

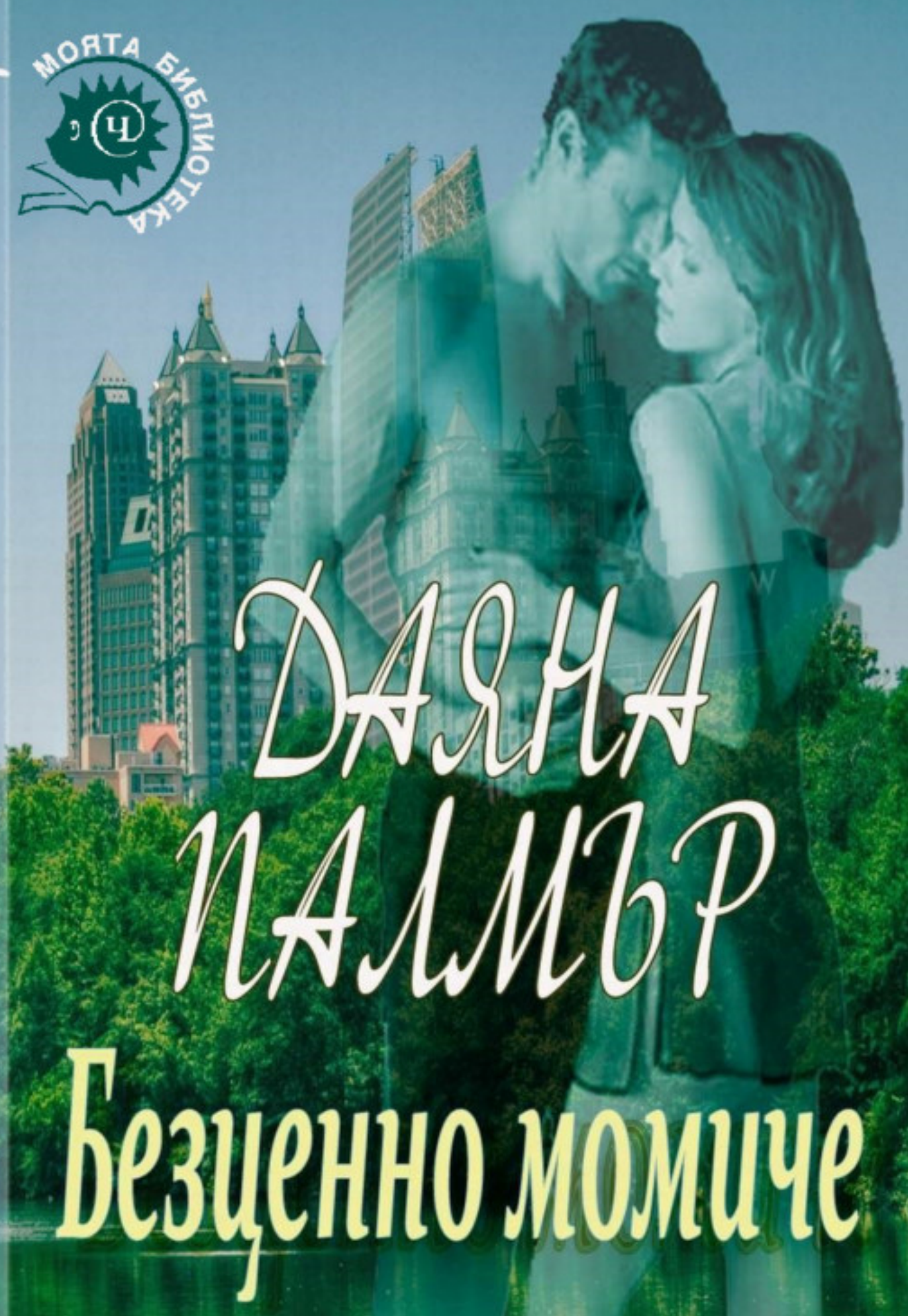
Даяна Паммър

Безценно момиче

ДАЯНА ПАММЪР

Безценно момиче

ДАЯНА ПАЛМЪР БЕЗЦЕННО МОМИЧЕ

Превод: Fantastique

chitanka.info

Кена Дийн си е обещала, че един ден Дени Коул — нейният шеф, ще види в нея не само способната секретарка, а и жената. Една нелека задача, докато братът на Дени не решава да ѝ помогне да привлече вниманието му. „Решение“, което в последствие ще се превърне в проблем, защото макар и недоверчива към опитите на Рейгън да я сгоди за друг мъж, тя не иска нищо друго освен да спечели неговото сърце.

ГЛАВА 1

Навън валеше проливен дъжд и Кена Дийн направи локва на пода до бюрото си, докато сваляше бежовия си шлифер и подходящата към него шапка. Дори дългата ѝ, къдрава тъмна коса беше мокра и тя гневно отстрани падналите върху очилата ѝ кичурчета. Беше закъсняла с десет минути, защото изпусна автобуса. Сега велурените ѝ ботуши и новата синя плисирана пола бяха подгизнали. Въздъхна уморено. Каква беше ползата от старанието ѝ? В събота си беше купила късата пола и блузата с жабо и тази сутрин излезе от малкия си апартамент, уверена в себе си. Днес щеше да накара Дени Коул да погледне на нея като на жена, а не само като на способна секретарка, която прави хубаво кафе. Но заваля дъжд и тя изпусна автобуса. Трябваше да извърви пеша четири пресечки до адвокатската кантора в центъра на Атланта, където работеше.

Започваше типичният понеделник.

Вратата на офиса се отвори, и точно както тя предположи, нейният привлекателен и жизнерадостен шеф — Дени Коул — влезе вътре. Когато погледна към нея, едната му руса вежда се повдигна красноречиво и младата жена разбра, че той се бори със себе си, за да не се разсмее. Кена можеше да си представи как изглежда: висока, слаба, с малки гърди, облечена в дрехи, които сякаш подчертаваха всички недостатъци на фигурата ѝ. И за да е пълен жалкият ѝ образ, тушът за мигли се стичаше по бузите ѝ. Изглеждаше като идеалния кандидат за цирк Ринглин Брадърс & Барнъм и Бейли.

— Хайде, кажете го — рече дръзко и сви плътните си устни, върху които неумело бе положила дебел слой розово червило. — Приличам на клоун.

— Аз съм джентълмен или бих могъл да мина за такъв — отговори усмихнат той, показвайки белите си зъби. Пъхна ръце в джобовете си и се приближи. — Какъв е дневният ред днес, Кена?

„Просто така. Дори секретарката му да изглеждаше отвратително, той не се интересуваше от нищо друго, освен от

работата. Трябваше да го е разбрала досега, вместо да се опитва да се облича по-добре заради него.“

Кена бръкна в най-горното чекмедже на бюрото си и извади графика.

— В девет имаш термин с мисис Бейкър за апартамента, в десет и тридесет трябва да си в съда по случая на Джеймс, а в два и тридесет имаш среща в кабинета на съдия Монро. Той не е ли съдията по случая на Джеймс? — Мъжът кимна. — Тогава, ако не свършиш до два и тридесет, можеш да забравиш за срещата в кабинета му, предполагам.

— Шегуваш ли се? — засмя се той. — Хенри ще поиска прекъсване на заседанието, ако се проточи. Какво има за останалата част от следобеда?

— Свободен си.

— Благодаря на Бога — въздъхна и ѝ намигна. — Предстои ми трудна среща с Марго тази вечер. Не знам как преживявам от вечер до вечер!

Младата жена опита да се усмихне и да изглежда безучастна, докато сърцето ѝ се късаше при мисълта за тъмнокосата и тъмноока красавица, с която той се срещаше през последните два месеца. Нещата между тях изглеждаха сериозни и тя започваше да се плаши. Как ще живее, ако Дени се ожени за някоя друга? Имаше чувството, че го бе обичала цял живот — най-вече през последната година. А всичко, което той забелязваше, бе скоростта, с която тя печата.

— Рейгън още ли не е дошъл? — попита младият мъж.

Кена се напрегна при мисълта за доведения брат на Дени, който беше по-голям. Той я плашеше със строгото си мургаво лице и огромното тяло. Рейгън беше най-дразнеция мъж, когото тя познаваше, и шестте месеца, откакто стана съдружник на Дени, бяха най-тежките през целия ѝ трудов стаж. Все още не можеше да разбере защо бе изоставил доходната си адвокатска практика в Ню Йорк, за да дойде в Атланта и да се присъедини към брат си, когато вече имаше утвърдена репутация на опитен адвокат, а Дени току-що беше завършил юридическия факултет.

— Не знам — промърмори тя след минута. — Тъкмо влязох и не съм погледнала.

— Ти няма и да го направиш, ако аз не настоявам, нали? — попита я с любопитство. — Учудвам се колко нервна ставаш в

присъствието на брат ми. Онзи ден Рейгън ми каза, че ти се криеш, когато той е тук. Трябва да те издирва, за да ти продиктува нещо.

Тя се размърда неспокойно. Не беше плаха. Имаше характер и понякога го показваше дори пред Дени. Но Рейгън я караше да настръхва. Не можеше да стои с него и пет минути в една и съща стая, без да ѝ се прииска да грабне боклука и да го изсипе върху тъмнокосата му глава. Но нямаше да го стори, защото Дени уважаваше брат си. Така че се опитваше да не създава проблеми, като избягва Рейгън Коул.

— През повечето време съм заета — напомни му тя. — Имам много папки с документи, които трябва да подредя по азбучен ред в архива, когато не печатам петиции за теб или не забавлявам изнервени клиенти...

— Знам, знам — въздъхна шефът ѝ.

Той наклони глава към нея и светлата му коса, така различна от тази на брат му, проблесна като злато на флуоресцентната светлина.

— Ти не харесваш Рейгън, нали? — попита я направо.

Тя сви слабите си раменете.

— Предполагам, че изпитвам малко страхопочитание към него — каза след минута, когато не намери тактичен начин да признае, че го мрази и в червата.

— Защото е известен ли? — засмя се Дени. — Името му винаги е в клюкарските колони, когато се появи в Холивуд или Ню Йорк. Рейгън привлича жените, както медът привлича пчелите. Не изглежда съвсем зле този дявол и Бог знае, че не е и лош. Като се замисля, направо съм изненадан, че той не доведе своята секретарка, когато започнахме партньорството си — промърмори, и се усмихна. — Санди е доста хубава мацка. Тъъ, не, че ти не си...

Кена успя да се усмихне леко, за да му покаже, че няма нищо против да я мислят за сива и безинтересна.

— Може би Санди не е искала да напусне Ню Йорк — предположи тя.

— Може би. — Той се обърна. — Е, пусни мисис Бейкър да влезе, веднага щом дойде. Все още не съм затрупан с поща, нали?

— Сега ще изтичам да я взема — отвърна.

— Направи ли кафе? — попита той през рамо.

„Разбира се — промърмори тя на себе си. — И пода изметох, и паяжините от ъглите обрах, претапицирах столовете и дивана, и килима закърпих, и вратата боядисах, всичко в последните три минути, откакто влязох.“

— Все още не — отговори сладко. — Веднага след като се върна от пощата, става ли?

Той въздъхна.

— Предполагам, щом трябва — промърмори, затваряйки вратата след себе си.

— О, по дяволите всички мъже — промърмори тя, докато отваряше външната врата, озовавайки се лице в лице с Рейгън Коул.

Трябваше да си наложи да не започне да го съзерцава. Мъжът беше смущаващ — не само с изключителната си височина и със самите си размери, а и с това, че по стегнатото му тяло нямаше грам излишна тлъстина. Той можеше да накара опонентите си да отстъпят само като се изправи. Очите му бяха кафяви, с кехлибарени точки, и гледаха сурово и смразяващо, когато се ядосаше. Лицето му беше широко с характерни, изсечени черти и изваяни, чувствени устни. Носът му беше твърде голям и сигурно е бил чупен най-малко два пъти, но съответстваше на ръцете и краката му, които бяха еднакво огромни. Някак си всички те му подхождаха.

Тя отскочи бързо встрани да го пропусне в офиса и почувства как настръхва, докато минаваше край нея. Рейгън притежаваше внушаваща жизненост и излъчваше чиста заплаха, когато беше сърдит. А той винаги се отнасяше сърдито с Кена.

— Очаквам писмо от мой колега от Ню Йорк — каза той без предисловие и без следа от хумор. — Донесете ми го веднага, щом го получите.

Широкият му гръб изчезна в кабинета и вратата се затвори зад него. Кена хвърли свиреп поглед натам, и подтикната от внезапно хрумване, падна на колене и започна да се кланя пред затворената врата на стаята му. Точно когато проявяваше най-голямо старание, вратата внезапно отново се отвори. Дебелите вежди на Рейгън се повдигнаха, докато Кена се опитваше да се изправи на крака и да възвърне потъпканото си достойнство.

— Ще ми трябва да ви продиктувам някои неща, когато донесете пощата, така че си вземете бележника — каза той рязко. — И

ако ви предстои прослушване в театъра, не се упражнявайте в работно време.

Мъжът влезе обратно в кабинета си и затръшна вратата. Тя чу приглушен смях зад гърба си и се обърна. Видя Дени, който се опитваше да остане сериозен. Двамата се спогледаха и избухнаха в смях. Втурнаха се заедно към коридора, където Рейгън не можеше да ги чуе. Това бе най-хубавото в Дени — съучастник с чувство за хумор, което тя обичаше. Рейгън беше пълна негова противоположност. Във всичко.

— Помислих, че ще припаднеш, когато той отвори вратата — рече Дени, облегат на стената в безлюдния коридор, щом спря да се смее. — Това ми оправи деня.

— Не очаквах скоро да излезе от кабинета си — призна тя. — Нищо не мога да направя, той изстрелва заповедите така, сякаш командва армия.

— Той си е такъв. Научих се да кимам с глава и да слушам, а след това да правя каквото си искам, през половината от времето това действа — добави той с печална усмивка. — Горкото дете, той е груб с теб, знам. Наистина не разбирам защо остави секретарката си в Ню Йорк, а сега иска да използва моята.

Тя се изчерви от тази неочаквана проява на съчувствие и му се усмихна.

— Всичко е наред — промърмори, готова заради него да плува във води, пълни с крокодили. — По-добре да отида да взема пощата преди Негово Благородие да дойде с бойната брадва в ръка. След това ще си получиш кафето.

— Не бързай, ще оцелея — рече Дени като ѝ намигна. — Не го оставяй да те плаши, Кена. Той не е такъв, какъвто изглежда. Животът на Рейгън е бил тежък във всяко едно отношение. — Той се отдръпна от стената. — Горе главата и хич да не ти пука! — каза и с най-добрият си британски акцент продължи: — Разбра ли, войнико?

Тя отдаде чест.

— Да, сър! — обърна се и се втурна към асансьора.

Час по-късно, когато Дени излезе от кабинета, обличайки сакото си, Кена седеше на своето бюро.

— Пак закъснявам — въздъхна шефът ѝ и се усмихна. — Трябва да се върна до три и половина. Ако имаш нужда от мен преди това,

можеш да ми се обадиш в съда.

— Дадено! — обеща тя. — Приятен ден!

— Ще се постарая! О, изкарай досието на Майерс и ми копирай документите, ще го направиш ли? А, и напиши едно придружително писмо от сорта на: „Уважаеми г-н Андерсън, прилагам копия на материалите по делото за спорната земя на Майерс. След като ги прегледате, решете дали сте съгласни с твърдението на нашите клиенти, че новото проучване потвърждава собствеността на земята, която неговият съсед е обявил за индустриален парк. Ще чакам да чуя вашето становище“ и т.н., нали?

Тя надраска всичко на гърба на един плик, защото, както обикновено, той не изчака да си отвори бележника.

— Да, разбрах — потвърди тя.

— Удържай крепостта, скъпа — извика той през рамо. Спря с ръка на дръжката на вратата. — О, ако Марго звънне, ще ѝ кажеш ли, че ще я взема в шест за балета? Това е моето момиче! — И изчезна.

Тя се втренчи във вратата и се почувства предадена. Мразеше Марго, защото жената беше красива — чернокоса и черноока аржентинка с кожа като слонова кост и най-чувствената фигура, която Кена беше виждала. Копнееше да изглежда така, да има грациозна походка и излъчване на непоклатима увереност, която привличаше мъжете като мухи. Извади пудриерата си и с мрачна усмивка се вгледа в отражението на малкото си, обикновено лице. Тя не би могла да накара някой мъж да изгаря от желание по нея, това беше сигурно. С въздишка остави настрана малката кутийка и постави лист в пишещата машина.

Предобедът мина бързо и приятно. Рейгън остана в кабинета си. Неговите клиенти идваха и си отиваха, телефоните му непрекъснато звъняха и Кена не трябваше да се вижда с него. Харесваше дни като този, когато конфликтите можеха да бъдат избегнати. Но не харесваше Рейгън. Не знаеше точно защо, но сравнен с по-малкия си брат, те бяха като зимата и пролетта. Дени бе толкова красив и приятен, много очарователен мъж. Рейгън можеше да бъде очарователен, колкото и една гърмяща змия.

Кена се ухили злорадо при тази мисъл. Вратата на офиса на Рейгън се отвори и той излезе с резки, равномерни стъпки.

— Дайте ми папката на Майерс — заповяда грубо.

Тя тъкмо копираше делото и то беше на бюрото ѝ. Но той така я стресна с този тон, който използваше в съдебната зала, че скочи и започна да търси в картонетката. Тъмните му очи я изгледаха с отвращение, преди погледът му да се насочи към бюрото. Едрата му длан повдигна ръба на папката с документи.

— Не е ли това? — попита с рязък глас.

Тя се обърна засрамена, когато осъзна истината.

— Да, сър — отвърна поради липса на по-оригинален отговор.

Мъжът отвори делото и прелисти страниците. Стрелна я с поглед.

— Какво правите с него?

— Преди да излезе, Дени ми продиктува придружително писмо — обясни тя студено. — Каза да копирам материалите по делото и да ги приложа към писмото.

Той хвърли досието обратно на бюрото с намръщен поглед.

— За бога, иска ми се да бе намерил време да ме уведоми, че е свършил нещо, което ме е помолил да направя аз.

— Той бързаше — защити го тя. — Трябваше да е в съда в девет и половина.

Рейгън пхна ръце в джобовете си и започна да я изучава. Искаше ѝ се да не стои права, този подигравателен оглед беше смущаващ.

— Видяхте ли достатъчно? — попита тя, ядосана от безочливата му инспекция.

— Видях достатъчно в деня, когато влязох през тази вратата — каза той, и се извърна. — Дали брат ми ще се среща довечера отново с тази жена — Марго?

Кена почувства прилив на удоволствие от неодобрението в гласа му. По тона му разбра, че не одобрява връзката на Дени с Марго.

— Трябва него да попитате, мистър Коул — отговори тя сериозно.

Той я изгледа косо.

— Толкова сте покровителствена, мис Дийн — изръмжа мъжът. — Дени е възрастен човек, не се нуждае от телохранител.

— Повечето секретарки защитават шефовете си — започна да спори младата жена.

— Но вие издигате това до нови висоти. — Блестящите му очи се присвиха. — Колко дълго сте тук?

— Почти две години — отвърна Кена.

— И от колко време сте влюбена в брат ми? — продължи с въпросите си Рейгън, а тя не хареса подигравателната му усмивка, в която нямаше и следа от забавление.

Кена почувства как всичките ѝ мускули се стягат и очите ѝ заблестяха зад големите рамки на очилата.

— Трудно е да работиш толкова дълго около един човек, без да се привържеш към него.

Рейгън пъкна големите си ръце в джобовете. Очевидно се забавляваше.

— Вие харесвате ли ме? — попита той.

— О, просто изгарям от любов по вас, сър — отговори тя и се ухили злорадо.

— Затова ли бяхте коленичила и се кланяхте пред вратата на кабинета ми, когато дойдох тази сутрин? — попита учтиво.

Тя почувства как се изчервява, и за да не се издаде, си даде вид, че събира копията на документите от бюрото си.

— Изпуснах един молив и исках да го вдигна — информира го.

— Дяволите да те вземат.

Кена вдигна поглед към него.

— Има ли нещо друго, мистър Коул?

— Нетърпелива сте да се отървете от мен? — Отговори на въпроса с въпрос, като повдигна гъстите си вежди. — Не мислех, че жена с вашите качества ще се отвърне от мъжкото внимание.

В нея бавно започваше да се надига гняв, но си помисли, че може би се ядосва без причина.

— Моите качества?

Тъмните му очи се присвиха, докато оценяваше всичко по нея, което можеше да се види над бюрото.

— Макар че са скромни — добави той със свити устни, — могат ли природните ви дадености да привлекат погледа на Дени?

Тя стисна зъби.

— Моля?

— Природните ви дадености — повтори, като измъкна ръка от джоба си, и посочи към блузата ѝ. — Ще изглеждате по-добре в работен гащеризон.

Кена се изправи, разярена.

— Мистър Коул, може да сте ми работодател — започна ледено, — но това не ви дава правото да критикувате начина, по който се обличам.

— Нали трябва да ви гледам — отговори той. — Разбира се, че имам думата, когато се отнася до декора в моя офис!

— Това — тя посочи дрехите си — е най-новата мода. Заселниците са носели такива дрехи — добави с режеш сарказъм.

— Нищо чудно, че индианците са ги нападнали — отбеляза мъжът.

Младата жена стисна юмруци и присви устни. Прииска ѝ се да му стори нещо повече, а не само да го напада.

— Ако желаете да отвлечете вниманието на брат ми от неговото латиноамериканско завоевание, ще трябва да направите нещо по-добро от това — продължи Рейгън. — Изглеждате като дванадесетгодишна с това облекло. И какво правите с косата си, за да стои така, сякаш сте гледала филми на ужасите, преди да дойдете на работа?

Пръстите ѝ огънаха гневно папката с документи.

— А вие да не си въобразявате, че сте Мистър Свят? — попита студено. — Носът ви е твърде голям, също като краката ви и на никой не правите впечатление като Мистър Красив!

Веждите му се извиха.

— И това го казва жената, която може да се класира в номинациите за „Повлекана на годината“?

— Ооо! — избухна тя и преди да помисли хвърли по него папката, разпръсквайки листи по бюрото и пода.

Той наведе глава към нея, една особена усмивка мигновено омекоти твърдите черти на лицето му.

— Какво щастие за вас, че не улучихте — прошепна. — Аз само си го връщам, скъпа!

— Вие започнахте пръв! — обвини го тя, в очите ѝ заблестяха зелени пламъци и промениха лицето ѝ, така че — въпреки нескопосания грим — тя стана почти хубава.

— Въпрос на гледна точка. — Рейгън извади цигара и я запали спокойно, докато гледаше как Кена се колебае, преди неохотно да се наведе, за да събере разпръснатите документи.

Пръстите ѝ трепереха, цялото ѝ тялото се тресеше. Тя искаше нещо повече, отколкото само да го нарани и да го заболи. Не можеше да си спомни някога да е изпитвала такава ярост към мъж. Особено към шефа си. Тя се изчерви, като си спомни кой е Рейгън. Имаше право да я уволни, а това щеше я изхвърли от живота на Дени, защото той няма да застане срещу брат си. Виждаше достатъчно често доказателства за това. Непокойно погледна нагоре към него, като здраво притискаше до гърдите си неподредените листи, и се изправи.

— Искаш ли да се извиниш? — попита той. Студената му усмивка ѝ подсказа, че е разбрал, че е започнала да съжaliaва за своето избухване.

Кена преглътна гордостта си — малка жертва, за да е близо до Дени.

— Много съжaliaвам, мистър Коул — каза задавено. — Това няма да се повтори повече.

— Бедната малка Пепеляшка — подигра ѝ се той и дръпна от цигарата си, а тя се изчерви отново. — Седи сред пепелта, докато нечестивата доведена сестра излиза с красивия принц.

— Да, наистина — отвърна тя рязко. — Почти толкова лошо е, колкото и да целуна жаба — усмихна се многозначително.

Рейгън се извърна.

— Щях да внимавам, ако бях на ваше място — рече той. — Аз съм дяволски взискателен към това кой ме целува.

— Удивена съм — отвърна. — Сигурно се налага да плащате на жените, за да го правят.

— Какво каза? — попита, обръщайки се.

Кена вече имаше достатъчно неприятности, затова се опита да обуздае своя темперамент.

— Не, нищо, сър — отвърна с театрална усмивка. — Просто коментирах времето.

— Ако ви уволня, това ще разбие сърцето ви, нали? — попита изведнъж, отвратително самодоволен. — Тъй като Дени няма да си мръдне пръста, за да ви върне отново на работа, и вие го знаете.

— Това ще бъде удар под пояса, адвокате — каза тя тихо.

— Да, би могло да бъде. Искам да ти напомня — добави той с блясъка на подигравателната си усмивка — че съм адвокат по наказателни дела. Нямам нищо против да удрям там, където най-много боли. Разбрахме ли се, мис Дийн?

Тя преглътна.

— Да, сър, разбрахме се.

— А, и още нещо — каза, като влезе в кабинета си, обърна се към нея и я погледна със студените си кафяви очи. — Следващия път, когато хвърляте нещо по мен, по-добре да сте си обули шпайкове — и затвори вратата зад себе си.

Тя прекара останалата част от деня, като се стремеше да го избягва и непрекъснато си намираще извинения да стои по-далече от кабинета му. Не понасяше Рейгън Коул, но още по-очевидно бе, че и той я мрази. Така беше още от деня, когато мъжът влезе за първи път в офиса и я видя. Никога нямаше да забрави студенината в очите му, внезапната враждебност, с която посрещна неуверения ѝ поздрав. Той не можеше да направи своята неприязън към нея по-очевидна, дори ако го изкрещеше на глас. Но нямаше нищо против тя да пише диктовките му, да отговаря на телефонните позвънявания, да печата писмата му — помисли си гневно Кена. О, не, той нямаше нищо против да я кара да работи до полудя, да търпи неговото раздражение и мрачния му нрав.

Когато в три и половина Дени се върна в офиса, тя все още беснееше.

— Здравей, момиче! — ухили се шефът ѝ. Като си подсвиркваше някаква весела мелодия, той дойде до бюрото ѝ и седна на него. — Как вървят нещата?

— Търсиха те четири пъти. Сложила съм съобщенията на бюрото ти. Там е и писмото на Майерс за подпис, заедно с копията — каза тя, запленена от чара му. Той беше като пролетен полъх, в сравнение с неприветливия си доведен брат.

— Рейгън вътре ли е?

Тя усети как лицето ѝ се скова.

— Излезе преди половин час.

Младият мъж наклони глава към нея.

— Казваш го с такава наслада — промърмори той усмихнат.

— Ако питаш мен, бих искала той да е в най-задънената част на Африка и да се вари бавно в нечий казан ведно с глупавата си шапка — рече, представяйки си, сцената с радост. — Разбира се, който хапне, ще се отрови...

— Колко си жестока — отбеляза Дени. — Може ли да попитам, от къде този внезапен импулс да нахраниш някакви си непознати с доведения ми брат?

— Той ме нарече повлекана — отвърна тя с блеснали очи. — Не само това, ами намекна, че аз съм градската грозотия и трябва да бъда нападната от индианците.

Веждите му се извиха нагоре.

— Той какво?

Младата жена прочисти гърлото си.

— Няма значение, твърде е сложно — промърмори.

— Той не те харесва, нали, малката? — попита я тихо. — Забелязал съм колко враждебно е настроен към теб. Това не е типично за Рейгън. Той обикновено прелива от любезност към жените.

— Точно там е проблемът — обясни Кена и се усмихна. — Той не мисли, че отговарям на критериите за жена. Каза ми, че изглеждам като дванадесетгодишна в това облекло.

Дени не каза нищо, но погледът му издаде, че мнението му съвпада с това брат му.

— Може ли да попитам какво направи ти след тези негови коментари?

— Запратих папката с документи по дебелията му глава, ето какво — отвърна тя. — Ако искаш да ме уволниш, давай!

Той се засмя тихо, очите му блеснаха с наслада.

— О, не, лейди, не и аз. Щом си достатъчно смела да хвърляш неща по Рейгън, значи имаш осигурена работа за цял живот.

Кена се усмихна смутено.

— Убийца на дракони, това е моето име — прошепна. — Не, че драконът не бълва огън — добави с въздишка. — Каза ми, че ако още един път хвърля нещо по него, ще е по-добре да съм добра в бягането.

— Не се съмнявам. Повярвай ми, когато Рейгън е ядосан, трябва да бягаш с всички сили.

— Ще имам едно на ум, като започна да точа сабята си.

— По-добре е да не вдигаш много шум. Искаш ли да говоря с него за теб? — попита той наистина загрижен.

Младата жена въздъхна.

— Той най-вероятно може да размисли — отговори. — Не говори с него, моля те. Ще ме обвини, че плача на рамото ти, а това ще влоши нещата. Мога да се грижа сама за себе си.

— Ако нещата се влошат още повече, ще настоявам да доведе собствената си секретарка — обеща Дени. — Може би му липсва Ню Йорк, стават шест месеца откакто е тук. Не мога да си обясня защо се отказа от практиката си там, за да дойде на юг, макар че това е голяма възможност за мен. Никога не бих имал такъв добър старт без неговата помощ.

— Попита ме дали ще се срещаш с Марго — довери му тя.

Той се намръщи.

— И ти какво му каза? — попита хладно.

— Нищо — отвърна бързо. — Казах му, че ако иска да разбере, да попита теб.

Изражението на лицето му се отпусна.

— Добро момиче. Марго не е негова работа. — Погледът му се стопли и омекна. — Тя е красива, нали, Кена? Пламенна и решителна. Жена със силен дух и нюх за бизнес. Никога не съм познавал друга като нея.

Гласът му стана нежен като погледа му и на Кена ѝ се прииска да закрепчи от ревност. Не помнеше някога да е изпитвала такава болка. „О, Дени, виж ме! — молеше се тя мълчаливо. — Погледни ме и ме обичай за това, което съм, и за това, което мога да бъда...“ Но той само се усмихваше с чаровната си приятелска усмивка, която почти никога не слизаше от лицето му.

— Какво ще кажеш да ми направиш чаша кафе и след това да свършим останалата работа? Може да те пусна да си отидеш у дома по-рано. Имам нужда от малко повече време за самия себе си.

„Да, защото ще вземе Марго за балета и иска да изглежда възможно най-добре“, мислеше си тя нещастно. А тя ще се прибере рано у дома, в своя самотен апартамент, и ще гледа телевизия. Защото нямаше среща. Никой никога не я беше канил, а тя бе твърде срамежлива, за да отиде в някой бар или да покани мъж в апартамента си.

— Ще си взема бележника и химикалка и идвам — каза тя след минута колебание, въздъхна, и го последва в кабинета му.

Когато се прибра у дома, Кена облече дънки и тениска и се загледа в отражението си в огледалото. Дънките бяха твърде големи, ризата — също. Изглеждаше по-възрастна с пусната около лицето коса. Очите ѝ не бяха зле, а устните ѝ — пълни и с хубава форма. Само ако можеше да се отърве от останалата част от тялото си и да бъде просто очи и устни, може би тогава Дени щеше да я забележи. Тази мисъл я развесели и тя се усмихна, извърщайки се, преди огледалото да ѝ покаже как се променят лицето и очите ѝ, оживени от смеха. Включи телевизора и отиде в малката кухня, за да си приготви сандвич за вечеря. Никога не бе имала много голям апетит, а напоследък го изгуби съвсем. „Е, поне няма да се притеснявам, че ще напълнея“, каза си тя.

Със сандвич и чаша кафе в ръка обиколи трапезарията, като се усмихваше на скромните си мебели. Харесваше този апартамент, в който живееше през последните две години. Не беше скъп, но затова пък уютен — диванът, с дамска на зелени цветчета, и подходящият към него стол, изглеждаха приветливо в стаята със сив мокет и бледосиви завеси. Преди месец, в изблик на предпролетна треска, се беше охарчила, за да пребоядиса хола. Сега, когато пролетта наистина бе дошла, новият облик ѝ харесваше. Само като погледнеше мебелите и ѝ ставаше леко на душата. Гледа телевизия, докато стана време за лягане, и се опита да не мисли, че Дени е заедно с Марго.

Беше го виждала в официални дрехи и тъжно си представи колко страхотно изглежда в черно — цветът само подчертаваше привлекателната му външност. Той беше толкова красив. Принц. Това я върна към ужасната забележка на Рейгън и тя настръхна. Не беше ли достатъчно зле, че трябва да слуша възторга на Дени от Марго, та да се примирява и с очевидната неприязън на Рейгън? Нахълта в спалнята и легна да спи, преди спомените ѝ да я хвърлят отново в ярост и да я държат будна половината нощ, мислеца за ужасните неща, които иска да му причини.

На следващата сутрин Кена облече бежова рокля, която нежно обгръщаше извивките на стройното ѝ тяло. Този цвят не ѝ отиваше, но дрехата не ѝ стоеше лошо. Остави косата си пусната, въпреки че мразеше рошавия си вид, но едва ли щеше да има някакво значение. Така или иначе Дени никога не забелязваше как изглежда.

Когато влезе в офиса, той си наливаше кафе и си подсвиркваше — изглеждаше като човек на върха на щастието. Мъжът се обърна и ѝ се усмихна.

— Ето те и теб — каза той. — Рейгън направи кафе.

Тя трепна, като чу името и прехапа езика си, преди да каже нещо глупаво.

— Така ли? — попита учудено. — Колко мило.

— Той е ранна птица, всичко е наред.

Тя закачи палтото си и махна покривалото на пишещата машина, после смени датата на календара и седна.

— Весел си тази сутрин — каза с предпазлива усмивка.

— Чувствам се щастлив. В петък отивам на езерото за един дълъг уикенд. Само си помисли — и ти можеш да си вземеш свободен ден, ако не си необходима тук на Рейгън — добави шефът ѝ.

За един прекрасен, безумен момент, Кена си помисли, че може да я покани с него на езерото и засия. Внезапната радост, изписана на лицето ѝ, привлече вниманието му, и той леко се намръщи.

— Това ми харесва — каза му тя.

— Имаш ли среща? — попита той.

— Не — отговори бързо, за всеки случай.

— Жалко — отбеляза Дени и се усмихна замечтано, докато гледаше на другата страна. — Взимам Марго с мен на езерото Ланиер. На риболов. Можеш ли да си представиш, че тя обича да лови риба?

Дълбоко в сърцето на Кена, пламъкът угасна.

— О, наистина ли? — промърмори тя с безразличие.

— Очаквам с нетърпение тази почивка — призна той. — Напоследък съм тук по двадесет и четири часа на ден.

Беше вярно, че се нуждае от отдих, но защо трябваше да взима и Марго със себе си, чудеше се тя.

— Е, по-добре да се заемем с работата — въздъхна мъжът. — Колкото по-рано свършим, толкова по-рано ще напуснем офиса. Взимай си бележника и хайде...

— Кена! — чу се приглушен рев от офиса на Рейгън.

Тя изскърца със зъби и безпомощно погледна към Дени.

— По-добре отивай — засмя се той. — Ще почакам да дойде и моят ред.

— Благодаря, ще ти върна услугата някой ден — промърмори и му хвърли мрачен поглед, като умишлено се забави с бележника, преди да отиде в офиса на Рейгън.

Когато почука и влезе, тя прочете в блестящите му тъмни очи, че той знае, че се е забавила нарочно. Беше се облегал назад във въртящия се стол и бе свалил сакото си. Когато преплете ръце зад главата си, мускулите на широките му гърди се очертаха. Под бялата риза, ясно прозираха черни косъмчета и жената в нея неволно оцени абсолютната му мъжественост.

— Да, сър? — попита сладко.

Мъжът я огледа от горе до долу и нещо в очите му накара коленете ѝ да омекнат. Той винаги я оценяваше, сякаш е за продан, и това я безпокоеше повече, отколкото ѝ се искаше да признае. Развълнува се, когато тези студени, тъмни очи преминаха по тялото ѝ и я накараха да изпита неща, които не познаваше, докато Рейгън не навлезе в нейния живот. Не разбираше защо се чувства така, но не ѝ харесваше. Поради тази причина, враждебността ѝ към него растеше не с дни, а с часове.

— Цветът изобщо не ви отива, но все пак е някакъв напредък — прошепна той.

Тя се изчерви и стисна бележника.

— Желаете ли нещо, мистър Коул?

Той се наведе напред.

— Искам да ви продиктувам няколко писма. Седнете.

Тя тръгна към стола, знаейки, че я преценява със студения си поглед.

— Плака ли на рамото на брат ми? — изведнъж попита Рейгън.

Кена го зяпна и се отпусна тежко на стола.

— Сър?

— Чу ме. Тази сутрин той ме попита дали може да не те притеснявам повече.

Младата жена повдигна гордо брадичка.

— Аз сама се справям с драконите — отвърна тя. — Не се нуждая от помощ.

Той повдигна едната си вежда.

— Трябва ли да бъда поласкан? Вчера бях жаба, днес съм дракон...

— Не съм ви наричала жаба, мистър Коул — напомни му тя.

— Във всеки случай, това е грешната приказка. Имам нещо предвид за вас, Пепеляшке — рече ѝ.

Кена го погледна с ококорени очи и той издаде нетърпелив звук.

— Боже милостиви, не съм закъсал чак толкова за жена! — изръмжа и тя се изчерви сърдито. — Във всеки случай сега не е времето да го обсъждаме. Да се заемем с писмото, мис Дийн...

Отне им само петнадесет минути, за да привършат с диктовката, но тя трепереше силно, когато се запъти към вратата.

— Само минутка — рече Рейгън зад нея. Гласът му бе почти на границата на грубостта. — Дени си взима почивен ден в петък. Спомена ли ти?

Тя преглътна.

— Да, каза ми.

— Тогава вероятно ти е споменал и защо? — добави с присвити очи.

Кена само кимна.

— Ще бъда извън офиса няколко дни, но ще ви очаквам тук в петък сутринта точно в осем и тридесет. Тогава ще поговорим.

— За какво? — попита го рязко.

— Е, мис Дийн — каза той, облегна се отново и сви устни, — просто ще трябва да изчакате, за да разберете, нали? Бих искал тези писма веднага след като ги напечатате. Имам дело тази сутрин.

— Да, сър — побърза да излезе, без да задава повече въпроси.

Дени изрази своето съчувствие, когато тя му каза, че Рейгън не ѝ разрешава свободен ден.

— Предполагам, че става дума за това наказателно дело, по което той работи — въздъхна младият мъж. — Е, дотук с почивката — добави със смутена усмивка. — Поне опитаме.

— Да, опитаме — съгласи се тя и погледът ѝ се задържа с обич върху красивото му лице.

Толкова ѝ беше приятно да седи, да го гледа, да бъде с него. О, само ако беше красива колкото Марго.

— Между другото — рече той, — ще се обадиш ли на цветаря да изпрати на Марго дузина червени рози?

Тя си записа набързо, но остана с наведена глава, за да не види той внезапната болка в очите ѝ.

— Червени? Хмм... — подразни го тя, като залепи смело изражение на лицето си.

— Червени, символ на любовта — засмя се Дени. — Моята Марго е тигрица. Съблазнителна и страстна — мечтата на всеки мъж.

— Май чувам сватбени камбани? — промърмори тя и сковано зачака за отговор.

Той въздъхна, като си играеше с един молив върху бюрото.

— Това ще зависи от дамата — промълви той. — Тя не е готова за оковите, но ако говоря за себе си, аз съм повече от готов да поставя пръстен на ръката ѝ. Никога не съм познавал друга като нея.

Искаше ѝ се да крещи и да хвърля вещи. Вместо това се усмихна и му напомни за писмото, което трябваше да напишат във връзка с дело, което бяха спечелили. Шефът ѝ се ухили и започна да диктува. И ако лицето на секретарката му беше по-напрегнато и бледо от обикновено, той не забеляза.

ГЛАВА 2

В петък сутринта Кена умишлено облече костюма, който знаеше, че Рейгън не харесва, само за да го подразни. Ако мъжът си мислеше, че ще контролира и нея така, както ръководеше всичко и всички около себе си, жестоко се лъжеше. Тя закачи сакото си и махна калъфа на пишещата машина, като си мърмореше непрекъснато. Тъй като Дени нямаше да идва днес — не искаше да си мисли къде е — трябваше да вземе само пощата на Рейгън. Още вчера бе питал за писмата, затова младата жена се отправи към вратата и в бързината за малко не се сблъска с него. Високите ѝ скули бързо се покриха с руменина, а той повдигна гъстата си вежда.

— Нарочно ли го правите? — попита той намръщен, блокирал невъзмутимо пътя ѝ с кожената си чанта.

— Какво да правя... нарочно? — попита тя.

— Да се стараете да изглеждате колкото е възможно по-непривлекателна.

За първи път в живота си посягаше на човек. Но замахна с цялата си неудовлетвореност и наранена гордост. Той хвана китката ѝ, преди да го удари, дръпна я обратно в офиса и ритна вратата с крак да я затвори. Без да забави крачка почти я завлече в кабинета си, пренебрегвайки слабата ѝ съпротива и затръшна вратата след тях.

Кена се учуди на непознатите усещания, които пораждаше у нея докосването на заключените му пръсти. Никога не се бе вълнувала така. Може би бе от гняв, но защо тогава дишането ѝ бе толкова накъсано? Не хареса прилива на възбуда и ядно присви очи, когато погледна нагоре към него. Рейгън остави куфарчето си на пода и хвана и другата ѝ ръка. Държеше я пред себе си, докато спря да се бори и притихна, задъхана от задушаваша ярост. Когато мъжът видя, че трепери, я пусна и се втренчи в нея от високо.

— Ако някога отново вдигнеш ръка срещу мен, ще ти бъде за последен път — предупреди я с дълбок, леден глас.

Долната ѝ устна се разтрепери от стаената ненавист, която изпълваше скованото ѝ тяло.

— Ако някога отново ме обидите така, това също ще ви бъде за последен път, адвокате — вирна глава, но гласът ѝ се задави от вълнение. — Ще напусна, а вие можете да си намерите някоя издокарана блондинка с цепка до над коляното да ме замести, и ще видим дали тя ще може да пише вашите договори, писма и петиции, докато си лакира ноктите!

— Успокойте се, Кена — рече мъжът след минута. — Седнете, скъпа.

Той я бутна леко в големия кожен фотьойл и приседна на ръба на огромното полирано бюро. Запали цигара и дръпна дълбоко, за да ѝ даде време да се успокои, преди да започне да говори.

— Не ми викайте скъпа — заяде се тя.

— Дени ви казва така, както и половината от адвокатите, които идват тук. Защо аз да не мога?

— Защото... — Тя се втренчи в него, устните ѝ се разтвориха, когато се опита да си представи, как Рейгън казва думата, с пламнали от страст тъмни очи. Тези мисли я смутиха и тя пое дълбоко дъх, докато се взираше в черните му кожени обувки. — О, няма значение.

— Връзката му с Марго все повече се задълбочава — каза той тихо. — Нямам предвид само в леглото. Изглежда брат ми си мисли за брак, а аз не искам той да се ожени за нея.

Прилоша ѝ, защото Рейгън потвърди това, което Дени вече беше признал. Дени женен! Мисълта за това беше повече, отколкото можеше да понесе.

— За Бога, стига с тази физиономия, сякаш си героиня от викторианска мелодрама! — изрече го толкова рязко, че тя подскочи. — Все още не се е оженил!

— И как смятате да го спрете? — попита нещастно.

— Не аз. Ти! — Тя примигна. — Извинявай, но не мога да се изразявам ясно, преди да съм изпил сутрешното си кафе. — Устните му се разтегнаха в усмивка — необичайно за него изражение, и тя се почувства странно, когато я видя. — Ти ще го спасиш от Марго.

Кена вирна глава и го изгледа открито от горе до долу.

— Не ми приличате на феята кръстница, господин световноизвестен адвокат. А аз не разполагам с тиква. Ако ме огледате

достатъчно добре, веднага ще забележите няколко неща. Първо, че съм безлична — призна болезнено тя. Второ — имам тяло, за която изобщо не си заслужава да се говори, и трето — за почти двете години, откакто съм тук, най-интимното нещо, което брат ви ми е казвал е: „Кена, какво ще кажеш за чаша кафе?“.

Мъжът не ѝ се присмя. Дръпна от цигарата още веднъж, а очите му самонадеяно и бавно я обходиха от горе до долу.

— Е, огледахте ли ме добре? — попита.

— В известен смисъл. — Погледът му се спря на прекалено набраната ѝ блуза. — Носиш ли сутиен? — Тя се задъха от прекалено наглия въпрос. — И моля те, постарай се да не припаднеш, докато обмислиш какво да ми отговориш, Пепеляшке — каза с подигравателна усмивка. — Опитвам се да разбера дали наистина си толкова плоска или просто пренебрегваш факта, че гърдите се нуждаят от повдигане, за да бъдат забелязани.

Лицето ѝ стана кървавочервено и тя се изправи.

— Мистър Коул...

— Моята икономка ми го каза. — Той я хвана за рамото, дръпна я към себе си и изви ръката ѝ назад, оставяйки я по този начин безпомощна. — Кажи ми или сам ще разбера — заплаши, а свободната му ръка се вдигна към блузата ѝ.

— О, за Бога! — изпищя тя. — Добре де, не нося!

Рейгън я пусна и с удоволствие проследи как Кена се скри зад стола и го зяпна.

— Луд ли сте? — избухна тя.

— Не, но ти със сигурност си дяволски скромна — отговори той. — Двадесет и пет, нали?

— Не всички сме безразсъдно разкрепостени — каза тя задавено.

— Картинката започва да ми се изяснява — кимна той. — Мога да се обзаложа, че нямаш почти никакъв социален живот.

— Ходя на срещи! — отвърна му.

Той примигна.

— Какви срещи? Изглеждаш така, сякаш никога не си била целувана... или си мислиш, че от това ще забременееш? — попита с жестока усмивка.

Младата жена погледна към кошчето за боклук, а после към главата му. Рейгън проследи погледа ѝ и се засмя тихо.

— Давай, скъпа — подкани я с мек глас. — Направи го.

— Ако бях мъж, щях да го разбия в главата ви! — избухна тя.

— Не си ли чувала за женската свобода? — попита я небрежно.

— Вече не се очаква мъжете да превъзхождат жените. Хайде, скъпа, хвърли го по мен.

— Да ви приличам на глупачка? — попита тя, силно обезпокоена от внушителните размери на мъжа. — Като се замисля, дори да бях мъж, нямаше да ви приближа с нещо по-малко от базука!

— Може би това е разумно — съгласи се той и се облегна на бюрото, необичайно привлекателен в тъмносиния си раиран костюм. Кена винаги забелязваше с какво е облечен — той притежаваше особен талант да подбира стила и цветовете, които му придаваха изискана елегантност. — Както и да е — продължи Рейгън и смачка цигарата, от което платът върху мускулестите му ръце и широкия гръб, се обтегна. — Това, което имам предвид е, да те променим.

Тя се втренчи в него с подозрение.

— Не съм сигурна, че желая да бъда променяна.

— Не ставай смешна, разбира се, че искаш. — Той погледна към това, което можеше да се види от фигурата ѝ зад високия стол. — Първата задача е подстригване. Знам, че дългата коса е секси, но твоята през по-голямата част от времето изглежда като бодлива тел.

— О, думите ви се отразяват просто страхотно на егото ми — промърмори младата жена.

— Втората задача е сутиен — продължи той хладнокръвно и очите му се присвиха. — Не знаеш ли, че най-лошото, което може да ти се случи, е да провиснат?

— Там няма достатъчно, за да провисне — каза тя нещастно, като избягваше да го погледне в очите.

— Обзалагам се, че има — отвърна ѝ любезно. — Висока си, имаш хубави крака и естествена грация. Тези неща могат да свършат добра работа. С правилния грим и подходящите дрехи... — Сви устни кимайки. — Мисля, че ще бъде повече от достатъчно да привлече блуждаещия поглед на брат ми.

— Забравихте нещо — напомни тя. Той повдигна гъстите си вежди.

— Какво? Зъбите ти са наред — започна той.

— О, благодаря, и всичките са мои!

Той се засмя тихо.

— Ще го направиш. Нали? Искаш ли да бъдеш сама през останалата част от живота си или искаш да опиташ?

— Не мога — рече тя, нервно, като заобиколи стола. — Това, за което говорите струва пари, а аз не съм богата. Всичко, с което разполагам, е моята заплата. От нея плащам наема, битовите услуги, за храна, за дрехи...

— Аз ще се погрижа за това — прекъсна я.

— Нещо като развлечение — подхвърли тя с пламъци в очите.

— Казах, че ще се погрижа — отвърна той. — Идеята е моя и Дени е мой брат. Искам да го спася от тази латиноамериканска изкусителка. Не желая в семейството си алчни за пари скитници.

— Не, предпочитате секретарка без пари, без връзки, без социално положение...

— Да ти приличам на сноб? — попита я недоверчиво.

— Нямах това предвид — призна тя и си пое дълбоко дъх. — Във всеки случай какво ще си помисли Дени, ако узнае, че вие плащате сметките?

— Той няма да разбере — обеща Рейгън, — защото няма да му кажем. Ще те взема в събота сутрин от апартамента ти и ще започнем. Запази си час в центъра „Фредериксън“.

— Но там е ужасно скъпо! — запротестира тя.

— Запази си по-ранен час — продължи той — защото, когато приключим, отиваме в „Алмон“ да те облечем.

„Алмон“ беше очарователен бутик на местен дизайнер, в който дрехите и аксесоарите бяха изработени съобразно най-новата мода. Кена се втренчи в мъжа, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Ще отидеш на бала, Пепеляшке — обеща ѝ той. — Макар, че ще се возиш в мерцедес, вместо в каляска, теглена от бели коне.

— Няма бал...

— Повече от сигурно е, че ще има, следващата събота вечер в Билтмор, и аз ще те заведа — той дръпна белия си маншет и погледна часовника. — Това беше за днес. Връщай се при пепелта и да не си казала и дума на Дени през следващата седмица. Отивам да потърся фотограф, за да запечата изражението му, когато те види в новия ти вид.

— Може ли да снима и мен през това време? — попита тя с надежда. — Нужно ми е нещо, което да ме убеди, че не сънувам.

Дълго, дълго я гледа, преди да проговори, без да се усмихва.

— Някога имала ли си скъпа рокля?

Без да го погледне, Кена тръгна към вратата.

— Единствения начин да имам една, е като ви върна парите за нея, адвокате. Искам да кажа — добави тя, гледайки през рамо, — че сама ще си плащам сметките, макар и по-скромни.

— Добре, ще приспадаме определена сума от заплатата ти всяка седмица — съгласи се Рейгън, като заобиколи бюрото си. — Какво ще кажеш, като направиш кафе, ще ми донесеш ли една чаша?

Тя кимна и тихо затвори вратата след себе си. Тръгна замаяна, за да вземе пощата и се зачуди дали неосъщественият ѝ копнеж по Дени най-накрая ще я тласне към ръба на лудостта.

Сутринта беше нереална.

ГЛАВА 3

Кена не беше споменала на Рейгън как да стигне до апартамента ѝ, но той изглежда знаеше пътя. Тя току-що се бе облякла с панталон, широка блуза с дълги ръкави и пуловер, когато, точно в осем и тридесет, на врата се позвъни. Отвори, а Рейгън я удостои с кратък поглед над очилата си.

— Готова ли си? — попита небрежно, сякаш вече съжаляваше за предложението си. — Хайде да тръгваме, паркирал съм неправилно.

Младата жена го последва в асансьора. Одобрително изгледа спортния му панталон, ризата в тъмно бордо и сакото от туид. Ризата бе отворена на врата и откриваше загоряла от слънцето кожа и гъсти черни косми. Това го правеше да изглежда още по-мъжествен и по-заплашителен и Кена си пожела да не беше се съгласявала с този маскарад. Да бъде около него в офиса беше достатъчно лошо, но това тук беше... изнервящо.

— Няма да те изнасиля, обещавам — каза той неочаквано и повдигна вежда, когато на влизане тя се отдръпна в другия край на асансьора.

— Ако го направите, ще бъдете разочарован — въздъхна тя, без да се хване на уловката му. — Двадесет и пет годишните девственици не са често срещани напоследък. — Той изглеждаше шокиран от духовития ѝ отговор и тя се ухили: — Не съм викторианска госпожица, както ме нарекохте вчера — добави със смутена усмивка, — но ме извадихте от равновесие. Предполагах, че сте улегнал човек, който не би направил сексуален намек на жена.

— Боже мой, напълно грешиш — отбеляза той.

— Вие също. Може и да не съм изискана блондинка и да изглеждам като повлекана, но не припадам при мисълта за мъжка спалня. Просто никога не съм искала да попадна в някоя — изгледа го свирепо. — И причината да не нося сутиен е, защото това е признак за освободена жена!

Вратата на асансьора току-що се беше отворила и една дребна стара дама с боядисана в синьо коса ахна, като чу последното пламенно изявление. Кена се втренчи в жената и се изчерви като цвекло.

— О, Боже мой — изпъшка.

Рейгън се опита да не се разсмее, улови Кена за ръката и почти я повлече през фоайето.

— Освободена жена — подигра ѝ се с насмешлив поглед. — По-добре се откажи от това. Разпознавам перченето, когато го видя.

Тя въздъхна.

— Дори не мога да се държа като нормална жена — измърмори тя и пъкна ръце в джобовете си. — Нищо чудно, че Дени не ме забелязва.

— Аз те забелязвам.

Тя дори не погледна към него.

— Да, когато искате чаша кафе или да ви напиша писмо.

Мъжът се спря и се обърна към нея, а тя вдигна нагоре глава, за да срещне прикования в лицето ѝ поглед на тъмните му очи.

— Знам какво е да си самотен, Кена — каза тихо. — Знам какво е чувството да се огледаш наоколо и да се питаш, дали ще липсваш на някого, ако умреш.

— Вие имате безброй много жени — поколеба се тя.

— Аз имам пари. Разбира се, че мога да имам всяка жена — отвърна с цинична усмивка. — Дори бях женен, знаеш ли?

Това беше малко шокиращо. Дени никога не говореше за личния живот на брат си.

— Не — призна тя.

— Джесика беше на двадесет и шест. Руса, синеока и съвършена. Като видение. Бракът ни продължи точно една година.

Кена видя как изражението на лицето му изведнъж стана студено.

— Разведохте ли се?

— Не — отвърна рязко. — Тя почина.

— О, съжалявам — каза нежно и наистина му съчувстваше.

Ръцете му лениво галеха нейните нагоре, надолу.

— Това беше преди почти три години. Сега съм по-стар и по-разумен. Но има нощи, когато... — Той я пусна и се отдалечи, за да

запали цигара, и тя за пръв път осъзна, че Рейгън наистина е един самотен мъж. Изненада се на себе си, че я беше грижа как се чувства той. — Животът е твърде кратък, за да живееш с миналото — отбеляза той след минута и се обърна. — И твърде кратък, за да избягваш някои неща и да не се опиташ да ги получиш. Не заслужава ли Дени няколко промени в живота ти?

Тя винаги бе мислела така.

— Да — отвърна, потръпвайки нервно. — Разбира се, че си заслужава.

— Тогава нека да видим какво можем да направим, за да ти обърне внимание.

Първата спирка беше в салона за красота. Младата жена наблюдаваше как дългата ѝ, тъмна коса пада върху чистия под, докато мистър Андрю кълцаше, обсъждаше най-новите стилове и шареше напред-назад между други клиенти. Кена се озова във весело обкръжение и беше развълнувана от предстоящата промяната. Може би Рейгън беше прав. Тя бе на двайсет и пет и беше време да се вземе в ръце. Беше време да започне да живее.

С измита и изсушена коса, Кена се взираше безучастно в момичето в огледалото. Тази сутрин забрави да се гримира и сега беше доволна. С розовите си бузи, пълни меки устни и негримирани очи, изглеждаше свежа и естествена. Късата, красиво оформена коса образуваше тъмна рамка около лицето ѝ, като я правеше да изглежда като малка фея — с леко издължени очи, тънки вежди и високи скули. Тя се усмихна, изненадана от себе си.

— Хубаво е, нали? — засмя се фризьорът. — Сега, мис, отидете при гримьора, и когато сте готова ще видите разликата. Обещавам, че ще ви хареса.

Когато се видя след още половин час, преди да се срещне с Рейгън в магазина за дрехи, тя наистина се хареса. Очарована бе наблюдавала как гримьорката вае лицето ѝ, сякаш рисуваше върху платно — очерта устните ѝ във виолетово и ги попълни с наситено пурпурно, след това нанесе руж върху бузите и подсили веждите, удължи миглите ѝ, постави сенки на клепачите и най-накрая подсили прекрасния ѝ тен с леко докосване на пухчето с пудра.

— Това аз ли съм? — попита тя след минута, пленена от разликата, възхитена от момичето с малък прав нос и големи,

блестящи зелени очи, с мек овал на лицето и плътни устни.

— Голяма разлика — съгласи се с усмивка гримьорката.

Тя продаде на Кена козметика, за да поддържа ежедневно новия си облик и й махна за довиждане.

Рейгън обикаляше около манекените и намръщено преценяваше всяка рокля, докато продавачката го следеше с любопитен поглед.

— Чакате ли ме? — попита Кена зад него.

Той се обърна, все още намръщен, и очите му внезапно се разшириха, щом я позна.

— Боже мой! — Това бе всичко, което каза, но изражението му бе достатъчно, за да предаде изумлението му. Той започна да обикаля около нея и да я оглежда. — Е добре, Пепеляшке, все пак има нещо в теб.

— Докато се опитвате да разберете какво е то — рече тя, — може ли да отидем в евтиния магазин да потърсим дрехи? Ще съм ви длъжница до гроб, ако си купя нещо от тук. Повечето от тези неща дори нямат етикети с цени!

— Ще ходиш на бал, а не на плажно парти — каза ѝ рязко. — Няма да те заведе в Билтмор облечена в рокля от разпродажба.

— Но...

— О, млъкни! — той нетърпеливо хвана ръката ѝ и я заведе при продавачката.

Докато Кена стоеше неподвижно, Рейгън обясни на високата възрастна жена много точно какво иска за младата дама, след което зачака нетърпеливо продавачката да отиде да го потърси в склада. Тя се върна след минута с дълга, чувствена копринена дреха в зелено, златно и синьо с ниско изрязано деколте.

— Това е един от нашите дизайнерски модели — каза жената с усмивка. — И перфектен за твоята фигура, скъпа — допълни, като се обърна към Кена.

— Хайде, пробвай я — подкани Рейгън. — След това излез и ми позволи да те видя.

Продавачката изпрати Кена да пробва роклята пред голямо огледало в луксозна съблекалня. Когато я облече, тя се вгледа прехласнато в себе си.

— Как ти стои, мила моя? О, Господи... — промърмори одобрително възрастната жена, когато Кена излезе от пробната.

— Стои идеално — каза тя смутено, като се страхуваше да докосне копринената материя, да не би да я повреди. — Подобно на паяжина...

— Цветът е съвършен — съгласи се продавачката. — Отива идеално на светлия ви тен.

Тя заведе Кена обратно в залата и застана със скръстени ръце, докато клиентката ѝ отиде при високия мургав мъж, който я чакаше. Рейгън зяпаше лениво минавачите. Когато чу стъпките на Кена се обърна.

Нищо не каза. Погледът му се плъзна нагоре, надолу, отново нагоре и лицето му се вкамени.

— Е, така добре ли е? — попита тя, като отчаяно искаше да ѝ каже, че изглежда зашеметяващо, и че Дени ще падне в краката ѝ.

Той кимна.

— Да — отговори със странен, дрезгав глас, — добре е. Сега, виж какви тоалети ще харесаш за всеки ден за офиса — костюм, няколко поли и блузи, които да не изглеждат старомодни и развлечени.

— Но... но защо? — попита тя.

— Като излезеш само един път с мен, това няма да намекне нищо на Дени — обясни рязко. — Или не очакваш да те погледне веднъж и да падне на колене, за да ти поиска ръката?

Мразеше циничния начин, по който ѝ зададе въпроса. Роклята я караше да се чувства като принцеса, а сега той съсипваше всичко.

— Не — призна тя. — Не очаквам това.

Младата жена се обърна, но той хвана голата ѝ ръка и я задържа, така че продавачката да не чуе.

— Изглеждаш пленителна, това ли искаше да чуеш? — попита в ухото ѝ. Гласът му бе дрезгав, а топлият му дъх погали врата ѝ. — Тази рокля кара мъжа да иска да я свали от теб, за да види какво има отдолу под нея.

Кена си пое дъх от безочливата съблазън на гласа му.

— Неудобно ли ти е? — засмя се той, като я пусна. — Е, нали искаше да знаеш?

Тя се дръпна, преди да ѝ е сторил още нещо, и се изненада от яростния ритъм на сърцето си, когато отиде да свали роклята.

Това беше най-прекрасното пазаруване, което някога бе правила. Купи бонбоненорозов костюм от две части — с права пола и сако с дълги ръкави. Взе няколко поли и откри блузи, които дори не би загледала, ако не беше с Рейгън. Но той я принуди да ги вземе, въпреки нейните притеснения. Напазарува си дантелено бельо и скъп сутиен, който добави поне един размер към малките ѝ гърди. И въздъхна, когато на излизане от магазина изчисли на ум разходите.

— Ще трябва да работя за вас до края на живота си — промърмори тя.

Мъжът погледна надолу към нея и се усмихна.

— Имаш ли нещо против? През това време аз ще правя кафе... понякога.

Интонацията на дълбокия му глас я изненада и я накара да погледне нагоре към него. И когато го направи, почувства топла вълна, която подкоси краката ѝ. Тъмните му, спокойни очи задържаха погледа ѝ, докато блъскащите се в тях минувачи не разрушиха магията и ги върнаха в реалността.

— Благодаря ви, че дойдохте с мен — промърмори тя и го последва до сивото порше.

— Нямах избор — погледна косо към нея, отключи вратата и ѝ помогна да влезе. — Ако те бях оставил сама, щеше да се върнеш със същите дрехи, с които си въобразяваше, че изглеждаш страхотно преди. — Той заобиколи колата и облекчено се отпусна на шофьорското място, докато Кена гневно разглеждаше цените на покупките.

— Не съм толкова глупава що се отнася до дрехите — информира го.

— Твоята представа за мода е конопен чувал с дупки за ръцете и главата — рече, като запали двигателя на лъскавия си автомобил.

— Е, по-добре така, отколкото да изглеждам като проститутка — отвърна. — И такава ще изглеждам в някои от тези неща, които ме накарахте да купя! Деколтетото на една от блузите е почти до коленете ми!

— Не преувеличавай — каза той кратко. Погледът на тъмните му очи се спусна към тениската ѝ. — Колко от тези проклети неща имаш все пак?

— Какви неща? — попита тя.

— Тези безформените, които крият тялото ти.

— Харесвам широки дрехи — отвърна тя.

— Очевидно.

Рейгън постави небрежно ръка върху облегалката на седалката и се обърна да изкара колата от мястото, където беше паркирал. Лицето му се оказа твърде близо до нейното. Неволно погледът ѝ премина по широките му изсечени устни и тя се зачуди какво би било чувството, ако го целуне. Той спря колата, за да превключи скоростите, но не промени положението на тялото си. Тя усети внезапния забързан ритъм на сърцето му и топлината на тялото му.

— Погледни ме — изръмжа той.

Кена погледна нагоре към него, погледът ѝ беше привлечен и завладян от неговия така, сякаш ненадейно светът се състоеше само от чифт напрегнати кафяви очи под плътни, къси мигли. Погледът му се спусна към меките ѝ, разтворени устни и той се премести леко. Устните му се разтвориха. Тя чакаше и искаше, дишаше трудно и притвори очи, когато лицето му се приближи. Опиваше се от аромата на одеколона му, от топлината на силното му тяло, чувстваше лекия аромат на цигарения дим в дъха му, точно срещу устните си. И искаше да го целуне с копнеж, който я замая. Искеше да го целуне жадно и настойчиво и да види дали докосването на тези изваяни устни ще бъде така влудяващо, както си представяше...

— Хайде, размърдайте се най-после! — Силният глас беше последван от също толкова силно изсвирване на клаксон.

Тъмните кафяви очи примигнаха и Рейгън погледна в огледалото за обратно виждане, докато Кена се бореше с глада си за една целувка, която нямаше да получи. Искеше ѝ се да изскочи от колата и да ритне шофьора зад тях, задето ги прекъсна. Защо се чувстваше по този начин, след като обичаше Дени? Не посмя да си зададе този въпрос. Вместо това се прокашля. Рейгън натисна с крак педала и потегли рязко, като остави разгневения водач зад тях. После погледна към нея.

— Ще имаш ли нещо против да ми обясниш, какъв беше този дълъг и прекалено емоционален поглед? — попита той заядливо с дълбокия си глас.

Тя преглътна.

— Аз не ви гледах. Мислех си — тихо изрече.

— За какво? — попита той, като се вля в движението.

— Споменахте, че ако ме изведете един път няма да е достатъчно — промърмори тя, внезапно изнервена от него. — Какво искахте да кажете? Нали просто щяхте да ме промените...

— Нужно е повече от едно подстригване и нови дрехи, за да успеем — заяви той решително. Запали цигара, когато спря на червен светофар. — И най-добрия начин да привлечем вниманието на Дени е да излизаме заедно. Или не си забелязала как се конкурира с мен?

— Не знам дали ще мога да понесе повече от една среща с вас — каза му делово и го изгледа ядосано.

— Ще трябва, ако наистина искаш Дени — увери я Рейгън. — И няма да пестя критиките си. Ще те науча как да се обличаш, как да ходиш, как да флиртуваш... Такива неща. Защото най-много се нуждаеш от увереност, а за съжаление на теб ти липсва.

— И мислите, че с моя изтерзан вид ще го привлече — рече иронично тя.

— В крайна сметка, да — съгласи се той. Очите му я изучаваха внимателно. — Бих заложил значителна сума, че в гимназията на всеки танц си стояла до стената, прегърбена, скръстила ръце пред гърдите си и си се молела някое момче да те покани на танц.

Тя ахна и се изчерви едновременно, защото той бе налучкал истината. Дори не смееше да го погледне. Неволно скръсти ръце пред гърдите си, сякаш се защитаваше.

— Как успя да станеш толкова потисната? — попита той. — Майка ти не ти ли е показала малките трикове, които жените използват да хванат някой мъж?

— Аз нямам майка — отговори. — Тя и татко се разведоха, когато бях малка. Живях с него и мащехата ми, докато пораснах и се изнесох. Жената ме търпеше, но винаги, когато бе възможно, ме избягваше. Това отговаря ли на въпроса ви?

Тонът ѝ би сразил по-слабоволев човек, но Рейгън само повдигна вежда.

— Виждала ли си майка си оттогава?

Младата жена поклати глава.

— Тя почина преди няколко години. Слушайте, може ли да говорим за нещо друго?

Той дръпна дълбоко от цигарата.

— Някога имала ли си сериозна връзка с мъж?

Тя се засмя горчиво.

— Никога не съм имала този шанс — призна хладно. — Мъжете напоследък се интересуват само от секс. Ако на първата среща кажеш „не“, те не се връщат.

— Това са пълни глупости — изстреля той обратно. — Не можеш да ме убедиш, че всеки мъж, с когото си излизала на среща, се е опитал да те изнасили в момента, в който се качиш с него в колата.

Стресната, тя погледна към него.

— Аз нямах това предвид — каза. — Искях само... — Пое си бавно дъх. — О, за бога! Излизала съм само с четирима мъже през живота си, и срещите с двама от тях бяха уредени. Разбира се, не се опитаха да ме изнасилват, защото не успяха да се вмъкнат у дома достатъчно бързо.

— Нима те боли да ми го признаеш?

— Да, ако искате да знаете — рече рязко. Опипа джобовете и извади очилата си, за да си ги сложи. — И се уморих да виждам неясни очертания, вместо хора. Наполовина съм сляпа без тях.

Той се засмя тихо.

— Тогава защо не ги сложи тази сутрин?

— Реших, че ако мога да видя как изглеждам в нещата, които ме накарахте да купя, не бих ги взела — измърмори тя.

— Щраус — обвини я той.

— Такава съм. Бяхте прав за танците — добави нещастно. — Винаги се прегърбвах, защото мразех, че съм толкова висока. А сега ще се наложи пак да го правя, заради тези невероятни деколтета.

— Не, няма. Не и когато излизаш с мен.

— Изобщо не съм сигурна, че искам да бъда това, в което ще ме превърнете — промърмори Кена. — Дени може да не ме хареса такава.

— Той обича Марго точно такава — подчерта мъжът жестоко със студена усмивка. — И се надявам да не си толкова наивна, за да си мислиш, че са в Лейк Ланиер да играят на дама?

Кена се изчерви до корените на тъмната си коса.

— Марго има какво да покаже.

— И аз така чух — отвърна мъжът, — но предполагам, че не е това, което има, а по-скоро това, което прави с него, сладурче. Както всички привлекателни жени, тя го превръща в свой актив.

— От къде знаете толкова много за модата и вкуса? — попита рязко, гледайки към него.

Рейгън се взря за миг право напред с празен поглед.

— Джесика беше топмодел — при спомените гласът му стана мек и нежен.

— Ооо — смутена от емоцията, прозвучала в гласа му, тя отмести поглед от него.

Той загаси цигарата с лек натиск.

— Дени ще те забележи, преди да сме приключили, обещавам ти.

— Знам защо аз не харесвам Марго, но защо вие не я харесвате? Дори не сте я виждали — отбеляза, когато стигнаха до нейния апартамент.

Той загаси двигателя и се облегна на вратата на колата.

— Защото усещам, че тя е много повече жена, отколкото Дени би могъл да се справи. Ще го държи в ъгъла като закачалка, преди да го унищожи. Освен това — добави мрачно — не знам нищо за нейното минало и това ме притеснява. Дени може да бъде замесен в нещо против волята си.

— Искате да кажете, че може да е таен агент или нещо такова?

— Леле, каква богата фантазия — присмя се той. — Искам да кажа, че Дени е богат и ще става още по-богат. От това, което той ми каза, тя е от дамите, които искат да се грижат за тях. Не е трудно за една жена да пожелае богат мъж, Кена — каза той с горчив хумор. — Дени заслужава повече от това.

Тя се загледа надолу в свитите си ръце. Да, той заслужаваше. Самата тя го обичаше, в края на краищата. Ако не друго, поне можеше да помогне.

— Ще те взема утре следобед. В два — каза Рейгън. — И ще започнем уроците. Може да облечеш един от новите тоалети.

Младата жена вдигна глава и премига, като го погледна.

— Утре?

— Предполагам, че графикът ти не е пълен със срещи?

Тя се намръщи.

— Ще се изненадате ли, ако е така?

— При начина, по който се обличаш — каза подигравателно, — да.

— Ако последвам вашите напътствия, може и гола по улиците да тръгна да се разхождам — избухна младата жена.

— Това — отвърна ѝ кратко — ще бъде по-лошо, отколкото дрехите, които носиш.

Искаше ѝ се да хвърли чантата си по него. Не можеше да си спомни някога в живота си да е изпитвала подобно чувство на маниакална ярост към човек — същата ярост, която я накара да запрати онова досие по главата му. Но сякаш ставаше все по-лошо всеки път, когато беше с него.

Преди да възвърне гласа си, той вече беше излязъл от колата с чантите и тя стоически го съпроводи до малкия си апартамент.

— Как открихте къде живеея? — попита Кена, когато той отвори вратата и ѝ направи път да влезе първа.

— Попитах Дени за адреса. Той трябваше да провери. — Рейгън ѝ отпрати красноречив поглед като заряза пакетите на пъстрия диван. — Очевидно никога не е бил тук.

Тя поклати тъжно глава, после се засмя.

— Никой не е бил тук, освен семейството и случайни приятелки. Той пъхна ръце в джобовете си и се огледа наоколо.

— Жалко, че не се обличаш, както декорираш — каза накрая. — Стаята има индивидуалност.

— А аз нямам? — промърмори тя отбранително и настръхна отново.

— Не знам — отговори мъжът. Погледът на тъмните му очи обходи недружелюбното ѝ лице. — Никога не съм ти обръщал много внимание.

— Това не е изненадващо — въздъхна тя. — Виждала съм снимки на жените, с които излизате.

Веждите му се повдигнаха

— В смисъл?

Тя се засмя срамежливо.

— В сравнение с някои от тях дори Марго изглежда грозна.

Той извади цигара и я запали, докато я изучаваше с любопитство.

— Самотен съм. Ти не си ли?

Очите ѝ се разшириха шокирано. Започна да осъзнава, че в края на краищата, той е човек, а не страшилището от нейното въображение.

Вероятно покойната му съпруга му липсваше. Това не я накара да го харесва повече, но ѝ помогна да го разбере по-добре.

— Предполагам, че всеки е самотен — отвърна тя. „Някои повече от други“, добави мълчаливо. — Например като мен, които искат един човек, а не могат да го имат.

— И това е целият ти проблем, Кена — изръмжа той. — Разхождаш се прегърбена, с наведена глава, самосъжالياваш се. Боже мой, не е чудно, че си на двайсет и пет години и живееш сама!

Тя се завъртя грациозно като балерина, с безразсъдно предизвикателство в очите. Гневът оживи цялото ѝ лице.

— Харесва ми да живея сама! — отвърна тя.

— Как ли пък не — възрази той. — Колко време можеш да гледаш телевизия, преди да се разболееш от нея и от собствената си компания?

Момичето почувства как долната ѝ устна трепери от възмущение. Той удряше твърде близо до целта.

— Нямате ли къде да отидете? — попита го студено.

— В интерес на истината имам среща тази вечер — каза той жестоко, усмихвайки се на неволната ѝ гримаса. — Няма да си седя сам вкъщи с единствената надежда телефонът да звънне.

Очите ѝ се замъглиха от ярост и болка.

— Тя трябва да е била отчаяна, за да излезе с вас! — нахвърли се върху него, макар да бе сигурна, че е точно обратното.

Той само се усмихна със спокойна увереност. Имаше вид на човек, който знае всичко, което трябва да се знае за жените и погледът му беше толкова откровено чувствен, че тя беше шокирана. До сега не беше осъзнала, колко е сексапилен. Не искаше да мисли за това, нито да се разстройва. Обърна се настрани.

— Имам работа.

— И аз. Ще те взема утре в два.

Той отвори вратата и излезе, без да погледне назад, оставяйки я сама в тишината.

ГЛАВА 4

Кена прекара безсънна нощ, изпълнена с мечти — как отнема Дени от Марго и той я отвежда в замък, където живеят щастливо до края на дните си. Но се събуди в самотния си апартамент в зората на деня, който я плашеше. Достатъчно трудно понасяше Рейгън Коул в офиса. Как, по дяволите, щеше да общува часове наред с този мъж, без да го убие?

Облече се час преди той да дойде да я вземе. Нарочно избра чифт модерни дънки и бяло поло. Усмихна се на отражението си в огледалото и си помисли, че това би трябвало да го възпламени. Гримира се, както ѝ бе показала гримьорката, и дори с очилата разликата във вида ѝ беше впечатляваща. Нямахте търпение Дени да я види утре.

На вратата се позвъни точно в два и половина и тя отвори неохотно. Рейгън, облечен в светлокафяви панталони и риза в черно и светлокафяво, се взираше в нея.

— Защо не си облякла чувала, с който обикновено ходиш вкъщи? — попита той.

Тя погледна нагоре към него. Погледът ѝ измина дълъг път, защото днес бе обула балерини с ниска подметка. Никога не беше усещала по-осезаемо впечатляващия му ръст.

— Ще прекарам следобеда с *теб* — отвърна тя. — Не виждам никаква причина да се опитвам да изглеждам съблазнително.

Той повдигна вежди.

— Мислех, че идеята на цялото това упражнение, е да те науча да бъдеш точно такава — съблазнителна. Не — добави той студено, — не е нужно да се притесняваш от мен. Вече сме се разбрали, че не си мой тип.

— Слава богу — въздъхна тя със саркастична усмивка и се обърна. — В такъв случай, ще сложа нещо с цепка до пъпа от нещата, които ме накара да купя.

— Не обувай клин отдолу — извика той след нея. — И си сложи сутиен!

Тя затръшна вратата на спалнята колкото може по-силно. Десет минути по-късно се промъкна обратно в хола. Чувстваше се неловко и също толкова съблазнителна, колкото и парче сирене. Той отмести поглед от снимките на масичката за кафе, които съзерцаваше мрачно, и се втренчи в нея. Новата ѝ блуза беше бледозелена, с къси ръкави и деколте, което откриваше цепката между гърдите ѝ и загатваше нежните им хълмчета. Сутиенът, който беше купила, правеше гърдите ѝ да изглеждат по-големи, а цветът на дрехата подчертаваше дълбочината на зелените ѝ очи.

— Изправи се, за бога! — изръмжа той и се надигна от дивана. Тя го стори, но очите ѝ му казаха какво мисли за забележката. — Ходиш като собственик на погребално бюро — отбеляза Рейгън, като се насочи към вратата.

— Поне не изглеждам като такъв — каза Кена, многозначително загледана в мрачното му лице.

— Можем да поспорим за това — отвърна невъзмутимо той. — Хайде да тръгваме.

— Защо да не останем тук? — попита тя рязко.

— Страхуваш ли се да останеш с мен в апартамента? — попита той с ехидна усмивка.

— Едва ли трябва да се притеснявам за честта си — напомни му сладко, като тръгнаха към асансьора, — щом ще се уча как да съблазнявам мъж. — Вдигна поглед, когато асансьорът спря и вратата започна да се отваря. — Не сме ли късметлии, че не трябва да те примамвам в леглото?

Същата възрастна жена, която бе чула мнението ѝ за сутиена предишния ден, стоеше безмълвна в кабината на асансьора, зяпнала изчервеното момиче и високия мъж. Изглеждаше така, сякаш обмисля дали да остане или да се измъкне.

— Боже мой, какъв прекрасен ден... нали? — Сладката малка дама се поколеба, промърмори едно извинение и се втурна надолу по коридора. Рейгън се опита да не се засмее, докато държеше вратата на асансьора, за да влезе Кена. Той натисна бутона за приземния етаж и погледна към нея.

— Дали не те преследва? — попита той.

Кена въздъхна.

— До този уикенд тя ме мислеше за симпатична, скромна млада дама с възхитителни морални принципи.

— Има ли значение какво мислят хората за теб? — изведнъж попита той.

Младата жена погледна към него и се учуди на внезапната, разтърсваща вълна, която премина през тялото ѝ, когато срещна вторачения му поглед.

— Не, няма — отговори.

— Тогава защо се заключваш в апартамента си като отшелник и умишлено се обличаш като дърводелец? — попита той. Тя се загледа в пода на асансьора.

— Защото не пия и не вземам наркотици — отговори тихо. — Не вярвам в свободния секс и предпочитам да се разхождам в гората, вместо да танцувам в дискотека.

Мъжът не каза нищо, но погледът му не се отмести от наведената ѝ глава, докато асансьорът не спря.

— Хайде, безценно момиче — промърмори той, като ѝ направи път да излезе първа от асансьора.

— Какво? — попита тя, като изненадано вдигна поглед.

— Ти си необработен диамант, който се нуждае само от малко шлифоване — прошепна Рейгън.

— Това може да е болезнено — опита се да му обясни.

— Пепеляшка не е получила принца без болка, сладурче — припомни ѝ той. Кена въздъхна.

— Точно сега се чувствам по-скоро като тиква, отколкото като Пепеляшка, благодаря.

— Точно върху това започваме да работим.

Тя го последва до колата неспокойна и доста нервна. Рейгън я притесняваше. Когато беше с него се чувстваше неуверена. Не трябваше да се съгласява! Но ако имаше шанс Дени да я забележи, пък било и едно на милион, то тя щеше го приеме с удоволствие. За да привлече погледа на шефа си, жертвата не би била твърде голяма — дори и да прекара известно време с някой, когото изобщо не харесва.

Рейгън живееше в луксозен апартамент в центъра на Атланта, с изглед към забележителната архитектура на регентство Хаят и нощните светлини, които караха града да изглежда като многоцветно

бижу. Подът в целия апартамент бе застлан с дебел сив мокет. Обзавеждането беше с мебели средиземноморски тип, а завесите на прозорците бяха на дръзки сиво-бежови райета. Имаше много дървени скулптури на животни в характерен африкански стил, включително маски на стената. На старинна маса стоеше снимка в малка, богато украсена рамка. Кена знаеше, без той да ѝ казва, коя е красивата блондинка с дълга, развяна коса. Това беше Джесика.

— Не се притеснявай — изръмжа той зад нея. — Можеш да ме питаш.

Младата жена се изчерви, смутена, че любопитният ѝ поглед е бил забелязан. Обърна се и го погледна извинително.

— Съжалявам — рече тихо. — Тя е била много красива.

Очите му помръкнаха и мъжът се извърна, мушнал ръце дълбоко в джобовете си.

— Седни. — Кена отиде до дивана и се тръшна на него.

— Ето от къде ще започнем — обяви той, като я гледаше внимателно. — Ти дори не сядаш като жена, а атакуваш столовете, сякаш се страхуваш, че могат да скочат и да те ухапят.

Тя стисна зъби. Щеше да бъде дълъг сеанс, и тя усещаше, че ако не овладее нервите си, ще възникнат проблеми.

Някак си успя да се справи през дългия следобед. Беше ѝ казано всичко, което прави погрешно и как трябва да го оправи — чак до това как да вземе чаша и да я държи грациозно в ръка.

— Не мога да си представя, как съм живяла досега съвсем сама — каза тя сладко, когато Рейгън сложи край за обучението за деня.

— Нито пък аз — съгласи се той вбесяващо. — И още нещо, представяй си, че си котка. Почувствай тялото си така, сякаш изразява щастие от движението. Ходи съблазнително.

— Може би ще ме заведеш на улицата, да погледам експертите?

Той я изгледа сърдито.

— Има разлика между съблазнителност и крещяща сексуалност. Нима никога не си забелязвала как се движат моделите по подиума на модните ревюта?

— Никога не съм им обръщала толкова много внимание — призна тя.

— По кабелната телевизия има предавания с модни ревюта — обясни ѝ той. — Започни да ги гледаш. Няма да ти навреди да се

запишеш и на курс по балет.

— Тук ще тегля чертата — каза тя бързо. — Нямам време да подскачам около десетгодишни хлапета, облечена в пачка.

Погледът му се спусна бавно по тялото ѝ, като я преценяваше.

— Хайде, да видим как ходиш, Пепеляшке — рече той.

Кена пое дълбоко дъх и се опита да си спомни всичко, което беше набивал в главата ѝ. Тя тръгна с обмислена грация, тялото ѝ леко се поклащаше, като развяна от вятъра тръстика, главата ѝ бе вдигната гордо; пристъпваше леко, с изправена стойка. Тъмните му очи проблеснаха и се присвиха, когато приближи до него. Погледът му се спусна многозначително към малките ѝ гърди. Младата жена се изчерви от тази интимност и челюстта ѝ се стегна.

— Не е зле — промърмори той. — Като за начинаеща — добави и я погледна в очите. — Но пред себе си имаш адски дълъг път и малко време. Марго те превъзхожда, скъпа.

— Знам — промърмори нещастно. — И тялото ѝ е страхотно!

— По дяволите, и твоето не е за изхвърляне! — изразът в очите му не оставяше съмнение, че наистина го мисли — Всичко, от което се нуждаеш, е да се научиш как да го използваш.

Краката ѝ се подкосиха.

— Ако искаш да кажеш това, което си мисля, можеш просто да забравиш! Нямам намерение да вкарам Дени в леглото си!

Устата му се изви в крива усмивка.

— Нима не го желаеш?

— Разбира се, но не... Ами, не така... Искам да кажа... — Тя се поколеба, избягвайки изучаващия му поглед. Какво имаше предвид? Тя обичаше Дени, разбира се, че го искаше... така поне предполагаше. Как би могла да знае обаче? Той никога не я беше докосвал по този начин през двете години, откакто го познаваше.

— Знаеш ли какво искаш да кажеш? — попита той.

Мъжът се приближи. Височината му бе смуцаваща. Миришеше на подправки и тютюн. И беше топъл.

— Погледни ме. Флиртувай с очи — промърмори той, като я гледаше. — Да видим какво си научила.

Кена успя да посрещне тъмния му поглед. Усмихна се срамежливо, спусна собствения си поглед надолу, после го вдигна

отново и му позволи да се срещне с неговия, като го подложи на въздействието на лекото трептене на дългите си мигли.

— По-добре ли е? — промърмори и повдигна лице.

Очите на Рейгън бяха станали необичайно тъмни и той не отговори цяла минута.

— Имаш потенциал — каза накрая. — Миглите ти истински ли са?

— Разбира се — отвърна и примига, изненадана от въпроса.

После забеляза, неговите гъсти, черни мигли, които очертаваха тъмните му очи в свършена рамка. Те бяха почти черни, а матовия тен на лицето му бе по-тъмен, отколкото беше забелязала преди. Погледът му улови нейния и го задържа. Размяната създаде напрежение, от което коленете ѝ се разтрепериха. Беше като докосване до гол проводник и тя трябваше да откъсне поглед от неговия. Устните ѝ се разтвориха и тя нервно пое въздух. Отдръпна се от мъжа, далеч от внезапния магнетизъм на едрото му тяло.

— Предполагам, че е по-добре да се прибирам — каза Кена със странен глас.

— Може би трябва — съгласи се той. — Между другото, уредих Дени да бъде извън града следващата седмица. За първи път ще те види в новия ти облик на бала в събота вечер.

— Къде е той? — попита тя нещастно. Очакваше утре да види Дени, а сега нямаше да е там.

— Не гледай толкова трагично — смърри я той. Запали цигара и се обърна. — Изпратих го в Ню Йорк да ми свърши някои работи. Или поне така си мисли. Той също ръмжа, нали Марго е още тук — добави с лукава усмивка.

Сърцето ѝ подскочи.

— Отдалечаваш ги един от друг, така ли фейо кръстнице? — прошепна тя с усмивка.

Рейгън се обърна и улови веселата искра в очите ѝ. Спря се и просто я наблюдаваше, докато тя се изчерви и сведе поглед към широките му гърди. Това се оказа още по-лошо. Виждаше гъстите, тъмни косъмчета, които очевидно покриваха мускулестото му тяло и това имаше странен ефект върху нея.

— Такава беше идеята, нали — каза ѝ напрегнато. — Не че очаквам да свърши много работа. Ще трябва да изчакаме, за да видим

как ще реагира на новия ти образ.

— Ще стискам палци — прошепна тя.

— И аз. Ще имаш нужда от всяка помощ, която можеш да получиш — каза ѝ категорично. — Нека да тръгваме. Искам да те откарам у вас и да се върна на работа.

— Нужно ли е да работиш през цялото време? — попита Кена неволно, докато излизаха през вратата.

Челюстта му се стегна, погледът му стана отнесен.

— Ако искам да остана нормален, трябва да го правя — отговори рязко.

Кена спря пред асансьора и се загледа в него. Беше любопитна само защото е доведен брат на Дени, оправда се пред себе си тя.

— Защото ти липсва ли? — попита тихо, като кимна към апартамента.

Рейгън веднага разбра какво има предвид и лицето му се стегна опасно.

— Не обсъждам Джесика — каза рязко. — Дори със семейството си. Дяволски сигурно е, че няма да го направя и с теб. Все още не.

Лицето ѝ пламна от грубия отказ. Не очакваше тази истинска ярост и това почти я разплака. Влезе в асансьора и повече не размениха и дума помежду си, през целия път обратно до апартамента ѝ.

Следващата седмица отлетя с милостива бързина. Кена я прекара в опити да избягва Рейгън, но това беше невъзможно. Той прекарваше свободното си време да я обучава, като ѝ преподаваше уроците със студен глас, който тя намрази. Показваше му яростното си негодувание с всеки свой поглед и с всяка дума. Напрежението между тях бе почти осезаемо, и без да ѝ го казва, тя знаеше, че той изпитва към нея същата враждебност. Тяхната неприязън се подхранваше от само себе си и Кена живееше с мисълта за завръщането на Дени, който ѝ липсваше ужасно много.

Най-накрая петъкът дойде и младата жена въздъхна с облекчение, когато взе чантата и палтото си, за да си тръгне от офиса. Преди да успее да избяга, вратата на офиса на Рейгън се отвори. Той застана там — без сако, с риза, небрежно разкопчана на врата и с

навити ръкави, с разхлабена вратовръзка — и се вторачи в нея. Тя не каза нищо. Беше попаднала в капана на този всеобхващащ поглед, който пое от дълбокото деколте на бежовата ѝ блуза и яркия шал на точки, и стигна до богато набраната пола с телесен цвят. Гримът ѝ бе съвършен и дори с очилата, беше достатъчно красива, за да привлече внимание.

— Ела тук — прошепна той, докато я наблюдаваше.

Кена тръгна неволно към него, тялото ѝ се полюшваше съблазнително, очите ѝ владееха неговите, а стъпките ѝ бяха уверени и грациозни. Тя спря точно пред мъжа, загледана в бавната, сладна усмивка, която разтегли изсечената му, чувствена уста.

— Хубаво — промърмори той под носа си. — Много хубаво. Мисля, че номерът ще мине, мис Дийн. Коя рокля смяташ да облечеш утре вечер, онази морскосиня магия ли?

— Да — потвърди тя, като звучеше задъхана. Чудеше се защо той има такъв ефект върху нея.

Рейгън кимна.

— Ще те взема в шест и тридесет. Ще бъде изненада и половина за Дени, нали?

— Вероятно няма да ме познае — съгласи се тя, усмихвайки се.

— Само не забравяй, че си с мен — припомни ѝ строго. — И не се хвърляй на врата му при първата възможност или ще развалиш всичко.

Тя го изгледа яростно.

— Спомням си плана на играта, адвокате, не се нуждая от непрекъснато напомняне.

— Все пак съм длъжен да го кажа. Искам това да проработи толкова, колкото и ти — припомни ѝ той. — Идеята е да накараме Дени да ревнува. Ще го постигнеш, само ако си мисли, че има нещо между нас.

— Това означава ли, че трябва да те гледам с обожание и да пърхам с мигли на публични места? — попита тя с отвращение.

— Точно това означава — съгласи се той. — Ще трябва да правим шоу и в офиса, ако искаме да повярва.

— Няма да седя в скута ти, докато ми диктуваш — отвърна бързо.

— Какво, по дяволите, те кара да мислиш, че ще ти позволя да го сториш? — попита той със суров поглед.

Кена се обърна, стисна чантата си в ръка и се запъти към вратата, точно когато тя се отвори и Дени влезе ухилен. Той спря при вида на секретарката си и веждите му се повдигнаха.

— Добре, добре — промърмори замислено.

Рейгън застана зад нея, плъзна ръка около раменете ѝ с привидна привързаност и Кена почти потръпна от непознатото докосване на топлите му твърди пръсти.

— Очаквах те утре — каза весело Рейгън на по-младия мъж. — Предполагам ще вземеш и Марго на бала?

— Ъъъ, да — заекна Дени, докато се взираше в доведения си брат, който очевидно изпитваше привързаност към секретарката му.

— Кена тъкмо си тръгваше вкъщи — продължи Рейгън. — Нали не планираш да работиш след обяда?

— Не — тактично отговори Дени.

— Ще изпратя Кена и после ще ти разкажа какво се случи, докато те нямаше. А ти ще ми кажеш какво откри в Ню Йорк. — Той затегна прегръдката си, сякаш се страхуваше, че младата жена ще посегне към Дени. — Ще те изпратя, любима — каза той.

Тя едва успя да отправи лека усмивка към Дени.

— Добре дошъл у дома, шефе — извика му през рамо.

— Да — каза той със странен глас. — Добре дошъл у дома.

Рейгън нарочно остави вратата притворена, защото беше наясно, че Дени ги следи с поглед и хвана Кена за раменете.

— Ще се видим утре в шест и половина — каза ѝ с дълбок, чувствен глас, мек като кадифе. — Облечи си онази секси рокля за мен, скъпа — добави той, очите му я предупреждаваха да продължи играта. След това се наведе към устните ѝ и Кена затвори очи, мразейки това, което ще се случи, но безсилна да се отдръпне. В крайна сметка целта на тази постановка бе да се привлече вниманието на Дени, за да го накарат да ревнува. Устните на Рейгън бяха твърди и топли и тя едва усети грубия им натиск, преди той да се отдръпне и да я пусне. — Ще ти се обадя по-късно — каза мъжът, а очите му бяха студени като камък, въпреки преднамерената топлина в гласа му.

— Недей да работиш много — каза тя, опитвайки се да вдъхне същата топлина в собствения си глас.

Кена се усмихна вяло, обърна се и тръгна бързо към асансьора. След като влезе, почти се срина върху перилата. Усещаше странна слабост. Беше видяла Дени отново, помисли си тя, и бе изпитала внезапен шок от неочакваната среща. Пръстите ѝ докоснаха устните. Все още чувстваше краткия, твърд натиск на устните на Рейгън като рана. Ами, ако грешат? Какво ще стане, ако Дени не ревнува, какво ще стане, ако е твърде влюбен в неговата скъпоценна Марго, за да го е грижа, че Кена се е обвързала с Рейгън? Тя въздъхна. Би било просто късмет, ако всичко това няма обратен ефект. И ако стане така, тя никога нямаше да прости на Рейгън.

В събота вечер Кена се облече с особено старание, като отдели на грима си малко повече време от обичайното и махна очилата си. Кой го е грижа, че ще е наполовина сляпа — Рейгън можеше да я води под ръка навсякъде със себе си. Така щеше да бъде по-убедително, а и той можеше да ѝ опише изражението на Дени.

Както обикновено, Рейгън дойде навреме. Когато отвори вратата, Кена видя мъж облечен в консервативен черен костюм, с бяла копринена риза, подчертаваща тъмния му тен. Тя присви очи.

— Мистър Коул, предполагам? — попита младата жена.

— Не би ли могла ти да отговориш? — рече той и тя усети въздействието на очите му върху крехкото си тяло. Роклята ѝ оставяше много малко на въображението.

— Нямам нужда от очила, когато съм с някого — отвърна тя, оставяйки го да стои там, докато отиде да намери дамската си чантичка и черния шал, с който имаше намерение да носи роклята. — Само трябва да ме пазиш далеч от отворени шахти.

— Очилата ти стоят прекрасно — изръмжа мъжа.

— Жалко, адвокате, защото тази вечер не съм си ги сложила — каза враждебно, завъртя се, полата ѝ се развя и Кена застана срещу него. Лицето му само преbledня, но тя усети гнева му.

— Да тръгваме — каза той след малко.

Последва го, без да каже дума. Чувстваше се странно уязвима и незащитена без очилата си. Но огромното му тяло ѝ действаше и тя инстинктивно знаеше, че ще е защитена в компанията му. Може и да не я харесва, но щеше се грижи за нея.

Рейгън мълча през целия път до хотела, Кена също не проговори. Колкото и да бе странно, мислите ѝ непрекъснато се връщаха към бързата, груба целувка, с която я бе изненадал в офиса. Това не беше първият път, когато я целува мъж, но той я караше да се чувства странно. За бога, та тя дори не харесваше Рейгън и беше влюбена в Дени! Защо тогава тази целувка ѝ въздействаше така? Насили се, да не мисли повече за това.

В балната зала свиреше оркестър на живо и разноцветните рокли на жените образуваха ярък калейдоскоп. Всичко, което виждаше Кена, бяха форми и водовъртежи от цветове, а не отделни лица, и това беше прекрасно. Но когато присвиеше очи можеше да разпознае хората. Веднага съзря Дени и Марго. Те стояха до купата с пунш, усмихвайки се един на друг, и младата жена усети как цветът се отдръпна от лицето ѝ.

— Спри да правиш така — каза рязко Рейгън. — Изглеждаш като някаква късогледа баба.

— Благодаря ти, фейо кръстнице, за подготовката и стъклените пантофки — обърна се тя ядосано в неговата посока, — но сега може ли да размахаш вълшебната си пръчка и да изчезнеш?

— Съжалявам, скъпа — прошепна той. — Няма нищо, което да желая повече, но обстоятелствата налагат друго развитие. Прави се на влюбена, сладка малка срамежливке, и се усмихни!

Тя го направи отвратена и се вкопчи в силната му ръка, тъй като видя, че Дени и Марго идват към тях.

— Боже мой, ами сега — каза тя провлачено. — И как ми се иска ти да... да става, каквото ще.

— Млъкни, те приближават. — Той плъзна ръката си около кръста ѝ. — Здравей, Дени.

— Здравей, големи братко — дойде любезният отговор. Тръпка на удоволствие премина през Кена при звука на гласа му. — Кое е това съблазнително същество с теб?

— Нима не знаете — засмя се Рейгън, като я притегли до себе си. — Кена и аз току-що дойдохме.

Сега Дени беше достатъчно близо, за да може Кена да види шокираната му физиономия, докато я изучаваше.

— Какво се е случило с теб? — промърмори той — Изглеждаш... по-различно.

— Аз й се случих — каза Рейгън и тонът му бе достатъчно заплашителен, за да привлече вниманието на брат му.

— Е, добре — рече Дени, — а аз си мислех, че вие двамата ще се избиете един друг, ако ви оставя сами за една седмица.

— Може ли да бъда представена? — попита внимателно тъмнооката жена с гарвановочерни коси, застанала до Дени.

— О, извинете ме, разбира се! Марго де ла Вера, това са моят доведен брат Рейгън Коул и секретарката ми — Кена Дийн.

Рейгън хвана ръката на жената и я повдигна към устните си с опустошителен финес.

— *Senorita, Mucho Gusto En conocerla*^[1] — каза той на перфектен испански.

Изненадана, жената се усмихна широко с пълните си устни.

— *Con mucho gusto, senior. Habla usted español?*^[2]

— *Un Poco*^[3] — съгласи се той, също усмихвайки се. — Дени има добър вкус.

— Не сеньор, аз съм тази, която го има — каза Марго тихо, а очите й гледаха в Дени с открито обожание. Тя беше неочаквано изискана и дори се усмихна на Кена, с нежен, доброжелателен поглед. Кена беше виждала Марго в офиса няколко пъти, но никога не беше говорила с нея и очакваше студена, ледена обвивка с гладно за пари сърце под нея. Тази жена беше напълно непредсказуема.

— Много ми е приятно да се запознаем — успя да каже Кена с едва доловима усмивка. Марго бе само около година по-голяма от нея, но притежаваше много повече зрялост и спокойствие.

— И на мен — кимна й Марго. — Дени все казва, че офисът ще пропадне без теб.

— Колко мило от негова страна — промърмори Кена.

— И много вярно — засмя се Рейгън, придърпвайки я по-близо. — Тя не ни дава да си поемем дъх, нали, скъпа?

Дени се намръщи озадачено.

— Искаш ли да танцуваме, Кена? — неочаквано попита той.

Сърцето й подскочи и тя отвари уста да приеме, когато Рейгън поклати глава и пръстите му се забиха в кръста й.

— Съжалявам — каза на доведения си брат с опасен блясък в очите. — Страхувам се, че тя е резервирана за цялата вечер.

Дени погледна неловко, но бързо смени израза на лицето си и хвана Марго за ръката.

— Не те виня, така както изглежда тя... — каза на Рейгън. — Е, ние ще отидем да потанцуваме малко. Ще се видим по-късно.

— Елате у дома към полунощ да прием по едно питие — предложи Рейгън.

— С удоволствие — отвърна Дени и дръпна Марго.

— О, проклет да си — скара му се Кена при първа възможност, докато танцуваха валс.

— Твоят единствен шанс да бъдеш в ръцете на Дени — засмя се той подигравателно — и аз ти го отнех, това ли си мислиш? Е, сладурче, никой не иска това, което открито му се предлага. Колкото по-трудно го получава, толкова по-силно го иска.

Лицето ѝ помръкна и тя спусна поглед към ризата му, като неволно фиксира Дени и Марго, които танцуваха валс. Марго, в роклята с цвят на праскова и с тъмния си тен, беше поразително красива. Не беше трудно да се разбере защо Дени я харесва толкова. В сравнение с нея, дори и в новите си дрехи, Кена се чувстваше посредствена.

— Красива е, нали? — попита тя Рейгън. — И не е студена, користолюбива жена, както предполагаше.

— Външността може да бъде измамна, скъпа — припомни ѝ той. — Виждал съм невинни създания, които са били студени като касови апарати в леглото.

— Налага ли ти се да си купуваш жените, адвокате? — попита тя със сладка усмивка.

Погледна я с блеснали очи:

— Ще си платиш за това — заплаши я тихо.

— Умирам от страх — увери го тя. — Нима не е късмет, че сме в тази тълпа?

— Наслаждавай се, докато можеш.

— Щях, ако ме беше оставил да танцувам с Дени — измърмори Кена.

— За разлика от теб, аз знам какво правя — отвърна той, като я въртеше около себе си.

Ръката му внезапно я привлече по-плътно и тя трепна при близкия контакт с дългите му, силни крака. Не можа да предотврати неволното си ахване. Усещането беше като жигосване и тя се опита да се дръпне назад. Ръката му само се затегна, докато гърдите ѝ се притиснаха нежно в самото му.

— Ще се отпуснеш ли? — изръмжа Рейгън. — Дени гледа насам и бих искал да му дам нещо, върху което да помисли.

— О! — възкликна тя и му позволи да я притисне още повече. Усещането за голямото му, твърдо тяло толкова близо до нейното действаше странно на равновесието ѝ. Тя се чувстваше прималяла и неуверена. Трябва да е от умората, каза си.

— Точно така — промърмори той над главата ѝ. — Отпусни се, нека тялото ти се опира на моето. Танцуването е като правенето на любов, трябва да се оставиш на мъжа да те води.

Тя се изчерви до корените на косите си и настръхна, докато галещите движения на ръката му я накараха отново да се отпусне.

— Не си танцувала много, нали? — попита я тихо. — Трепваш всеки път, когато бедрата ти докоснат моите, сякаш този вид интимност е нова за теб.

Това беше вярно, но тя нямаше да го признае пред най-големия си враг. Пръстите ѝ се вкопчиха в реверите му, чувстваше ги като лед, вцепенени от нерви, и не смееше да погледне нагоре. Беше достатъчно лошо, че одеколонът му нахлуваше в сетивата ѝ, че неговата топла мъжественост се обвиваше около нея и изтощаваше силите ѝ. Не можеше да рискува да го погледне право в очите. Мъжът я плашеше прекалено много.

— Не се напрягай, скъпа — прошепна той и пръстите му се вплетоха съблазнително в нейните. — Отпусни се. Позволи ми да те почувствам.

Рейгън я потапяше в нови усещания. Тя знаеше какво прави той — използваше опита си, за да я съблазни, така че Дени да си мисли, че има нещо между тях. Но тялото ѝ беше подмамено от неговото и разумът ѝ не можеше да я предпазва повече. Бедрата ѝ трепереха диво, когато срещнеха неговите. Затаи дъх, когато ръката му се плъзна надолу по гърба ѝ, за да привлече ханша ѝ плътно към неговия.

— О, не, недей! — прошепна тя разтреперана, дърпайки се назад от ръката му.

Той наведе глава така, че дъхът му опари ухото ѝ. Захапа меката му част със зъби. Собственото му дишане беше странно затруднено и бързо.

— Нима не разбираш какво правя? — попита той.

— Да — съгласи се тя със странен глас. — Но...

— Не мисли, че е нещо лично — прошепна ѝ сърдито. — Правим шоу. Това е всичко. Уязвима си за подобна интимност, защото си девствена. Същото ще е и с всеки опитен мъж.

Дали? — едва не изрече на глас и собствените ѝ мисли я потресоха. Начинът, по който реагираше, беше опасен, но тя не можеше да се сдържи. Сетивата ѝ крещяха за нещо, което никога не бе опитвала — за по-близък контакт от този, за нещо... повече.

— Рейгън? — прошепна несигурно.

Дъхът му сякаш улови непознатото звучене на неговото име от устните ѝ.

— Какво?

— Моля те... не ме дръж така — помоли го тя. Пръстите ѝ мачкаха ревера на сакото му. — Това ме плаши.

Мъжът пое дъх бавно и дълбоко и разхлаби здравата си прегръдка.

— Защо? — попита.

Не можеше да му отговори, защото сама не знаеше. Но въздъхна с облекчение, когато ѝ позволи да се отдръпне. Нещо се случваше и с него, нещо, което ѝ бе непознато, една твърдост, която не можеше да се сбърка.

— Музиката не е ли прекрасна? — попита го тя нервно.

Пръстите му се преместиха гальовно върху нейните.

— Тялото на мъжа може да му играе номера — прошепна в ухото ѝ. — Не е задължително да има чувства към жената срещу него, за да го предизвика.

Кена се изчерви силно и се почуди, дали не може да се изплъзне и да избяга, без да привлече твърде много внимание.

— Не беше това — задави се тя.

— Не беше ли? — Той се отдръпна и погледна в изумените ѝ очи. — Ако можеше да видиш лицето си — прошепна със странна усмивка.

— Нима това те шокира?

Тя откъсна поглед от него с тих вик.

— Не — прошепна.

— Девственица — промълви той тихо. За миг пръстите му се свиха яростно около нейните и тя си помисли, че е почувствала как бузата му се потърка нежно в косата ѝ.

Потисна нервността си и несигурно се усмихна.

— Нямах предвид да ме предлагаш като жертва, нали?

Рейгън се засмя тихо до челото ѝ.

— Тези култури са изчезнали преди години. Виждаше ли си пирамидите в Мексико и Централна Америка?

Това я накара да вдигне бързо поглед.

— И в Перу? О, бих дала всичко, за да ги посетя — каза тя откровено. — Исках да уча археология, но нямах пари да продължа и завърша образованието си...

Някаква сянка премина за миг през очите му, докато се взираше в нея.

— В някой от следващите дни ще трябва да ти покажа моята колекция от снимки — промърмори той. — Взех участие в една археологическа обиколка преди няколко години.

Лицето ѝ светна със смесица от удоволствие и изненада.

— Е, добре, кой би предположил това — прошепна тя. — Не мислех, че старомодното изкопаемо би харесало други вкаменелости.

Веждите му се повдигнаха.

— Флиртувате ли с мен, госпожице Дийн? — попита я със странен тон.

За миг беше забравила, че той е враг. Кена обърна поглед към Дени и съжали, когато го видя навел русата си глава да слуша бърборенето на Марго. Тъгата се изписа на лицето ѝ и Рейгън реагира на това рязко, ръката му моментално я притисна към него.

— Престани — изръмжа той. — Не можеш ли да криеш чувствата си?

— Не се получава — промърмори тя нещастно, взирайки се в ризата му, после бързо вдигна поглед и отново го сведе. — Той не би ме забелязал, дори да танцувам фламенко гола.

— Дай му малко време, сладурче — каза той. — Не може да очакваш всичко наведнъж.

— Така казват.

Зарадва се, когато музиката свърши. Танцът с Рейгън я притесняваше, затова с радост прекъсна контакта с твърдото му тяло. Както се оказа, не успя да изтанцува дори един танц с Дени, въпреки надеждата за това да я караше да сияе през цялата вечер.

В единадесет и половина, когато Рейгън ѝ направи знак да се присъедини към него, тя беше принудена да се откаже. Очевидно, това, което Рейгън му бе казал в началото на бала, възпираше Дени да я покани на танц. С наведена глава, стиснала вечерната си чантичка в ръка, тя отиде до вратата и позволи на Рейгън да я изведе навън в нощта.

[1] Госпожице, много ми е приятно да се запознаем. (исп.). — Б.пр. ↑

[2] На мен също, господине. Говорите ли испански? (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Малко. (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Рейгън изглеждаше потънал в собствените си мисли и не промълви нито дума по пътя обратно. Кена седеше неподвижно до него, изпълнена със странни и непознати усещания, които изобщо не ѝ допадаха. Не харесваше мъжа до себе си. Защо не беше я беше оставил да танцува с Дени поне веднъж? За Рейгън едва ли би имало някакво значение. Но тя щеше да живее с това до края на живота си. Младата жена затвори очи и болката я прониза. Дени беше очевидно погълнат от своята южноамериканска любовница. Как обикновено, незначително провинциално момиче да се бори с подобна красота и изтънченост? О, тя бе привлякла вниманието му, благодарение на съветите на Рейгън. Но за една връзка не бе достатъчно само физическо привличане. А тя искаше повече от Дени. Много повече!

— Свали стъклената пантофка, сладурче — каза Рейгън хапливо, когато паркира колата в гаража под жилищната сграда. — Почти полунощ е.

Тя отвори очи с въздишка.

— Пристигнахме ли? — прошепна, като огледа тъмните очертания на другите автомобили.

— Прилепче — измърмори той, — ако си носеше очилата, щеше сама да видиш.

— Така е много по-хубаво — възрази тя, отваряйки вратата, преди да успее той да го направи. — Не се налага да те виждам, нали? — добави със студена усмивка. Но не пропусна да зърне пламъка в очите му, преди да затръшне и да заключи вратата на колата зад нея.

— Не насилвай късмета си, Кена — каза той рязко.

Това беше един от редките случаи, в които използваше името ѝ, и звукът премина през нея като бълбукаща река. Тя тръсна глава и изведнъж усети липсата на дългата си коса. Ръката ѝ посегна да я разроши.

— Липсва ми косата ми — промърмори, като го последва в асансьора.

— Е, на мен не — изръмжа той и запали нова цигара. Тази вечер Рейгън постави рекорд, толкова много бе пушил. Той погледна към главата ѝ. — Поне сега не изглежда като бодлива тел.

— Моля, кажете наистина какво мислите — рече тя хапливо, взирайки се в мъгливите очертания на твърдото му лице. Широките ѝ светли очи търсеха неговите в тишината. Едва ли би могла да го стори, без да ги присвие. Но тя нямаше да присвива очи, затова погледна встрани.

— Винаги го правя — отвърна студено мъжът.

Вратата на асансьора се отвори и той я поведе към апартамента си, отключи бързо и застана встрани, така че тя да влезе първа. Запали светлините и отиде направо до бара. Наля си голямо уиски и отпи една солидна глътка, преди да я погледне.

— Искаш ли шери или бренди? — попита я рязко.

— Позволено ми е да пия и твърд алкохол — отвърна младата жена, с искрящи очи — Или приличам на млечен фанатик?

— Уискито ще те удари в главата — отговори той.

Рейгън ѝ сипа малко бренди в чаша и я остави на масичката за кафе пред дивана, където тя беше кацнала на самия ръб на седалката.

— Можеш ли да го видиш — попита я с подигравателна усмивка — или искаш да го бутна под носа ти?

— Бих искала да ви кажа къде да го бутнете — избухна срещу него наежена, готова да му се противопостави в желанието си да се бори.

— Давай — подкани я той като пресуши чашата си и я върна грубо на масичката пред нея.

— Толкова сте самодоволен — обвини го тя. Отпи глътка от брендите, направи гримаса и постави чашата обратно на масата. Алкохолът, който си позволяваше, бе ограничен до чаша вино при специални поводи, така че Кена беше в блажено неведение за възрастта и превъзходното качество на брендите, чийто огнен вкус не ѝ хареса. — Пренареждате живота на хората, както си решите, кой за кого трябва да се ожени — продължи с лице, посиняло от гняв, наранена гордост и разочарование. — Кой дърпа струните ви, г-н известен адвокат, призракът, с когото живеете ли? — Той се скова. Вкамени се. Добре, че не можеше да види опасния блясък в очите му. Но навярно това нямаше да я спре. — За вас е в реда на нещата да ме

разкъсате на парчета и да подредите живота на Дени, но никои не обсъжда вашия живот, нали? — продължи тя, като стана от дивана. — Какво толкова потайно има около покойната ви съпруга, че дори не можете да я обсъждате, без да избухнете, г-н Коул? Дали не се е опитвала да избяга от вас, когато е умряла... О!

Нескритата ярост в движението му я прекъсна насред изречението. Усети как ръцете му я сграбчват болезнено и я приковат към дивана с тежестта на едрото му, топло тяло.

— Проклетата да си — изръмжа той, като завладя устата ѝ; наранявайки я, притискайки устни в нейните, докато не почувства зъбите му да прорязват долната ѝ устна. — Дявол да те вземе...

Кена не можеше да диша от тежестта му и за първи път в живота си почувства страх от мъж. Ръцете му, по нечовешки силни, бяха приковали китките ѝ във възглавничките над главата, гръдният му кош притискаше нежните ѝ гърди и ѝ причиняваше болка. Мощното му, изпънато тяло заплашваше с очевидното си и ужасяващо физическо превъзходство.

Сълзи опариха очите ѝ, когато устата му я ухапа, и се изви гневно, за да ѝ причини болка и нарани така, сякаш искаше да предаде своето страдание на беззащитното ѝ тяло. Нямаше представа до къде може да стигне той, а и знаеше, че не може да го спре. Скова се, съзирайки ядно стиснатата му брадичка и тъмната страст, струяща от очите му. Затова изстена жалостиво под натиска на грубата му уста и вдиша тежкия аромат на цигари докато отчаяно се опитваше да си поеме въздух.

Звукът като че ли достигна до него, заедно със сълзите, които можеше да вкуси по лицето ѝ. Той вдигна тъмната си глава, като дишаше тежко и твърде бързо, и се загледа в уплашените ѝ очи. Стисна уста в права линия, когато видя бледото ѝ лице, подутите устни и зачервените ѝ от плач очи.

— Моята жена — каза той и пое неуверено въздух — беше бременна в шестия месец с нашето бебе, когато почина. Тя летеше за Чарлстън, за да се срещне с мен, когато самолетът падна.

Кена почувства как в очите ѝ парят нови сълзи. Болеше я за него, за мъката, която прочете в твърдия му поглед, за скръбта, която бе изпитал. Бе достатъчно лошо да загуби жената, която обича. Но да я загуби, заедно с детето си в нея...

Тялото ѝ изведнъж се отпусна и тя потърси лицето му.

— Съжалявам — каза тихо и всичкия гняв, страх и болка я напуснаха заедно с думите. — Толкова много съжалявам, Рейгън.

Лицето му се изкриви.

— Аз я обичах — тежко пое дъх той, думите се откъснаха от него. — Три години, три дълги, самотни години. — Тялото му също се отпусна, въпреки че той не помръдна. Погледна надолу към нея втренчено и с любопитство. — Причиних ти болка — промърмори, като че ли чак сега го осъзна. Езикът ѝ докосна мястото, където зъбите му я бяха наранили.

— Всичко е наред — прошепна тя. — Аз си го заслужих и ти го знаеш. Никога не съм си мислила, че мога да нараня някого умишлено...

Очите му се спуснаха към подутите ѝ устни.

— Тогава сме квит — каза ѝ тихо. — Защото и аз никога досега не съм бил груб с жена.

Тя все още дишаше забързано, когато в стройното ѝ тяло започнаха да се зараждат нови усещания. Гърдите ѝ бяха напрегнати, набъбнали и роклята се беше плъзнала настрана, откривайки едната от тях, което породило внезапен интерес в тъмните му очи.

Младата жена усети, че тялото ѝ внезапно започна да трепери. Осъзнаваше, че той също можеше да го усети, но не можеше да се спре. Погледът му се вдигна нагоре и срещна нейния, преди да се върне отново на меките ѝ, треперещи устни. Наведе глава безмълвно, а устните му нежно докоснаха нейните. Езикът му се придвижи бавно по подутата ѝ долна устна — изцелително, мъчително, а дъхът му с мирис на цигари бе леко накъсан. Издърпа леко ръцете ѝ, за да я изпълне и да покрие тялото ѝ със своето по цялата му дължина. Усети как бедрата му се притиснаха силно към нейните и отново се случи същото, както когато танцуваха заедно.

Тя се стегна под него, а устните му се задържаха над нейните.

— Не, не го прави — каза той тихо, гласът му беше неузнаваемо нежен. — Няма да те нараня. — Прокара ръце по нейните и бавно я погали. Устата му я докосна с вълнуваща имитация на целувка. — Лежи спокойно — въздъхна той срещу устните ѝ. — Независимо от това, което си чувала за мъжете, повечето от нас не са опасни, когато са гладни.

Спокойният му тон облекчи напрежението в нея. Тя не разбираше защо не иска да се бори или не желае да я освободи. Усещането от тялото му беше опияняващо, всички тези топли мускули и сила. Той беше по-голям, отколкото тя си мислеше, ръцете ѝ трудно биха могли да обгърнат широките му гърди. Тя се повдигна неволно и той завъртя бедрата си на една страна, така че само гърдите му я притискаха към меките възглавнички. Очите ѝ погледнаха нагоре към него, любопитни и търсеци. Той отвърна на втренчения ѝ поглед, без да мигне.

— Много си мека — въздъхна Рейгън. Устните ѝ се разтвориха.

— Ти си... огромен — успя да каже тя. Изучаваше широкото, спокойно лице надвесено над нея, очарована от твърдите му линии. Сякаш никога не го беше виждала наистина.

— Какво гледаш толкова съсредоточено? — промълви той.

— Носа ти — призна тя. — Чупил си го.

— Два пъти — потвърди мъжът и се усмихна леко. — Служих в морската пехота във Виетнам.

Тя искаше да докосне този страховит нос, устата му.

— Би ли пуснал ръцете ми?

Той ги освободи, за да плъзне собствените си ръце по гърба ѝ, където роклята беше изрязана. Пръстите ѝ се насочиха колебливо към лицето му.

— Всичко е наред — каза той тихо. — Нямам нищо против да ме докоснеш.

Пръстите ѝ преминаха по носа му, там където е бил счупен, и по бузите. Той беше гладко избръснат, но наболата брада вече се усещаше. Брадичката му беше квадратна, а гъстите вежди изпъкваха над дълбоките очи. В ъгълчетата на очите имаше фини бръчици, а в косата по слепоочията — следи от сребърни нишки. Рейгън се наведе и потърка носа си в нейния. Беше толкова близо, че тя трудно можеше да го види.

— В очите ти има златни точки — прошепна той.

— В твоите няма — прошепна и тя, обгърнала лицето му с ръце, за да го задържи на разстояние. — Те са почти черни.

— От френските ми предци — отвърна, а очите му се присвиха. — Все още ли се страхуваш от мен, Кена?

Устните ѝ се разтвориха.

— Не — рече и сама остана изненадана от отговора си.

Но тя не се плашеше от него. Вече не. Пръстът му докосна устните ѝ, а погледът му го проследи.

— Интересно — каза той, — защото мисля, че аз се страхувам от теб.

— Защо? — попита неволно.

— Девствениците ме карат да се чувствам неспокоен — промърмори той с лукава усмивка. — Предполагам, че ще припаднеш, ако сваля тази вълшебна рокля около талията ти и те погледам, нали?

Кена почувства как бузите ѝ пламнаха.

— Да, вероятно ще го направя — призна тя.

Той се намръщи леко.

— Ти си дяволски неопитна, нали така?

— Да — отговори с гримаса. — При начина, по който изглеждам... изглеждах... кой би искал да ме научи на нещо? — добави с горчивина.

„А кой не би поискал при начина, по който изглеждаш в момента?“, помисли си той. Подпря се над нея и топлият му дъх опари устните ѝ.

— Трябва ти малко обучение, мис Дийн — въздъхна той, — за твоё добро. Необходим е опит, за да се превърне една жена в съблазнителка.

Тя преглътна. Отново беше в неведение за посланието, което изпращаше неговото тяло.

— Зависи какъв вид обучение имаш предвид.

Той се усмихна дяволито, когато устните му преминаха по клепачите ѝ и ги затвориха.

— Нищо травмиращо, малка монахиньо — промълви той. — Само малко напътствия в правенето на любов.

Преди да е успяла да намери отговор на това скандално изявление устата му покри нейната. При тази интимност младата жена се скова за миг. Сега не ѝ беше неприятно, той не се опитваше да я нарани. Устните му бяха търпеливи и много нежни. Тя едва ги усещаше. Но когато натискът стана по-дълбок и приятното докосване се превърна в глад, очите ѝ се отвориха и тя погледна нагоре. Неговите очи бяха затворени, а веждите му, събрани в черта, изразяваха болка. Миглите му, които хвърляха сянка върху бузите, бяха гъсти като четки

и тъмни като нощта. Странно развълнувана, тя отново затвори очи. Едната му ръка се плъзна по нея и тя усети как пръстите му леко потъркаха външната част на гърдата ѝ. Не интимно, но странно възбуждащо, пораждайки усещания, които никога не бе изпитвала. Устата му се отдели от нейната за миг.

— Колко наранена е тази устна? — попита той с дълбок шепот.

Очите ѝ лениво се отвориха.

— Какво? — измърмори, опиянена от удоволствие.

Рейгън се засмя тихо.

— Няма значение. — Наведе се отново, повдигна ръка, за да улови брадичката ѝ и разтвори устата ѝ внимателно. — Остани така. — Той пое дъх и покри устата ѝ със своята.

Кена затаи дъх при тази нова интимност. Почувства как езикът му се стрелна в устата ѝ, за да я проучи и ахна от това чувствено усещане. Треперещите ѝ пръсти се впиха в ръцете му. Той вдигна глава намръщено.

— Ти си малка монахиня, нали? — попита шепнешком. — Това се нарича френска целувка — каза той, търсейки широко отворените ѝ очи. — Мъжете я харесват.

С поглед тя проследи собствените си пръсти, впити в твърдите му, мускулести ръце.

— Аз... мисля, че на мен също ми харесва — призна и срещна отново очите му. — Никой никога не ме е целувал така, Рейгън.

— Започвам да осъзнавам, че никой никога не е правил всичко това за теб — отговори той. Очите му потърсиха нейните. — Дълго време ли си била самотна, Пепеляшке? — попита я ненадейно.

Въпросът я стресна, защото беше близо до истината и сълзи опариха очите ѝ.

— Недей — каза той тихо и се наведе да избърше сълзите ѝ с устни. — Недей. Знам какво е самота. Чувството ми е познато.

Да, той знаеше, вероятно по-добре, отколкото тя някога би могла, и я болеше да вижда това ужасно страдание в очите му. Пръстите ѝ погалиха косата по слепоочията му. Той я целуна нежно по лицето, докосвайки всеки сантиметър от меката плът.

— Нощите са най-лоши, нали? — въздъхна той. — Да отидеш на кино и да видиш как двойки се държат за ръце, как семейства се събират в ресторантите... О, да, знам какво е.

— Има разлика — промърмори тя, като се чувстваше толкова сигурна сега, в странна хармония с него. — Мъжете могат да поканят жена.

Той повдигна свободната си ръка, за да докосне лицето ѝ.

— А ти не можеш ли? — Той се усмихна леко на израза на нежните ѝ черти. — Това е позволено в наши дни.

Кена се размърда неспокойно.

— И мъжете остават с грешно впечатление, нали? Или по-скоро правилна представа, защото повечето момичета не ги вълнува.

— Това — въздъхна той — е факт. Аз съм доста старомоден, Пепеляшке. Не харесвам да ме преследват.

— Теб те... преследват? — попита тя.

Той кимна.

— Аз съм богат, не си ли забелязала?

Кена поклати глава и се усмихна.

— Бях твърде заета да гледам големите ти крака и счупения ти нос... О, не е честно! — ахна, когато Рейгън я смушка в ребрата.

Той се засмя, загледан надолу в нея.

— Да се кланяш пред вратата ми... Бях в отвратително настроение, същата сутрин... Почувствах се така, сякаш съм те смачкал.

Младата жена отговори усмихната:

— Радвам се, че не го направи. Здравната ми застраховка не покрива травми от разярени шефове.

— Какъв остър малък език. — Той се премести надолу и нещо ново и вълнуващо проблесна в тъмните му очи, които изучаваха устата ѝ. — Знаеш ли какво да правиш с него сега? — попита той.

Докато говореше, той докосна устните ѝ със своите и се усмихна, когато тя ги разтвори и езикът ѝ повтори бурната ласка, която ѝ бе показал. Дъхът му се забърза и накъса, а свободната му ръка се премести към гърлото ѝ.

— Отново — прошепна срещу устните ѝ. — Не спирай точно сега, когато схвана как става.

Кена обгърна врата му с ръце и го дари с такава целувка, че пръстите на краката ѝ изтръпнаха от удоволствието, когато езика ѝ срещна и се приплете с неговия. Секунди по-късно тя усети как дланта му се спусна леко към извивката на меките ѝ гърди. Другата му ръка

беше под раменете ѝ, възбуждаше я леко и тялото ѝ се напрегна от нещо интензивно и заплашително. Тя затаи дъх и той вдигна тъмната си глава, за да я погледне.

„Трябва да те спра“, каза си Кена, удавена в тези тъмни очи и опиянена от възбуждащата атака на ръцете му, които се движеха по външната част на гърдите ѝ. Но тя беше любопитна и в нея се бе разпалил неочакван глад. Неволно се изви на дъга и завъртя тялото си, за да покани ръцете му да се мушнат под тънката рокля.

— Очите ти имат цвят на току-що напъпили пролетни листа — прошепна той, загледан в нея. — Мога да се изгубя в тях... Това е, скъпа, повдигни се за мен.

— Моля — прошепна тя, разтърсена до дъното на душата си.

— Не още — отвърна той, гласът и очите му бяха нежни, а ръцете му я измъчваха, докато това, което чувстваше не започна да граничи с болка. — Не и докато не го пожелаеш повече от въздуха.

— Искаш... да те моля ли? — изстена тя.

— Не — прошепна той. — Искам да се нуждаеш от това. Искам да се нуждаеш от мен. Искан ми се да го направя най-сладкото удоволствие, което някога си познала.

Тя се изви отново, затаявайки дъх, като през цялото време гледаше право в тъмните му очи, докато тялото ѝ пламтеше и изгаряше.

— Какво правиш с мен? — изстена безпомощно младата жена.

— Завладявам — прошепна той и докато говореше, ръката му бавно се придвижи и вмъкна под корсажа, за да покрие и притисне напрегнатите възвишения.

Толкова беше сладко, че тя изкрещя, а очите ѝ плувнаха в сълзи. Прехапа устни и се притисна към него, скривайки лице в рамото му.

— Виждаш ли? — прошепна той, като нежно притискаше малките ѝ гърди. — Не е нужно да се бърза. Трябва да бъде бавно, за да е хубаво.

Кена трепереше в прегръдките му, почувства как се обръща така, че да легнат един до друг, без да ѝ натрапва интимността на своето тяло. Без да знае защо, тя започна да плаче. Ръце му я прегърнаха, заключвайки се зад гърба ѝ, задържаха я, залюляха я нежно, а бузата му се опря в тъмната ѝ коса.

— Съжалявам — прошепна тя, разтърсена — Не знам какво става с мен.

Дланта му приглади нежно косата ѝ.

— Аз съм този, който трябва да се извини — промърмори Рейгън. — Не исках да те нараня, Кена.

— Знам — прошепна тя в рамото му. — Не знам защо ти казах, тези ужасни неща...

— Вероятно по същата причина, поради която и аз ги казвах на теб, но сега не е нито времето, нито мястото да го обсъждаме. — Мъжът въздъхна и се протегна лениво. — Чувстваш ли се по-добре?

— Това е основният въпрос — отговори тя, докато седеше. Погледна към него и се изчерви. Той се засмя на изражението ѝ.

— Какъв издайнически цвят. Алено нали?

Тя издаде дрезгав звук и прекрачи през дългите му крака, за да стане. Грабна чашата с бренди и я пресуши, без да усети вкуса.

— Кена... — започна той. Тя остави чашата.

— О, Дени и Марго трябва да дойдат скоро, нали? — попита, изведнъж, нервна и несигурна.

Рейгън също се изправи и застана пред нея, за да я прегърне нежно, но неумолимо за раменете. Наклони лицето ѝ към търсещите си очи.

— Никога няма да те нараня отново — каза ѝ тихо. — Това е обещание. Не се притеснявай от мен, само защото си изгубих ума за минута.

— Неудобно ми е, защото аз изгубих моя — призна тя, като избягваше погледа му.

— Това е трябвало да ти се случи преди години — каза той тихо. — Било е необходимо някой много щастлив мъж да ти покаже какво означава всичко това.

Кена сведе поглед към гърдите му.

— Никой не е искал — призна тя нещастно. Погледна тъжно нагоре към него. — Това тази вечер от съжаление ли беше?

— Боже мой, не! — избухна той. Ръцете му стиснаха нейните. — Ако искаш да знаеш истината, предполагам, че ми се щеше да компенсирам болката, която ти причиних. Но не беше от съжаление или неуместно състрадание.

Очите ѝ потърсиха неговите.

— Представяше ли си, че аз съм тя? — попита го, като кимна към малката снимка в рамка. Лицето му стана мрачно.

— Аз не играя такива игри — отвърна ѝ той студено. — Обичах жена си, но не съм влязъл с нея в гроба и не се нуждая от заместители. Това отговаря ли на въпроса ти? — Пусна я изведнъж и се отдалечи, за да запали цигара. Кена се втренчи в широкия му гръб, спомняйки си как се чувстваше в топлите мускулести ръце. Имаше значение, че той не си е представял, че тя е Джесика, докато я целуваше. Не разбираше защо, но имаше голямо значение.

— Съжалявам — рече тя безпомощно. — Изглежда напоследък ми стана навик да не мога да държа устата си затворена.

Мъжът се обърна, погледът му задържа нейния.

— Не разбираш ли защо прехвърчат искри между нас? Би трябвало да си достатъчно зряла, за да го осъзнаеш.

Езикът ѝ докосна малката синина на долната ѝ устна и той проследи движението с поглед.

— Да — призна тя, чувствайки се неопитна. — Разбирам защо.

Той дръпна дълбоко от цигарата, но не погледна встрани.

— В такъв случай, ще разбереш също, и ако ти кажа, че ще трябва да смекчим тона и да започнем да се разбираме. Дени е обектът на твоето внимание, не аз.

Тя се изчерви.

— Не съм забравила — отвърна му със същата студенина.

Погледът му се плъзна нагоре и надолу по тялото ѝ, като се задържа върху корсажа и тя разбра, че и той като нея си спомня какво е усещането.

— Трябваше да бъде Дени, нали? — попита Рейгън. Засмя се горчиво и вдигна цигарата към красивата си уста. — Е, ще има други първи неща за него. — Главата му рязко се извъртя, когато звукът на звънеца взриви напрегнатото мълчание. — Точно навреме.

Той отиде да отвори вратата, оставяйки Кена да се взира безизразно след него. Когато Дени и Марго влязоха, Кена осъзна как изглеждат. Дени беше достатъчно близо, за да може да отгатне изражението му, в което се четеше открито любопитство към разрошените им коси — нейната и на Рейгън, към подутите ѝ устни и размазаното червило по неговите.

— Да не би да си забравил, че ни покани? — попита той Рейгън и Кена усети в гласа му нотка, която никога преди не беше чувала да използва към по-възрастния мъж.

— Не, не съм — каза Рейгън спокойно. — Какво мога да ви предложа за пиене?

— Бърбън, чист за мен — каза Дени хладно. — Марго, ти какво искаш?

— Аз предпочитам коняк, ако има — отвърна другата жена, изучавайки Дени с очи, които изведнъж преминаха от нежност към яд.

— Кена? — попита я Рейгън, като едва я погледна по пътя към бара.

— Още едно бренди, моля — прошепна тя, подавайки му чашата си.

— Е, хареса ли ти бала, Кена? — попита Дени, като приближи, за да разгледа малкото ѝ наранено лице.

— Беше много хубаво — успя да отговори.

— Аз също се забавлявах — каза Марго.

Премести се до Дени и хвана собственически ръката му. Прегърна го, а очите ѝ предупреждаваха Кена да стои на разстояние.

— Какво е станало с устната ти? — попита Дени рязко, поглеждайки към Рейгън.

— Изобщо не е твоя работа — отговори брат му с опасно мек тон, като им подаваше напитките.

Дени присви очи и пое чашата.

— Това може да се промени много лесно — отговори той.

Рейгън вдигна чаша в подигравателен тост.

— *Nolo contendere, counselor* — каза той.

Кена видя как по лицето на Дени изби гневна червенина, когато разпозна юридическата фраза, която означаваше, че няма спор. Той допи питието си, а Марго отпиваше от нейното, докато Рейгън отвличаше вниманието на доведения си брат с дискусия по един случай, върху който работеха. Петнадесет минути по-късно все още се усещаше напрежение, когато изведнъж Дени обяви, че двамата с Марго трябва да тръгват. Марго едва беше казала една-две думи на Кена. Цялото ѝ отношение беше отбранително и ревниво. Кена не харесваше собственическата ѝ демонстрация, но не беше толкова разстроена, колкото очакваше. И това беше озадачаващо. Почувства се

объркана. Тя избяга в тоалетната, за да се измъкне от емоционалните подводни течения и когато се върна, Дени и Марго си бяха отишли. Рейгън стоеше спокойно в средата на хола. Когато Кена отиде при него, той се обърна.

— Ще се зарадваш да чуеш, че Дени беше готов да нанесе тежка телесна повреда заради теб — каза ѝ закачливо, повдигайки чашата си в поздрав. Тя примигна.

— Защо?

Той доближи и докосна долната ѝ устна с показалеца си.

— Заради това — отговори. — Той си мисли си, че те малтретирам.

— Страхувам се, че е с основание. Опасявам се с причина — напомни му тя. — Каза ли на Дени защо... Ще кажеш ли на Дени защо...

— И да го освободя от отвратителните му подозрения? Не. — Той пресуши чашата и я постави на бара. — Ако бях на твое място щях да спя при заключена врата. Сладката усмивка на Марго изчезна.

— Забелязах — отвърна тя с лека усмивка. — Дени наистина ли беше притеснен? — продължи да ѝ просветва.

— Той беше притеснен — каза Рейгън с груб тон. — По-добре да те заведе у вас. Късно е.

— Може да извикаш такси — предложи тя и отиде да си вземе шала и чантата от дивана.

— Няма да си ходиш сама — отсече той твърдо. — Няма град, който да е безопасен.

Кена погледна непоколебимите черти на лицето му и реши да не спори. Той беше напълно способен да я занесе долу до фойето.

Закара я у дома, без да проговори, като остави радиото включено, за да запълни тишината. Очите ѝ се стрелнаха към мрачното му лице, сякаш се опитваше да се открие враждебния, мълчалив мъж, за когото работеше, в пламенния, изкусен любовник, който преди по-малко от час можеше да я отнесе в леглото си без тя да възрази. Все още усещаше вкуса му по устните си, чувстваше нежното докосване на пръстите му върху голата си кожа. Усещанията, които споменът предизвика, я шокираха. Тя едва разпозна страстната жена, която жадуваше за ръцете му по недокоснатото си тяло. Толкова за възвишените ѝ принципи... Сринаха при първото изкушение.

Изведнъж се зачуди как ли би било с Дени и с изненада откри, че не можеше да си представи мъжа, в който се предполагаше, че е влюбена, да я докосва по същия начин.

В асансьора стояха на разстояние един от друг. Рейгън гледаше към затворените врати, сякаш стояха между него и спасението. Нито една дума не излезе от устните му, през целия път до вратата на апартамента ѝ. Кена се наведе към дръжката на вратата, опитвайки се да види къде да постави ключа, когато той го взе възмутен.

— Ако носеше проклетите си очила, щеше да бъдеш в състояние да видиш къде да поставиш ключа, малък сляп прилеп — изръмжа той.

— Мога да ти кажа къде да пхнеш ключа — отвърна му разгорещено тя, изправи се и погледна в неговата посока.

— Давай — подкани я той.

Кена затаи дъх.

— Лека нощ, адвокате — каза тя.

— Лека? Няма да е много лека, Пепеляшке — отвърна ѝ той след малко. — Ти загуби принца някъде по пътя.

— И в крайна сметка се оказах със звяра — изстреля обратно тя.

Той се втренчи в нея и тя съзря болезнената самота в строгото му лице, преди да успее да я прикрие.

— Историята на моя живот — промърмори той полушеговито. — Лека нощ, Пепеляшке.

Рейгън се обърна и си тръгна. Сълзи опариха очите ѝ. Понечи да го извика, когато възрастната дребна жена, живееща надолу по коридора, отвори вратата и излезе да хвърли боклука в шахтата. Кена въздъхна и се върна в самотния си апартамент.

Направи си чаша горещо какао и закрачи из хола, докато го пиеше. Какво ставаше с нея, за бога? Защо трябваше да се чувства толкова нещастна, задето нарече Рейгън звяр? Той си беше звяр! Звяр. Тя въздъхна. Звяр, разбира се, който се беше нагърбил да ѝ помогне да промени външния си вид — да бъде съблазнителна и изискана, за да привлече Дени. И тази вечер го беше направила, но това вече нямаше толкова голямо значение, колкото факта, че съзнателно нарани Рейгън. Ударът, който беше нанесла смъртта на съпругата му, беше ужасен. Нищо чудно, че не можеше да говори за това.

Кена отиде до телефона и сърдито го погледна. Рейгън вероятно вече спеше, това бе лудост! Но въпреки това потърси в телефонния

указател номера му и го набра. Ръката ѝ все още стискаше чашата от горещото какао, докато телефонът звънеше, веднъж, два пъти, три пъти...

— Ало? — чу се познат, дрезгав глас в слушалката.

Тя отвори уста и се опита да проговори, но не успя и прочисти гърлото си.

— Рейгън? — промърмори. Последва пауза.

— Кена? — попита той меко.

— Изобщо не мисля, че си звяр — каза тя също толкова меко и затвори слушалката. Втренчи се в нея за момент, преди да остави чашата, да загаси осветлението и да си легне да спи.

ГЛАВА 6

Неделята обещавахе да се превърне в изпитание. Кена не бързаше да се прибере след църква, защото освен собствената ѝ компания, друг не я очакваше. Вървеше разсеяно по улицата, гледаше високите небостъргачи, а погледът ѝ от време на време попадеше на оазиси от дървета, които украсяваха центъра на Атланта. Странно как центърът на града създаваше усещане за предградие. Постоянно се сблъскваше с хора, които познаваше: секретарките от долните офиси, собственика на малкия хранителен магазин на приземния етаж в нейната жилищна сграда и управителя на малкия бутик, който също се помещаваше там. Когато се премести от малкия град, където беше израснала, в Атланта, тя си мислеше, че ще е много самотна, но не се оказа така.

Тя влачеше крака и поглъщаше сладкия пролетен въздух. Гледаше пъпките, които тепърва почваха да се пропукват — на високия дъб, на кленовите дървета и дребния кучешки дрян. Скоро храстът щеше да бъде напълно разцъфнал, точно навреме за фестивала на града, чието име носеше.

С последна тъжна въздишка, която предизвика вида на двойката, държаща се за ръце на бетонната пейка, тя влезе в сградата, където живееше. Поне се чувстваше добре в новата си рокля в лилаво и бяло, с богато набрана пола, малко деколте и бухнали ръкави. Чувстваше се млада и женствена, красива като модел. Втурна се в асансьора и се завъртя да натисне бутона за своя етаж. Облегна се замечтано на стената. „Момиче — каза си тя, — със или без очила, в теб има нещо.“ Ухили се. Вярно, може би. Сигурно това бе и причината за приповдигнатото ѝ настроение. Щом се прибере в апартамента си, ще изхвърли от гардероба всички онези старомодни дрехи, които бе носила през последните две години. Това би трябвало да я държи заета.

Асансьорът спря и тя излезе танцувайки. Когато се обърна към апартамента си, полите на роклята се развяваха около дългите ѝ

красиви крака. Спря така внезапно, че едва не падна напред, а сърцето ѝ се качи в гърлото.

Рейгън се беше облегал на стената, замислен, а очите му гледаха право към нейната врата. Едната му ръка беше в джоба на сивите панталони, а в другата държеше запалена цигара. Носеше синьо сако, бяла, разкопчана на врата риза, а косата му беше разрошена... Изведнъж ѝ хрумна, че се влюбва в него. Това откритие я вцепени. Тази мисъл трябва да изчезне и то бързо, каза тя на сърцето си. Нямахте място за бунт точно сега, когато бе на път да привлече вниманието на Дени и да заживее щастливо с него. Пепеляшка не биваше да се влюбва във феята кръстник, не беше позволено.

Сякаш почувствал притеснения ѝ, изпитателен поглед, Рейгън обърна глава и се загледа в нея. Беше на три врати разстояние, но като че ли стоеше точно до Кена. Сърцето ѝ заби лудо. Мъжът се изправи, когато тя си наложи да отиде при него, и се усмихна. В същото време слънцето се показа и всичко избухна във великолепни цветове.

— Здравей — промърмори той, като я огледа критично.

— Здравей — отговори тя задъхано.

— Помислих си, че може да си свободна. Отивам да видя родителите си и се чудех дали не искаш да дойдеш с мен. Дени и Марго ще бъдат там — добави той с небрежна усмивка.

Нещо в цветната дъга застина, но тя заличи студенината в очите си и се усмихна.

— С удоволствие. Трябва ли да се преоблека?

— Зависи от теб. Лично аз — промърмори той, като я огледа отблизо — те харесвам и така.

— Може да ми потрябва пуловер — рече, докато отключваше вратата. — Ще се забавя минута. Искаш ли да влезеш?

Той поклати глава, което я разочарова.

— Ще те чакам тук. Няма да отнеме много време, нали?

— Не, разбира се, че не — отговори тя и се втурна бързо вътре, за да си вземе връхна дреха. Очевидно Рейгън не искаше да остава насаме с нея, освен в колата, което я устройваше отлично. В края на краищата защо да рискува повторение на миналата нощ? А и обектът на нейното желание беше Дени, не Рейгън. Повтаряше си го докато издърпваше белия пуловер от гардероба, прокара гребен през косата си и забърза обратно при Рейгън.

— Дени знае ли, че ще ходим? — попита тя, когато вече бяха в поршето и летяха на север към Гейнсвил, където живееше баща му и мащехата му. Той се засмя тихо.

— Да, знае, че идваме — промърмори, поглеждайки към нея. — По-лошото е, че и Марго знае. Надявам се, че за теб не е проблем, скъпа. Ще трябва да си внимателна с тази дама.

Скъпа! Защо произнасянето на тази непринудена нежност от неговите уста, накара сърцето ѝ да забие двойно по-бързо? Размърда се неспокойно на седалката.

— Какво щеше да правиш, ако не си бях у дома? — попита тя.

— Щях да проверя в болниците — прошепна той лукаво.

— Много ти благодаря, правиш чудеса със самочувствието ми — измърмори тя и нацупи устни.

Рейгън повдигна вежди.

— Наруших примирието, нали? Добре, ще перифразирам. Изглеждаш прекрасно, мис Дийн, и ако не се вълнуваше от доведения ми брат, мисля, че щях да паркирам тази кола и да те целувам, докато спреш да мислиш трезво.

Откри, че след това безразсъдно признание ѝ е изключително трудно да диша и затова просто стисна чантата в скута си.

— Наистина ли? — попита го с остър тон.

— Да — отвърна ѝ кратко — Бих го направил. И ти щеше да ми позволиш.

Стрелна поглед през прозореца, за да избегне неговия. Не каза нищо, защото не можеше да пророни и звук.

— Защо ми се обади снощи? — попита той остро.

— Защото се почувствах засрамена — каза измъчено. — Изглежда винаги ти казвам грешните неща в неподходящото време. Ти изневери на себе си, за да ми помогнеш, а аз не съм направила нищо друго, освен да се боря с теб.

Рейгън загаси цигарата, която пушеше.

— Вината е моя — каза той след минута. — Още от първия ден в офиса се държах отвратително с теб и направих всичко възможно да запазя лошото си отношение.

Признанието я стресна. Тя се извъртя в седалката и се загледа в него.

— Защо?

Той срещна спокойно нейния поглед, когато спря в една пресечка.

— Знаеш защо — отвърна студено.

При тези думи лицето ѝ пламна и дори с цената на живота си не можеше да отмести поглед от него. Това беше най-странното усещане, като в шок. Сякаш електрически ток прескочи от вибриращото му тяло към нейното.

— Кена — изръмжа той. Бяха спрели на малък път без движение. Изведнъж Рейгън протегна ръка, хвана я за тила и придърпа устните ѝ под неговите. — Ела тук, дявол да го вземе — измърмори той. Целувката беше дива среща на устни и езици, избухнала като горски пожар във внезапната тишина. Ръката му пусна волана и я хвана под мишниците, за да я повдигне колкото може по-близо, въпреки седалките и ограниченото пространство. Гърдите ѝ бяха смазани в синьото му сако, а устата му ѝ причиняваше сладка болка, която тя желаше повече и от въздуха.

Минута по-късно той се отдръпна, дъхът му трептеше срещу устните ѝ. Очите му блестяха от желание, каквото тя знаеше, че има и в нейните, защото неочаквано и изумително го пожела. Ноздрите му се разшириха, докато търсеше лицето ѝ, сляп за пикапа, който мина покрай тях и откритото любопитство на пътниците в него.

— Искам те — каза той рязко, като изрази желанието си с думи.

— Знам — прошепна тя с тих и нежен глас.

Ръцете му се свиха около нея за миг, преди да я върне обратно на мястото ѝ. Пое дълбоко дъх и стисна силно волана. Повдигна глава, погледна зад тях към приближаващия автомобил, пое си дъх и включи на скорост. Мина през кръстовището и след това ускори, докато сменяше скоростите с лекота. Извади цигара от джоба си и ѝ я подаде.

— Ще ми я запалиш ли? — попита тихо.

— Може ли... една и за мен?

Той ѝ подаде още една с любопитен поглед.

— Пушиш ли?

— Не — призна тя. — Просто имам нужда от нещо.

— Толкова силно ли ти влияя? — промърмори той с изкуствен смях.

— Моля те, не се шегувай с това — прошепна тя, запали неговата цигара и му я подаде, а после запали и своята.

— Трябва — каза той. — Физическото привличане е дяволски лоша основа за една връзка. Не искам усложнения. Преминал съм през всичко, което мога да понеса за един живот. — Кена се облегна назад в седалката, изкушена да отрече това, което чувстваше. Но не можа. Реши, че най-добрият начин да се справи с емоциите си, е, като се държи свободно. — А и ти не си от типа за една любовна афера — добави той рязко. Очите му срещнаха нейните за миг. — Няма начин да вкарам девица в леглото си, само за да задоволя глада си временно.

Младата жена сведе поглед към гърдите му, които се вдигаха и спускаха тежко. Когато ризата му се отваряше, гъстите черни косъмчета се показваха и тя си спомни как отчаяно искаше миналата нощ да разтвори дрехата му и да го докосне там. Но все пак не го бе направила, което вероятно бе по-добре. Извърна очи от чувствената му мъжественост.

— Благодаря ти за това — каза тя тихо. Внимателно дръпна от цигарата и издуха дима, без да го вдиша. — Чувствам се много уязвима с теб. Не съм очаквала да бъде така...

— Нито пък аз — рече той.

Свърнаха по друг междуградски път и пропътуваха мили през открита, пуста местност, като от време на време отстрани на пътя се появяваха къща, сервиз или магазин. Рейгън се засмя леко.

— Ти беше ново преживяване за мен. Не мога да си спомня някога жена да е плакала, когато правя любов с нея.

Тя гледаше преминаващия пейзаж, а цигарата висеше забравена между пръстите ѝ.

— Ти си много опитен — прошепна.

— А ти си много неопитна. Боже мой, това беше сладко — каза тихо под носа си, и погледна към нея. — Нещо, което ще помня цял живот.

Кена вдигна поглед към него, после бързо го извърна.

— Аз също — призна тя.

Мъжът бавно пое дъх и се загледа в пътя пред тях.

— Аз съм толкова дяволски благороден — промърмори той. — Трябва ми само бял кон и ореол.

Тя успя да се усмихне.

— Или еднорог — допълни.

— Говори се, че те харесват девиците, нали? — попита, като отвърна на усмивката ѝ. — Защо не си една от онези съвременни жени, които вземат противозачатъчни и бележат поредната бройка на любовниците си върху таблата на леглото? Точно сега щеше да направиш живота ми много по-лесен.

„Моят също“, помисли младата жена, но не би си го признала. Така или иначе Рейгън не очакваше отговор и тя си премълча.

— Хайде, кажи ми — проговори той след минута, а от цигарата му се виеха облачета дим. — Страхуваш ли се от секса?

Тя се сви на седалката, доколкото позволяваше колана, и повдигна рамене.

— Не знам. Не мисля. Просто не харесвам временните неща. Искам дом и деца... — погледна го неспокойно.

— Не се притеснявай за мен — каза той тихо, срещнал извинителния ѝ поглед. — Скърбях много, когато се случи. Все още ме боли, но не толкова, че да съм чувствителен към случайни забележки. Освен онези — добави с мрачна усмивка, — които умишлено нараняват, както вече откри сама.

— Сега ми става ясно защо те боли да говориш за нея — каза му нежно. — Никога вече няма да те питам.

Той загаси цигарата и подаде ръката си с дланта нагоре.

— Дай ми ръката си.

Без да се замисля Кена положи свободната си длан в топлата му мазолеста ръка и усети пръстите му да обвиват плътно нейните. Тръпки на удоволствие преминаха през тялото ѝ и тя неволно го стисна по-силно.

— Един ден ще ти разкажа всичко за Джесика — каза мъжът тихо. — Ще се съберем някоя Нова Година на бутилка ирландско уиски и ще поплачем един друг на раменете си.

— Направо мога да си го представя — промърмори тя сухо. — Ти да плачеш на рамото на някого.

— Това че съм мъж не ме прави свръхчовек, мила — припомни ѝ той. — Аз си взех моя дял от сълзи след катастрофата. И не се срамувам от това.

— Не мисля, че е нужно. Трябва да си силен мъж, за да плачеш — отвърна тя. Пръстите ѝ се преплетоха с неговите.

— Не можем да бъдем любовници — каза той тихо.

— Не — съгласи се тя с шепот.

Пръстите му се свиха.

— Тогава бъди мой приятел, Кена.

Младата жена се усмихна, почувствала внезапен порив да избухне в сълзи, защото искаше повече от това хладно споразумение. Но ако това е всичко, което можеше да има, така да бъде. Все пак тя искаше Дени... нали?

— Какво ще кажеш за доведена сестра? — подразни го.

Лицето му се вкамени и стана мрачно. Той пусна ръката ѝ.

— Това ми напомня, че е по-добре да планираме нещо за следващия уикенд.

— Защо?

— Тъй като Марго ще бъде в Аржентина следващите две седмици, а татко ще прави юбилейно тържество за моята мащеха. Ти със сигурност ще бъдеш поканена и аз не искам на Дени да му бъде твърде лесно. — Погледна я с хладна усмивка. — Брат ми обича да се конкурира с мен, както виждаш. Всичко, което искам аз, желае и той.

— Затова ли е завършил право? — попита тя.

Рейгън кимна.

— Той притежава силен състезателен дух. А аз съм много по-напред от него. Това го дразни. Особено сега, когато татко мисли да се пенсионира от компютърната корпорация, която притежава.

Тя се вгледа в широкото му лице.

— И той ще очаква един от вас да я поеме, така ли? — досети се тя.

Рейгън кимна и зави по шосето, което водеше към дома на родителите му.

— Ти би ли искал? — попита тя.

Той се намръщи замислено.

— Не знам. Харесва ми това, което работя сега, и не съм сигурен, че мога да направя прехода от адвокат към бизнесмен. И дали искам да го направя.

— Но Дени го иска — поясни Кена.

Той я погледна.

— Да, той ще го направи.

— Тогава, къде е проблемът?

— Баща ми е проблемът. Той не мисли, че Дени е достатъчно зрял, за да поеме тази голяма отговорност.

— Дени е много способен адвокат — отбеляза тя.

Очите му потъмняха.

— Да — съгласи се той рязко. — Но да управляваш корпорация е далеч по-сложно от ръководенето на адвокатска кантора.

Рейгън беше прав и тя мразеше това. На Дени му беше трудно да каже „не“ на потенциални клиенти. А и за разлика от Рейгън, той не практикуваше наказателно право, а се ограничаваше до разводи, прехвърляне на собственост и търговско право. Не притежаваше инстинкта на палач. Но Рейгън го имаше. Той можеше да наема и да уволнява, да поеме отговорност за грешките си, ако допусне такива, без да търси изкупителна жертва. Беше достатъчно силен да приема критика, а това беше нещо, което работата изискваше. Кена много добре разбираше, защо господин Коул би искал по-големият му син да поеме корпорацията, когато се оттегли.

— За какво си мислиш? — попита Рейгън най-накрая.

— Как ще изглеждаш в балетна поличка, с магическа пръчка — промърмори тя дяволито.

Той я погледна.

— Изчакай да спра колата и след това ми го кажи отново.

— Да ти приличам на глупачка? — Тя въздъхна, неспособна да откъсне очи от него. — За един сравнително грозен мъж, ти не си зъл.

Рейгън избухна в смях.

— Означава ли това, че си готова да оттеглиш извинението си, задето ме нарече звяр?

— Не — отговори кена. — Ако си спомняш, в края на приказката Звяра се превръща в красив принц.

— Той не е имал нос, който е бил чупен два пъти, и големи крака — припомни ѝ той.

— Спри да се подиграваш на моя приятел — смърри го кротко тя.

Той се усмихна и протегна ръка да разроши косата ѝ, докато насочваше колата по дългата павираната алея, водеща до двуетажния дом на родителите му край езерото Ланиер.

Кена беше идвала тук много пъти по работа и обичаше тази къща. Тя беше построена от сиви тухли, в имитация на стила

Английски Ренесанс, но с уникални вариации като Викторианската кула в единия ѝ край и многоцветния стъклопис над входната врата. Сградата беше заобиколена от идеално подрязани храсти чемшир, азалии, камелии и дрянови дървета, наред с великолепно изобилие от цъфнали цветя. В средата на розовата градина стоеше бяла решетъчна беседка.

— Не мисля, че някога ще видя друго място, красиво колкото това — отбеляза тя.

— Това беше домът на дядо ми — поясни Рейгън. — Той го е построил според собствените си разбирания. Градините са идея на майка ми — добави. — А татко ги поддържа така, както изглеждаха, когато бях момче.

— На колко години беше, когато загуби майка си? — попита младата жена.

— На осем — отговори той и се усмихна. — Тормозех мащехата си две години. След това тя започна да ми харесва.

— Знам точно какво искаш да кажеш — прошепна Кена. През годините тя също беше започнала да харесва много Аби Коул.

Рейгън паркира колата в големия гараж зад къщата и отвори вратата на Кена. Когато тя излезе навън, той я придърпа до себе си, обви раменете ѝ с голямата си ръка и двамата тръгнаха към къщата.

— Само за представлението — припомни с усмивка той. — Ти не трябва да се наслаждаваш на това.

Нейната ръка се уви около кръста му.

— Пази боже, ако трябва да се наслаждавам — каза с престорена сериозност, флиртувайки с очи.

— Внимавай — промърмори той, щипна я по ръката и тя подскочи. — Винаги съм се питал какво ли ще почувствам, ако правя любов на пода на беседката...

— Ще се държа — обеща тя — много благоприлично. Дори няма да се опитвам да разкъсам ризата ти.

— По-добре недей — предупреди Рейгън се запъти към задната врата, която беше отворена. — Гърдите ми са ерогенна зона. А знам точно къде са и твоите, скъпа — добави арогантно.

Преди Кена да успее да ахне, да се изчерви или да му се сопне, съзря баща му, който крачеше към тях — висок, с прошарени коси, облечен в тъмносив костюм и с куфарче в ръка. Зад него вървеше

съпругата му — красива, дребна жена с платинени къдрици, обрамчващи нежното ѝ, деликатно лице. Както обикновено, тя се усмихваше.

— Здравейте и довиждане — каза Ангъс Коул, здрависа се със сина си и се ухили на Кена. — Заминавам за Сиатъл на една конференция. Да не изядете всичките соленки и си дръжте ръцете далече от брентито „Наполеон“ — добави той с гримаса към Рейгън. — Наблюдавай го, Аби — извика към жена си.

— Да, скъпи — обеща по-възрастната жена. — Ще му позволявам да пие само от тридесетгодишния скоч, така добре ли е?

Ангъс промърмори нещо, докато се качваше в черния си мерцедес. Колата изрева, а клаксонът изсвири дразнещо.

— Здравей, скъпи. — Г-жа Коул се засмя и прегърна Рейгън. — Здравей, Кена. Добре дошла отново. Къде беше през последните два месеца и какво за бога си направила със себе си? Изглеждаш прекрасно! — изрече тя на един дъх.

— Бях заета — успя да каже Кена и също прегърна жената. — Вие как сте? Изглеждате великолепно!

— В дънки и блуза? — засмя се тя, посочвайки дрехите си. — Тъкмо прекопах розовата градина.

— Нали ти обясних, че пиратите — каза Рейгън сухо — са заровили съкровището на брега, а не тук.

— Разваляш ми удоволствието — измърмори мащеха му мрачно. — Както и да е, аз изравям червеи, не злато. Добрият червей е най-полезната тор, която Бог е създал някога. Прехвърлям ги от развъдника за стръв на баща ти в моите петунии.

— Бог да ти е на помощ, ако те хване — отговори Рейгън.

— Кажу ми — предизвика го госпожа Коул — и аз ще ти обясня какво се случи в действителност с мерцедеса вечерта, когато взе момичето на Олсън за абитуриентския бал.

Той въздъхна.

— Ще запазя тъмната ти тайна, Аби, ако ти продължаваш да мълчиш за моята — обеща мъжът.

— Добре, така е справедливо. Дени и Марго отидоха до езерото да хранят лебедите — каза Аби. — Искате ли да прием кафе?

Рейгън поклати глава.

— Ще отидем да ги вземем и след това ще прием.

Аби Коул наблюдаваше двамата с жив, заинтересован поглед. После се усмихна.

— Има ли нещо във въздуха?

— Пролет — отговори Рейгън.

— Така ли? Е, пазете се от кучето, пуснато е свободно — добави тя, махайки с ръка.

— Пууч^[1]? — попита Кена, като огледа наоколо за познатото дребно коли.

— Пууч. И както обикновено, ще бъде една космата топка със заплетени в нея кал и листа. — Той погледна към нея. — Ще му обръсна козината, ако направи и едно петънце върху тази рокля. Много ти отива.

Кена засия.

— Благодаря ти, фею кръстнице — промърмори тя.

— Спрете го! Ооо, пази се!

Предупреждението дойде твърде късно. Кучето долетя откъм езерото, с лъскава като на тюлен козина от водата, която се стичаше от него на кални струйки, подобно на придошла от дъжда река. То се насочи право към Кена, която винаги си играеше с него, въпреки необщителния му характер. Тя потърси дърво, на което да се покатери, когато Рейгън я сграбчи и я вдигна като дете в големите си ръце.

— Долу, куче — нареди той с гласа, който използваше в съдебната зала и кучето веднага седна. То заскимтя, гледайки дяволито като човек.

— Правиш го много добре — отбеляза Кена, наслаждавайки се на прегръдката, потопена в усещането на силното му тяло.

— Упражнявам се върху враждебно настроени свидетели — информира я той. Погледът му потърси нейния.

— Ти си толкова силен — прошепна тя и прегърна раменете му. Гласът ѝ прозвуча женствено и тя се изчерви от нелепата забележка. — Съжалявам — добави свенливо — Не исках да прозвучи, сякаш ти се възхищавам. Разбира се, че ще си силен, та ти си голям колкото дърво.

— Не съвсем. — Той я завъртя, смеейки се на начина, по който тя се притисна до него. Лицето ѝ се зачерви и засия, в очите ѝ бликаше смях.

Той зарови лице в меката ѝ коса и умишлено я притисна поблизо.

— Миришеш възхитително, жено — изръмжа той в ухото ѝ — Бих искал да си отхапя малко от теб.

— Ще се отровиш — увери го тя.

— Това е малко вероятно, иначе щях да съм умрял още миналата нощ. — Вдигна глава и погледна към нейните широко отворени, замъглени очи. — Защо заплака, когато те любих? — прошепна той.

Тръпки на диво удоволствие преминаха през нея от думите му, а устните ѝ се разтвориха, поемайки накъсано дъх.

— Защото беше толкова красиво — успя да изрече несигурно тя.

Погледът му се плъзна към разтворените ѝ устни.

— Ако стигнем до края, ще изгорим живи — каза той с дълбок глас, който звучеше нестабилно като нейния. Ръцете му, които я държаха, се разтрепериха. Той приближи, потърка устни в нейните, предизвиквайки чувствена тръпка, която я накара да се задъха. — Трябва само да те докосна... — продължи той, повтаряйки движението отново и отново, докато устата ѝ го последва, умолявайки за още. — Трябва само да те докосна и започва да ме боли, сякаш съм момче на петнадесет. Желая те, Кена, искам да те поставя на тревата, да разкопчея тази рокля и да открия тялото ти за слънцето, за очите и устата ми!

Докато говореше, той притискаше устните ѝ със своите, така че тя да почувства ясно как всяка топла извивка на устните му прилепва точно към нейните. Разтвори устата ѝ с лек натиск, езикът му я подразни, устните му я притискаха, което я накара да стене и да се вкопчи в широките му рамене.

— Целуни ме — с усилия каза тя, жадуваща да изпита съвършенството до края. — Целуни ме, целуни ме силно и не спирай, никога не спирай! — стенеше тя срещу търсещите му устни.

Младата жена потрепери при мощната му атака. Езикът му се сплете с нейния в чувствен танц и тя потъна във вкуса му. Той простена нещо, което тя не можа да чуе, и силна му ръка се стегна около нея, притискайки гърдите ѝ към материята, която я отделяше от твърдия му гръден кош. Единствено внезапно прозвучалият, бурен лай на Пууч не попречи на тази дива целувка да стигне много по-далеч. Рейгън се отдели от устните ѝ с очи, по-черни от нощта, а тялото му трепереше. Отмести поглед от гладните, нежни очи и погледна над главата ѝ към Дени и Марго.

— Имаме си компания — каза мъжът напрегнато. Спусна я отново на краката ѝ и разтреперан си пое дълбоко дъх. — Това трябва да спре — напомни ѝ той.

Тя плъзна по лицето му бърз, собственически поглед и се учуди на дивата си реакция спрямо него.

— Да — съгласи се.

Той дори не се опита да погледне встрани.

— Ти трепериш — пое си дъх той.

— Ти също.

Рейгън прокара ръка през косата си и погледна заплашително към нея.

— Няма да те отнеса в леглото — процеди през зъби той.

— Поне изчакай, докато бъдеш помолен — отвърна тя, очите ѝ искряха, а лицето ѝ сияеше така, че той задържа върху нея одобрителния си поглед против волята си.

— Идеята да се научиш да бъдеш съблазнителна не беше, за да се учиш как да съблазниш мен — каза той след малко. — Няма да имам сексуални отношения с девственица.

— Не спираш да го повтаряш — отвърна тя. — Тогава защо не престанеш да ме целуваш и да ми казваш възмутително провокативни неща?

— Защо ти не спреш да си просиш да бъдеш целувана? — изстреля той към нея.

— Какво да направя, като Бог ти е дал невероятен талант в правенето на любов, за да компенсира липсата на привлекателен външен вид? — попита тя.

Той се намръщи.

— Кена...

— Добре, добре — въздъхна тя. — Ако това е начинът, по който оценяваш доста разбираемата ми слабост, тогава просто не очаквай от мен да си сваля роклята за теб напук.

Той се бореше да не се изкиска, но загуби.

— По дяволите, спри да флиртуваш с мен.

— Аз да флиртувам? — попита тя, и повдигна вежди в измамна невинност. — Не бих си го и помислила. Вие мъжете, всичките сте еднакви — парадирате със страхотните си тела пред нас — бедните

жени, а след това получаваме и всякакви обиди, ако се опитаме да покажем добрата си оценка за тях.

Той избухна в смях.

— Създал съм чудовище — отбеляза той, поглеждайки към Марго и Дени, които идваха по пътя към тях. — Какво ли се е случило с онази изчервяваща се малка девица, която все гледаше да се скрие в архива, за да ме избегне?

— Ще трябва да попиташ моята фея кръстник — отвърна. — Нямам и най-бегла представа къде се е дянало бедното, старомодно облечено нещо.

— Казах ти го, нали? — промърмори той, като я гледаше с мълчаливи, тъмни очи. — Мисля, че точно това имах предвид по това време. — Той въздъхна. — Какво преобразяване.

— Радвам се, че оценяваш собствената си работа. Надявам се и Дени да го направи — добави тя, само за да го ядоса, и се обърна със сияйна усмивка към доведения му брат.

Марго гледаше ядосано към нея, но Кена се престори, че не забелязва.

— Здравей, Дени, Рейгън ме доведе.

— Колко хубаво — каза Дени и като че ли наистина го мислеше. Той пристъпи напред и се наведе да докосне с устни бузата на Кена. Тя почувства приятно парене, но нищо което да е близо до електрическия заряд, който усещаше в присъствието на Рейгън. Двете години търпеливо чакане бяха възнаградени, но твърде късно. Сега Дени не изглеждаше странно заплашителен. Беше много хубаво, приятно и забавно да е наоколо. Но я нямаше бурната физическа заплаха, както с Рейгън. Тя се втренчи в по-ниския мъж и всички веднага разбраха, защо се чувстваше така.

Рейгън ѝ поднесе Дени върху сребърен поднос. И съвсем внезапно тя разбра, че не го иска, защото беше безнадеждно влюбена в брат му, който не искаше да се обвързва, който щеше да ѝ бъде приятел от сега нататък, защото само я желаше. Но той не прелъстяваше девици и беше приключил с любовта. Иронията от това почти я разплака.

— Радваме се, че имате възможност да се присъедините към нас — заяви Марго със студена учтивост, придържайки се към рамото на Дени с упоритостта на мухоловка.

— Смятахме да се изтегнем под дърветата и да погледаме езерото за малко — каза Рейгън и се придвижи по-близо до Кена. Хвана я за ръка и ѝ се усмихна, но усмивката не стигна до очите му. — Бях планирал да прекарам известно време с татко, но го видяхме да излиза, а Аби ровеше червеи. В събота.

Марго изглеждаше озадачена, но Дени се засмя и стисна ръката ѝ. Беше облечена в червена копринена блуза с бели панталони и обувки, и на нейния тъмен тен комбинацията стоеше опустошително. Дори и в новите си дрехи Кена се почувства старомодна и завидя на Марго за перфектния ѝ вид. Очилата отново се превърнаха в проблем.

Тя избута рамките върху косата си със замах.

— Харесва ми блузата ти — каза тя на Марго. — Искан ми се да можех да нося червено, но изглеждам бледа в него.

Жената трепна, сякаш не очакваше комплимент.

— О! — промърмори тя. — Благодаря.

— Бихме се присъединили към вас, но Марго трябва да хване самолета в осем — каза Дени извинително, а очите му се върнаха към Кена и нейната ефирна, изкусителна рокля. — Трябва да я закарам до летището.

— Отиваш си у дома ли? — попита Рейгън учтиво. Марго се усмихна.

— Необходимост — съгласи се тя. — Няколко европейски животновъди ще оглеждат породистите ни коне. Папа настоява аз да му помогна с решението кое животно да продаде. Ще бъде труден избор — въздъхна тя. — Обичам ги всичките.

— Породисти? — промърмори Рейгън, поглеждайки към Дени намръщено.

— Семейството на Марго развъжда състезателни коне — отговори по-младият мъж. — Освен другите им интереси. Също така притежават няколко стотици хиляди акра земя, стада от едър рогат добитък, международна фирма за недвижими имоти...

— Моля те, притесняваш ме — прекъсна го Марго бързо и докосна ръката му. — Не е редно да се говорят такива неща. Това е като, как казвахте вие, „да вдигаш облигациите на някой“?

— Акциите — поправи я Дени. Той придърпа Марго към себе си. — Ще пиете ли кафе с нас, преди да си тръгнем? — попита той доведения си брат. — Езерото ще бъде там и по-късно.

— Мисля, че може — отговори Рейгън. — Скъпа? — добави той, като погледна надолу към Кена.

— Доста съм жадна — довери му тя.

Той кимна и придърпа ръката ѝ.

— Тогава нека да спасим червеите от Аби.

Кена вървеше мълчаливо до него, озадачена от признанията на Марго. Оказва се, че чужденката не е бедна и користолюбива. Чудеше се как тази новина ще се отрази на гледната точка на Рейгън. Не че това вече имаше значение за нея. Тя беше достатъчно разстроена. Прекараха час в пиене на кафе и разговори. Рейгън бе очевидно впечатлен от интелекта на Марго и южноамериканката се ентусиазира от интереса му. Дори успя да каже нещо мило за Кена, въпреки че продължаваше да хвърля загрижени погледи към Дени. Симпатиите на по-младия мъж към Кена ставаха все по-явни с всяка минута. „Просто чудесно!“, мислеше си ужасено тя, взирайки се в кафето си. Беше прекарала две години в копнежи по Дени и чак сега, когато беше твърде късно, той се заинтересува от нея. Когато мъжът, който си мислеше, че презира, открадна сърцето ѝ, и нямаше никаква надежда да си го получи обратно.

— Харесва ми новата ти визия, Кена — призна Дени, докато Марго се сбогуваше с Аби в кухнята. — Толкова си различна...

Тя избягваше очите му и опитваше да не гледа към Рейгън, защото не искаше да види презрението на лицето му.

— Имах помощник — промърмори тя с усмивка.

— Да, знам — отвърна Дени рязко, поглеждайки към Рейгън, който лениво разлистваше книга пред библиотеката. — Ще се забъркаш ли с него? — попита той, като пристъпи по-близо и сниши глас. Кена стреснато вдигна поглед.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — рече той бързо, като погледна неспокойно към Рейгън, — че в това няма бъдеще.

— Така ли? — попита Кена. — Защо?

— Защото веднъж беше женен — каза той равно и срещна спокойния ѝ поглед. — Тя умря и той така и не го преживя. Трябваше да те предупредя по-рано...

— Рейгън ми каза — прекъсна го тя. — Всичко.

Дени примигна.

— Никога с никого не е говорил за това — каза той намръщено.

— Аз не съм някой, Дени — отвърна тя със самодоволна усмивка.

Мъжът въздъхна и гневно пъхна ръце в джобовете си.

— Какво ще кажеш да обядваме утре? Трябва да говоря с теб.

— Добре, шефе — съгласи се тя.

— Не ме наричай така — възрази ѝ с лека нотка на неудобство в гласа. След това погледна зад нея и видя Марго и Аби да излизат от кухнята. — Ще говорим по-късно. Грижи се за себе си.

— О, аз оставям другите да го правят — отвърна Кена скромно, като избягваше погледа му. Тя се усмихна на Марго. — Надявам се да прекараш добре.

Марго премести поглед от Дени към Кена и се намръщи.

— Сигурна съм, че ще е така — рече тя. — Все пак ще бъде само за една седмица.

— Мисля, че каза две — отбеляза Дени. Марго се усмихна сладко.

— Може би не си ме слушал, скъпи — отвърна и запремига с тъмните си очи. Дени се намръщи.

— Може би ти не си ме уведомила, че си променила намеренията си... скъпа — повтори той.

— Мисля, че е време да тръгваме — каза Марго рязко. — Благодаря ви за гостоприемството, г-жо Коул. Надявам се да прекарвам повече време с вас, когато се върна. Рейгън, мис Дийн — добави тя, кимайки към всеки. Тя погледна към Дени и профуча през вратата.

— Ще се видим утре — каза Дени на Кена и Рейгън. — Чао, мамо — добави той, спирайки да прегърне майка си. — Ще се видим. Благодаря за кафето.

— Винаги, сине — промърмори разсеяно Аби побутвайки го намръщено към вратата. — Сега, ще ми обясниш ли какво става? — обърна се тя рязко към Рейгън. Той изви вежди, гледайки я невинно.

— Откъде да знам?

— Знаеш много добре — отвърна Аби — Особено в случаите, когато Дени е замесен. Изплюй камъчето, Рейгън, какво става? Има ли нещо общо с теб и Кена? Той ревнува ли? Смята ли да се жени за мис Де ла Вера?

— Не. Не знам. Да, вероятно, твоето предположение е толкова добро, колкото и моето — каза набързо Рейгън и улови ръката на Кена. — Това отговаря на пороя от въпроси, Аби, така че можеш да прекараш остатъка от следобеда опитвайки се да сглобиш всичко. Кена и аз трябва да тръгваме. Благодаря за кафето. Чао.

Младата жена едва успя да каже довиждане и да благодари преди той да я помъкне към гаража и да я натика в колата.

— Имаш ли нещо против? — ахна тя, като разтърка китката си.

— Съжалявам, скъпа, но ако бяхме останали и минута повече, щяхме да изпитаме гнева на испанската инквизиция. — Той се ухили и стартира двигателя на поршето — Сигурно вече си опознала Аби, нали? Не се отказва, докато не получи отговор.

— Точно така, когато се запозна с баща ти работеше като репортерка, нали? — Тя се усмихна.

— Бях забравил.

— Но не и тя. Можеше да измъкне информация от ням човек с пластмасови тест-лентички.

Той излезе от алеята и по старата семейна традиция изсвири с клаксона, също като баща си.

— Какво ти шепнеш на ушенце Дени?

— Утре ще ме води на обяд, за да ме предупреди за теб — каза тя с дяволита усмивка. — Опасява се, че ще ме поквариш и ще ме поведеш към греховен живот.

— С удоволствие — каза той, поглеждайки я тъжно. — У вас или у нас?

— Ти току-що каза, че не прелъстяваш девици — напомни му тя.

— По дяволите — измърмори той — Забравих.

— Ще ти напомням, за да не съгрешиш — обеща тя. Той се засмя тихо, запали цигара и запуши мълчаливо.

— Къде искаш да отидеш?

— Харесва ми да обикалям наоколо — призна тя и се настани удобно на мястото си.

— И на мен. Тогава ще обикаляме. — Той пусна радиото. — Класика, рок, хард рок, какво слушаш? — попита.

— Рок — отвърна тя веднага.

Рейгън натисна един от предварително настроените бутони и се засмя на изражението ѝ.

— Аз съм само на тридесет и пет — припомни ѝ той. Тя примигна. Не беше мислила за възрастта му досега, но все пак не ѝ изглеждаше стар. Зрял — да, мъжествен — да, но не и стар.

— Десет години по-възрастен от мен — промърмори тя.

— И Дени — добави той с усмивка. — Макар да изглежда на двадесет и две.

— Защо стана адвокат? — попита тя любопитно.

— Не знам — отвърна ѝ честно. — Предполагам, че има нещо общо с пълната с романи за Пери Мейсън библиотека. Харесват ми детайлите, обичам да намирам скрити неща. — Той сви широките си раменете. — Предизвикателство, предполагам.

— Защо Наказателно право? — продължи тя.

— Защото там е най-голямото предизвикателство — отвърна Рейгън веднага. — Живот и смърт.

— Да, така е — съгласи се Кена, припомняйки си случаи, които беше писала за него. Бележки, които копираше, всички късчета и парчета информация, за да бъде защитата безупречна. Това можеше да спаси живот или да го отърве човек от затвора.

Той погледна към нея.

— Защо искаше да бъдеш секретарка в юридическа кантора?

— Нуждаех се от работа, а бях уморена от банката — отвърна тя с усмивка. — Числата наистина не са моята сила, но харесвам правото. В офиса на Дени бях сама и можех да си разпределям времето.

— И тогава той си взе партньор... — промърмори той сухо.

— Ти се държеше отвратително с мен! — отвърна му тя ядосано. — Направо ужасно. Не знам как успях да преживея тези месеци, без да си напиша оставката си с червено червило на бюрото ти.

— Надявах се да го направиш — рече той тихо. — Притесняваше ме. Старомодното ти облекло и всичко останало.

— Дени каза, че секретарката ти в Ню Йорк е била доста апетитна — промърмори тя, поглеждайки настрана.

— Беше. И ако застане гола в средата на стаята, бих минал покрай нея, без да ми мигне окото. — Той загаси цигарата. — Откакто Джесика почина, съм по-привлечен от работата, отколкото от жените.

Това, което Рейгън казваше, нямаше смисъл и тя се загледа многозначително в него, опитвайки се да открие отговора.

— Имаш изкусително младо тяло — каза той. — Всеки може да го види. — Той въздъхна дълбоко, докато преминаваха по живописния път, очите му бяха тъмни и заинтригувани, когато се насочиха към нея и отново ги отмести. — Бях любопитен. Чудех се защо умишлено подценяваш вида си.

— Ти просто беше враждебно настроен — коригира го тя. — Чувствах се по същия начин към теб и външният ти вид привличаше любопитството ми.

Той се засмя тихо.

— Какво за вида ми?

— Имаше един актьор, когато бях дете, който играеше в телевизионен сериал за Дивия Запад — започна да разказва тя. — Беше по-грозен и от греха, но имаше подход с жените, което го правеше изключително привлекателен. — Тя му се усмихна. — Разбира се, той нямаше големи крака.

— Моето проклятие — призна той. — Винаги падах на тях, когато бях малък.

— Сега други хора падат на тях — промърмори тя и му напомни за клиента, който се спъна в крака му и падна с главата напред в една саксия. Той се присъедини към смеха ѝ.

— Тогава мислех, че листата му отиват. — Усмивката му изчезна, когато музиката премина в бавна, чувствена мелодия, която създаде ново настроение. Той погледна към нея.

— Дени е заинтригуван.

— Да, знам — каза тя.

— Марго също знае. И не ѝ харесва.

— А ти мислеше, че е користолюбива — промърмори тя.

— Никой не е перфектен. Наследниците, още по-малко. Наследници със силно чувство за собственост. Предполагам, че ще се опита да добави и доведения ми брат към придобивките си.

— Наистина ли би имал нещо против, след това, което знаеш за нея? — попита тя с любопитство. Той не отговори. Бръкна в джоба си и запали нова цигара.

— Няма да се съгласяваш на всичко, което Дени ще ти предложи, нали? — попита той тихо. — Ще изхвърчиш от играта, ако се поддадеш прекалено бързо.

— Опазил ме Бог — отвърна тя. Облегна назад в седалката и погледна към безизразното му лице. — Колко скоро е твърде бързо?

— Остави го да се поти една седмица — предложи той.

— Марго ще се върне след седмица.

Той дръпна силно от цигарата.

— Да, ще се върне. — Той усили радиото. — Прави каквото искаш, Кена. Описах ти положението. Останалото зависи от теб. — Стегнатата челюст му придаваше мрачен вид. — Може да го направиш още по-трудно за Дени, ако той е това, което наистина искаш.

Очите ѝ се присвиха, докато изучаваше профила му, и усети студенина и мрачна празнота отвътре. Вече ѝ беше казал, че няма да ѝ предложи нищо повече от обикновена афера. А тя не беше толкова глупава, за да си мисли, че би могла да преживее нещо подобно с него. Не би могла да си тръгне. Никога не бе предполагала, че е по-добре да имаш нещо, отколкото да го пуснеш. Изглежда така трябваше да бъде. Той си позволяваше да се интересува от нея физически, но защо това го правеше толкова враждебен? И какво имаше предвид, с това че е бил по-запленен от работата, отколкото от жените — че не е имал връзки? И затова ли бе така груб с Кена? Чувстваше се сякаш се върти в омагьосан кръг, опитвайки се да намери отговори.

Извърна лице към прозореца и се почувства изгубена. Усещаше го толкова близък. Научи разни неща за него, беше започнала да го харесва, истински. Сега всичко бе приключило. Той бе направил малките си подобрения и щеше да прави по-големи и по-добри неща. Кена щеше да тръгне след Дени и да го отнеме от Марго, за да заживеят дълго и щастливо. Край. Само дето това не беше правилната приказка.

Тя затвори очи и музиката я унесе. Смехът и приятелското отношение, което споделиха по-рано, сякаш бяха изчезнали безследно, а на тяхно място беше останало някакво неохотно примирие. Сдържаният мъж до нея изглеждаше като човек, който никога през живота си не се е усмихвал. И това, което я уплаши бе, че това може да бъде модел за бъдещето. „Поне е мой приятел — каза си тя безмълвно. — Бъди ми приятел, Рейгън, не напускай живота ми!“ Преди да стигнат до града, сълзите вече заплашваха да потекат изпод затворените ѝ клепачи.

[1] Roosh — куче (англ.). Името на кучето на семейство Коул е Куче. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Когато Кена дойде на следващата сутрин, офисът ѝ се стори някак различен. Беше облечена в строг тъмносин костюм, купен ѝ от Рейгън, бяла блуза и синьо-бял шал, за да прикрие дълбокото деколте. Изглеждаше жизнерадостна и млада, на върха на щастието, въпреки прекараната безсънна нощ.

Когато тя влезе, Дени крачеше из помещението. Мъжът се обърна и се втренчи в нея. Погледът му се плъзна нагоре-надолу по стройното ѝ тяло.

— Просто не мога да повярвам на очите си — отбеляза той, когато младата жена бавно и грациозно отиде да закачи палтото си, като използва всички трикове, на които я бе научил Рейгън с толкова усилия.

— Ще свикнеш — увери го тя с усмивка. Хвърли поглед към затворената врата на офиса на Рейгън и сърцето ѝ подскочи при мисълта, че ще го види.

— Той си тръгна — каза Дени без заобиколки, докато я наблюдаваше с любопитство.

— Тръгна си? — повтори тя. Очите ѝ се разшириха и внезапно почувства хлад.

— Тази седмица ще бъде в Ню Йорк — информира я с усмивка. — Едно от спонтанните му решения. Без предупреждение, без нищо. Намерих бележка на бюрото си.

Кена потърси погледа му.

— За мен оставил ли е?

Дени поклати глава.

— Не, помислих си, че вече ти е казал. Колко странно, че не го е направил.

Кена пренебрегна подозрителната му забележка и седна на бюрото си.

— С Марго всичко наред ли е?

— Марго? — той направи гримаса. — Да — каза мрачно, — тя изчезна яко дим.

Кена повдигна глава, изненадана от злъчния му тон. Сарказмът не му бе присъщ.

— Това звучи странно.

Той я погледна замислено, скръстил ръце пред гърдите си. Русата му коса блестеше на слънчевата светлина, която струеше през дръпнатите пердета.

— Имаме спор, който прерасна в скандал, щом искаш да знаеш — каза той. — Заради теб.

Очите ѝ се разшириха.

— Заради мен?

— Тя мисли, че ти обръщам прекалено много внимание — усмихна ѝ се — закачливо, заинтригувано и с малка доза скрит флирт. — И предполагам, че е права.

Кена учудено повдигна вежди. Погледна го в очите, но бързо сведе поглед.

— Ласкаеш ме — отвърна тя. И наистина се чувстваше поласкана, а не и почти примряла от вълнение, както би се случило преди месец, дори само преди седмица.

— Не бих могъл да кажа, че си същата като преди — продължи Дени. — Изведнъж всичко изглежда толкова различно. Благодарение на Рейгън, предполагам?

Тя се усмихна.

— Той определено има подход — промърмори сдържано. Лицето му помръкна.

— Да, знам. И най-вече с жените — добави студено. — Бях им изгубил бройката, докато не се ожени за Джесика. Лепяха му се като мухи на мед.

От това я заболя. Запита се, дали го е направил нарочно и осъзнава ли, че забележката му е улучила право в целта. Сега цяла седмица щеше да си представя Рейгън в Ню Йорк с други жени, а тази нощ нямаше да заспи дори за миг.

— Той е богат — отбеляза тя.

— Да — съгласи се той. — И мъжкар. Рейгън винаги е получавал всичко, което поиска.

В хладното му изявление личеше болка и тя изпита състрадание към младия мъж.

— Не ти е било лесно да израснеш в сянката му, нали? — попита Кена.

Лека усмивка изви устните му.

— Меко казано. Каквото и да направя, Рейгън го върши по-добре. Оценка му бяха по-високи, спортните му успехи ме оставяха в сянка, той можеше да накара татко да седне и да го изслуша, когато направи някое предложение за корпорацията... — Сви рамене. — Ревнувам от него, нали знаеш? Хората като Рейгън създават свои собствени правила. Той е единствен по рода си.

В сърцето си тя беше съгласна с това. Той беше неповторим и едва ли някога щеше да спре да го желае. Но Рейгън нямаше какво да ѝ предложи. Тя погледна нагоре към Дени.

— Поканата за обяд още ли важи?

— Разбира се. — Ухили ѝ се щастливо. — Ще те заведа при Тони да хапнем спагети.

— Обичам спагети — въздъхна тя.

— Знам, затова го предлагам. Мразя да говорим по досадни теми, но какво ще кажеш да отговориш на пощата? Имам дело в десет.

— Разбира се, адвокате — промърмори тя сладко и стана да я вземе. Погледът му я проследи до вратата.

Сутринта мина бързо, особено след като братята отсъстваха от офиса. Телефоните звъняха непрекъснато. Най-накрая имаше минута да остави пощата на Рейгън. Осъзна, че дълго време стои до бюрото му, взирайки се в огромния въртящ се стол, който едва побираше масивното му тяло. Липсваше ѝ. Светът беше станал безинтересен и тя разсеяно се питаше дали ще бъде така до края на живота ѝ? Със сигурност можеше да го забрави. В края на краищата това, което чувстваше към Дени, беше започнало да избледнява полека, като остана само привързаността. Може би и с Рейгън щеше да стане така. Когато стане на 106 или някъде там.

Дени се върна точно на обяд и двамата отидоха до Тони със синия мерцедес.

Ресторантът беше пълен и те се настаниха в малко сепаре, поръчаха си спагети с чеснови хлебчета и пиха кафе. През цялото време Дени говореше за офиса и за корпорацията на баща си. Изглежда не само Рейгън се притесняваше какво ще се случи, когато Ангъс се пенсионира.

— Рейгън никога няма да е удовлетворен от работата в корпорацията — каза Дени. — Той много обича онова, което прави. От друга страна — добави с горчив смях, — татко не мисли, че аз бих се справил.

— Хрумвало ли ти е да го помолиш да те назначи в администрацията за известно време? — попита тя и му се усмихна дяволито. — И тогава да му покажеш на какво си способен?

Младият мъж се оживи.

— Това е идея. Не, не съм мислил по въпроса. — Дени сви устни. — Това, разбира се, би означавало да се откажа от практиката, а Рейгън вероятно ще се върне в Ню Йорк, за да се заеме отново със своята. Така или иначе, винаги съм имал усещането, че той започна заедно с мен, за да ми даде начален старт.

На Кена ѝ идваше да си отхапе езика. Току-що бе застрашила работата си. Ако Рейгън се върне в Ню Йорк, със сигурност нямаше да я покани да отиде с него, и това щеше да сложи край на ежедневните им срещи.

— Бяла си като платно — забеляза Дени и се намръщи. — Да не би да си болна?

Младата жена отпи глътка от горещото кафе.

— Просто ме боли стомахът — отвърна тя. — Този сос е много пикантен!

— Знам какво си помисли — наблюдаваше я съсредоточено. — Разбира се, че си разстроена — каза бързо. — Няма да останеш без работа, Кена. Винаги можеш да дойдеш с мен в корпорацията. — Отправи ѝ мила момчешка усмивка — Ще ти хареса, там е пълно с цветя и светлина. Нали винаги се оплакваш, че офисът ми изглежда мрачен и безжизнен.

Тя успя да се усмихне едва-едва и неспокойно подръпна шала си.

— Предполагам, че бих могла — промърмори тя. Заболя я като си представи, че Рейгън ще излезе винаги от живота ѝ. Въпреки че

това бе най-доброто, което можеше да ѝ се случи. Мисълта ѝ причини неизпитвана досега болка.

— Как се забърка с доведения ми брат? — попита нежно Дени и я погледна с искрена загриженост.

Тя вдигна очи.

— Ами...

— Не му позволявай да те нарани — каза ѝ тихо. — Той е като месомелачка. След смъртта на Джесика никой и нищо няма значение за него. Живее по инерция. — Той остави чашата си. — Трябваше да го изведат от гробището със сила — припомни си Дени. — Никога не съм виждал подобно нещо. Не предполагам, че човек може да скърби толкова много... — Той остави салфетката си, без да подозира за болката в очите на Кена. — По-добре да се връщаме. Искаш ли да се поразходим из парка? Мисля, че има някакъв фолклорен концерт.

— С удоволствие — съгласи се тя. Каквото и да е, само да не мисли за Рейгън. Отправи му чаровна усмивка. — Идеята ми харесва.

Те обикаляха ръка за ръка през гористия парк, където група музиканти свиреше пред аудитория от млади хора, седнали на тревата. Беше спокоен пролетен ден, Кена държеше ръката на Дени и би трябвало да е на върха на щастието. Но умът ѝ беше при онзи голям, мургав, самотен мъж, който бе живял толкова дълго със своята скръб, че бе забравил колко ярък и красив може да бъде светът. Искаше да облекчи болката, изписана на лицето му и да му даде покой. Да седи и да го слуша, да го обича през целия си живот.

Сълзи замъглиха очите ѝ и тя прехапа устни, за да ги спре. Толкова много ѝ липсваше. А той вероятно се утешаваше с някоя друга жена, помисли си тя с внезапно пламнала, буйна и необоснована ревност. Представи си го с някоя блондинка, която да му напомня за неговата красива Джесика — тъмната му кожа и къдравите косъмчета по тялото му притиснати до гладка, розова плът. Изстена и Дени спря, за да я погледне.

— Какво има? — попита той.

— Нищо — каза тя бързо. — Да отидем по-близо.

Те стояха непосредствено до кръга зрители и слушаха бавна народна песен за изгубената любов, докато Кена се опитваше да направи всичко възможно, за да забрави неловката картина, която се бе появила в съзнанието ѝ. Защо трябваше да я интересува какво прави

Рейгън? Той ѝ бе казал, че няма да се обвърже отново с никого, освен физически, тогава защо да се притеснява, ако го прави с някоя друга? Някоя изискана жена, която взема противозачатъчни и няма да усложни живота му с бременност или пък да се вкопчва в него. Сълзи опариха очите ѝ. Разбира се, от време на време, му бе нужно да потуши болката с нещо. Не трябваше да му завижда за малкото спокойствие, което можеше да намери. Но го направи, желаше го и го направи!

Дени стисна ръката ѝ и ѝ се усмихна. Тя му отвърна по същия начин. Беше хубаво. Приятно. Просто любезно приятелско отношение, което преди време би я накарало да се рее в облаците. Но сега просто ѝ напомни за това, което никога нямаше да има. Рейгън я бе направил безразлична към всички останали мъже.

След края на работния ден Дени я откара до дома ѝ. Тя го покани и му сготви вечеря.

До края на седмицата, вече бяха прекарвали заедно много време. В четвъртък вечерта, след научнофантастичния филм, на който я заведе, той я целуна пред входната врата. Не беше зле. Всъщност беше много хубаво. Но устните му бяха хладни, внимателни и много нежни. Нямаха нищо общо с бурните и взискателни устни на Рейгън. Само като си спомнеште настойчивата интимност на целувките му се изчервяваше. Дени нямаше нищо общо с доведения си брат. Той се отдръпна и се усмихна на странното ѝ изражение, защото си помисли, че е отговорен за него.

— Не бива да правиш това — каза тя тихо. — Марго...

Младият мъж се намръщи.

— Какво ти пука за Марго? — попита остро. — Тя е далеч в Аржентина при своя любезен съсед и вероятно всяка вечер ходят по приеми. Така че какво я интересува нея, ако те целуна?

Правилно. Те бяха скарани и Марго го дразнеше с друг мъж. Той ревнуваше, беше наранен и искаше да бъдат квит. Почти се усмихна, но се усети навреме, за да пощади гордостта му. Нека си помисли, че е успял да привлече вниманието на секретарката си, за да задоволи егото си. Слава богу, тя бе превъзмогнала увлечението си по него, иначе щеше да бъде съсипана от начина, по който я използваше неволно.

— Любезен съсед, а? — прошепна тя, като го погледна с притворени очи.

Той сви рамене.

— Някакъв тип, когото познава от дете.

— О, тези са най-опасни. Но тя трябва да се върне утре, нали? —
добави Кена.

Дени като че ли се ободри.

— Трябва — съгласи се мъжът. — Е, сега ще ти кажа лека нощ.
Ще се видим утре сутринта.

Кена му се усмихна.

— Разбира се.

Той тръгна по коридора и погледна назад през рамо.

— Новини от Рейгън?

Очите ѝ се насълзиха.

— Не — отвърна внимателно, като се обърна, за да влезе в
апартамента си. — Лека нощ.

Не беше чувала Рейгън цяла седмица, нито пък очакваше да ѝ се
обади. Очевидно беше решил да разчисти терена за Дени и да ѝ
позволи да направи онова, което тя желаше. Болеше я, че той не се
интересува достатъчно от нея, за да се бори. Но защо и да го прави,
когато искаше само тялото ѝ и то за кратко?

— Имаш ли желание да дойдеш с мен и Марго в Гейнсвил утре
сутринта? — попита я Дени в петък следобед, точно преди
приятелката му да се върне. Изглежда сега се чувстваше виновен, че е
ухажвал Кена, и не знаеше какво да направи.

— Не — отвърна тя. — Ще изчакам Рейгън. Сигурна съм, че ще
се върне навреме, за да отидем заедно на годишнината.

— Той обеща на татко — съгласи се Дени, — а брат ми никога не
престъпва обещанията си. Не забравяй да си вземеш багаж, мама ти е
приготвила стая. Четиримата все ще намерим с какво да се
забавяваме. — Погледна я нерешително — Кена, за тази седмица...

Тя докосна леко ръката му.

— Беше много приятно, но нищо повече — каза тя. — Знам, че
Марго ти липсва. Бях щастлива да я заместя.

Той се изчерви силно и извърна очи към бюрото ѝ.

— Боже, съжалявам — измънка след малко. — До тази сутрин не
осъзнавах, че може да си останала с грешна представа.

— Не съм — увери го тя с искрена усмивка. — Знам какво е някой да ти липсва болезнено.

Дени се взря в очите ѝ.

— Рейгън — каза той.

Младата жена покри пишещата машина.

— Време е да се прибираш къщи, адвокате. Марго ще те чака.

— Кена, не му позволявай да те нарани — каза младият мъж внезапно.

Тя се засмя горчиво.

— Сега ли се сети да ми го кажеш? — въздъхна тя.

Мъжът махна безпомощно с ръце.

— Ти си толкова невинна, а той е една стара лисица. Не знам как да го кажа...

— Той не е хищник — отвърна му внимателно. — Сам ми го каза и се придържа към това. Проблемите са си мои, не негови. Той беше съвсем честен. Ние сме... приятели — почти се задави с думата. — Защото това е всичко, което може да даде, и не желае да вземе от мен повече от това. О да, предложих — каза тя остро. Сълзи навлажниха дългите ѝ мигли. — На колене... — Гласът ѝ се накъса и Дени направи гримаса.

— Горкото дете — каза той с искрено съчувствие и нежно я придърпа в обятията си.

Младият мъж я държа докато плачеше, опрял лице в косата ѝ. Цялата му поза излъчваше спокойствие. Нищо друго, само подкрепа. Но за едрия, мургав мъж, който отвори вратата и погледна в офиса, това изглеждаше много повече от утеха. Лицето му се изкриви и той се поколеба, нещо нетипично за него, преди да свие устни и да затръшне вратата зад гърба си. Кена и Дени се отдръпнаха един от друг. Сърцето ѝ щеше да изскочи, когато видя брат му да стои там, загледан в тях. Тя усети инстинктивно какво си мисли той, но не знаеше какво да каже.

— Добре дошъл у дома — каза Дени бодро. — Добре ли пътува?

Рейгън кимна. Погледът му не се откъсваше от Кена.

— Не искам да ви прекъсвам. Дойдох само да си взема пощата.

Когато влезе в офиса си, отново затръшна врата. Дени вдигна вежди и погледна Кена с несигурна усмивка.

— Опа! — промърмори той. — Някой е ядосан.

Тя се изкиска на думите му, въпреки че сърцето ѝ бе разбито. Е, самият Рейгън ѝ беше казал да отиде при Дени, нали така? Тогава защо сега се гневеше?

— Мислиш ли, че ще бъде безопасно да го попитам дали иска да ми издиктува нещо, преди да изляза? — попита тя и избърса очите си.

— Нека да изляза, преди да го попиташ, ако нямаш нищо против — каза той, поглеждайки към вратата на Рейгън. — Застраховката ми е изтекла, а не искам да попадам под кръстосан огън.

— Предател! Напускаш потъващия кораб — обвини го тя. — Давай, остави ме сама с дракона.

— Рейгън държи в барчето зад библиотеката си лед, ако се появят синини — посъветва я той — Ще се видим утре. Надявам се — добави.

Тя му се изплези, Дени излезе и в офиса стана ужасно тихо. Щом събра мислите си, Кена почука леко и отвори вратата на кабинета на Рейгън. Той стоеше до прозореца, едната му ръка бе в джоба, а в другата държеше цигара. Бежовият костюм, който носеше, го правеше някак по-едър и тя се поколеба. Изглеждаше недостъпен.

— Как беше пътуването? — попита след минута, беше студен като арктически вятър.

— Добре, благодаря.

Тя се втренчи в широкия му гръб, докато си го представяше с ослепителни и чувствени жени, окичени с диаманти.

— Тръгвам си — каза след малко. — Имаш ли нужда от нещо, преди да си отида?

Рейгън се обърна, присвитите му тъмни очи горяха, докато шареха по нея като ръце, които я опипваха за наранявания.

— Помислих си, че ще тръгнеш с него.

— Отиде да вземе Марго от летището — започна тя.

Мъжът се засмя.

— Лош късмет, скъпа. Какво се случи, не отговаряш ли на изискванията му?

„Значи занапред ще бъде така — помисли си нещастно тя. — Примирието свърши, а приятелството умря.“ Връщаха се към отношенията от първите дни и враждебността. Е, щом така иска, по-добре за нея!

— Нима искаш да узнаеш? — попита тя със студена усмивка. — Ще ми напишеш ли чек за заплатата, адвокате, за да мога да си платя сметките? Дени забрави.

— Защо не си взе от джоба му? — попита той с подигравателна усмивка. — Беше достатъчно близо.

— Да — съгласи се тя с тъжна усмивка и въздъхна. — Разбира се, че бях. Не мога да изкажа с думи колко съм благодарна за помощта Ви, г-н Коул.

Мъжът се приближи. Лицето му бе като издялано от камък.

— Спа ли с него?

Очите ѝ се разшириха.

— Това не е твоя работа!

— По дяволите, ако не е! Спа ли с него? — Хвана я за раменете и я разтърси. Погледът му бе заплашителен. — Е?

Тя преглътна.

— Не! — отвърна бързо, уплашена от тона му и грубата хватка.

Той я пусна рязко и отиде до бюрото си.

— Увери се, че е скъсал с Марго, преди да си объркаш живота, чу ли? — нареди, докато вадеше служебната чекова книжка.

— Нима си загрижен за моето благополучие? — попита с треперещ глас Кена.

— Не — отвърна ѝ Рейгън, зает с писането на чека. — Не искам да защитавам Дени в дело за бащинство.

Кена не можеше да си спомни някога през живота си да е искала да удари някого толкова много... дори не и Рейгън. Тялото ѝ се тресеше от ярост, но тя успя да я потисне. Имаше чувството, че ще му хареса, ако го нападне. Лицето ѝ бе бяло като платно, когато пое чека с треперещи пръсти. Дори не се опита да му благодари, не беше в състояние. Обърна се и излезе.

Отне ѝ само минута да разчисти бюрото си, да облече пуловера и да извади чантата си от чекмеджето. Беше наясно, че той я наблюдава през цялото време. Когато тръгна към вратата, мъжът блокира пътя ѝ, като застана пред нея.

— Извинявай, може ли да мина? — попита Кена с цялото спокойствие, на което бе способна, без да поглежда към него.

Той си пое дълбоко въздух и го изпусна, сякаш бе безкрайно уморен.

— Съжалявам.

Извинението беше неочаквано. То я изненада, погледна мъжа в очите и отблизо лицето му изглеждаше ужасно. Имаше нови подълбоки бръчки и измъчен вид, сякаш не беше почивал и спал, откакто бе заминал. Това я ядоса още повече, защото си го представи как гуляе в Ню Йорк до зори.

— Изглеждаш ужасно — каза му безцеремонно. — Твърде много безсънни нощи в града, а, адвокате?

— Ревнуваш ли? — подразни я той.

Тя се изчерви и сведе поглед към жилетката му.

— Нямам право да ревнувам. Нашата връзка е само игра, нали помниш? За да заблудим Дени и да го накараме да ревнува. Да го разделим с Марго, така че да мога да се омъжа за него и да заживеем щастливо. И какво значение има за теб, с кого по дяволите спя? — добави гневно, като отново погледна нагоре към него.

Лицето ѝ бе изключително красиво, когато бе ядосана — оживено, изразително и блеснало като монета. Той я гледаше така, сякаш бе гладен за нея.

— Мисля, че моментът не е подходящ, за да обясня защо това е важно — каза той. — Ще дойдеш ли утре с мен?

Тя нервно преглътна.

— Дени каза, че мога да отида с тях двамата.

— Ще пътуваш с мен. Ще те взема около девет. Така ще имаме време да се разходим с лодка по езерото, ако искаш.

Кена кимна в знак на съгласие. Мъжът повдигна брадичката ѝ.

— Днес изглеждаш прекрасно — каза той. Младата жена потърси с поглед тъмните му очи и се усмихна леко.

— Искане ми се да можех да те излъжа и да кажа същото за теб. Трябваше да си починеш, вместо да мърсуваш.

Палецът му погали лениво брадичката ѝ.

— Не съм бил с жена, откакто умря Джесика, Кена — призна Рийган тихо.

Тя усети как цвета се отдръпва от лицето ѝ.

— Но жените, за които пише във вестниците, а и Дени каза...

— Дени ти е казал, че пред вратата ми има опашка от жени, така ли? — мъжът се засмя горчиво. — Брат ми знае за личния ми живот по-малко и от теб. Нямам никакви връзки, откакто срещнах Джесика.

Дори и след смъртта ѝ. Да правя секс заради самия секс ме привлича също толкова, колкото и да работя гол. — Той освободи брадичката ѝ и тръгна обратно към офиса си. — Трябваше да помогна на клиент да събере достатъчно доказателства, за да обвини съпругата си в опит за убийство. Изглежда той не се е съгласил с нейните условия и тя решила да се отърве от него, като пропусне формалностите на развода. И то по много сигурен начин.

— Боже мой! — ахна тя. — Хората си причиняват най-откачените неща един на друг.

— Да, така е — отговори ѝ остро. — Тази жена ще трябва да се изправи пред тежки криминални обвинения. Клиентът ми е стар приятел. Помоли ме за помощ и аз не можах да му откажа. Това — добави рязко той — е причината, поради която изглеждам изтощен, а не защото съм обикалял чуждите легла.

Тя вдиша бавно и дълбоко.

— Ревнувах — призна си тихо, като избягваше погледа му. — Съжалявам.

Кена отвори вратата, за да си тръгне, но Рейгън застана зад нея и дланта му покри нейната върху бравата. Тя не се обърна, въпреки че усещаше топлото му тяло до гърба си.

— Няма да позволя това да се случи — каза мъжът напрегнато. — В началото се договорихме да те променим заради Дени и го направихме. Няма да позволя това да се случи, Кена. Аз няма да...

Тя трепереше и той го усещаше. Знаеше, че го е почувствал, защото изведнъж я хвана за ръцете и я завъртя към себе си. Прегръдката му беше смазваща, но Кена не възрази. Беше щастлива отново да бъде в обятията му, да усеща топлината и силата, да се удави в аромата му. Ръцете му трепереха, докато я притискаше към себе си. Тя плъзна длани под сакото му и се наслади на топлите мускули, скрити под дрехите му. Гърдите ѝ меко се притискаха в неговите. Харесваше ѝ твърдото докосване на бедрата му до нейните. Обожаваше всичко в него, всяка една частица. Дъхът му несигурно погали шията ѝ, но той не я целуна, нито направи опит да увеличи интимността на прегръдката. Просто я държеше близо до себе си и това като че ли му бе достатъчно.

— Не — каза той накрая, и охлаби малко захвата си. — Ще оставим бомбата да се обезвреди сама. Не мога да живея по този

начин.

Тя знаеше за какво говори. Притисна бузата си до гърдите му.

— Защо просто не ме заведеш в леглото? — попита го. — Все някога трябва да има първи път и за...

— Твоят няма да бъде с мен — отсече той. Пусна я, въздишайки тежко, и я погледна с уморени очи. — Не мога да ти предложа нищо друго, освен временна връзка. Някой и друг уикенд. Това не е в моя стил, и освен това, мътните го взели, какво ще си помисли Дени?!

Младата жена се вгледа в тъмните му очи.

— Рейгън, заради Джесика ли го правиш? — попита нежно. — Затова ли ти... затова ли не спиш с други жени?

— Виж само кой ми задава този въпрос — отбеляза той рязко. — А ти защо не спиш с други мъже?

Тя се засмя на иронията в думите му.

— Аз съм жена. И както знаеш, мога да забременея.

— Това не е единствената причина, поради която си запазила целомъдрието си — прошепна с многозначителна усмивка.

Кена направи гримаса.

— Предполага се, че при мъжете е по-различно.

Рейгън ѝ отвърна с усмивка.

— В младежките ми години изживях доста вълнуващи неща и имах много сексуални връзки, Кена. Знам за какво става въпрос, за мен тайни няма.

Младата жена потърси погледа му.

— Това не е за мен — каза тя. — Книгите и реалността са различни неща.

Гърдите му се надигнаха и спаднаха тежко, докато изучаваше лицето ѝ.

— Това ще ти даде нещо, което да очакваш с нетърпение, когато се ожениш — каза ѝ накрая. Очите му станаха мрачни. — За Дени, може би.

Тя вдигна гордо брадичка.

— Може би — съгласи се студено. — Трябва да тръгвам.

За миг пръстите му стиснаха здраво раменете ѝ, а в очите му проблесна нещо опасно.

— Не мога да поема риска отново — каза той загадъчно.

— О, пази се от всичко възможно — съгласи се тя. — Никога не ходи в дъжда, може да хванеш пневмония. Никога не ходи на екскурзия, самолетът може да падне. Никога не обичай, тя може да умре!

Лицето му се изкриви.

— Какво, по дяволите, знаеш ти за любовта? — попита я остро.

Младата жена сведе поглед и се отдръпна от него.

— Знам повече, отколкото си мислиш — каза тя с достойнство.
— Знам колко боли. — Обърна се и излезе от офиса, оставяйки го сам.

ГЛАВА 8

Кена очакваше един прекрасен слънчев ден за годишнината на семейство Коул, но когато се събуди, навън валеше проливен дъжд. Това не предвещаваше нищо добро и тя потисна неприятното чувство. Единственият светъл лъч в утринта ѝ бе, че ще прекара няколко скъпоценни часа с Рейгън извън офиса. Само да не валеше! Можеха да останат сами в моторницата.

Облече тъмносин панталон и блуза на синьо и бяло райе, защото помнеше колко много я хареса Рейгън в тюркоазната рокля вечерта на партито. Дори се размечта докато опаковаше малкия сак. Може би поне щяха да потанцуват.

В девет часа на вратата се позвъни и тя се втурна да отвори. Рейгън повдигна вежди на нетърпението ѝ, но не я дари с усмивка за поздрав. Сякаш между тях бе издигната стена.

— Почти съм готова — каза младата жена и се извърна. Гледката на стройното му тяло във виненочервена, отворена на врата, риза и сив панталон извика в ума ѝ представата за едно хубаво боричкане на дивана.

— Има промяна в плана — каза той.

Тя се обърна, изплашена от това, което би могъл да ѝ каже. Отменили са партито, това беше, или Дени е избягал, или...

— Ще ходим — каза той, предугадил нервния ѝ изблик. — Но в един часа с Дени трябва да летим до Грийнвил за бърза среща с колеги на татко за евентуално сливане.

— Но днес е събота — отвърна тя — и партито...

— Ще се върнем навреме, не се пали — успокои я той с лек сарказъм.

Кена си отдъхна.

— Е, предполагам, че за бизнеса няма почивен ден, нали?

— Точно така. Ще върна Дени навреме — каза след кратка пауза.

Тя погледна към него, но той се обърна и запали цигара. Когато беше с нея пушеше много, но през деня, когато бе сам, пепелникът му

оставаше почти неизползван. Младата жена въздъхна. Определено бе заплаха за здравето му.

— С чартърен полет ли ще пътувате? — попита тя и затвори ръчната си чанта. После провери дали всичко в апартамента е изключено.

— Не. Ще летим със самолета на корпорацията.

Кена усети пристъп на страх, стисна силно малката чанта, и се обърна.

— Този, с който баща ти едва не се разби преди месец? — попита, припомняйки си случката с леко безпокойство.

— Направиха му основен ремонт — отговори мъжът рязко. — За бога, Дени е голямо момче. Какво искаш да направя, да го нося до Южна Каролина на гръб ли?

Не можеше да му каже, че се бои за него и не би могла да живее, ако нещо му се случи. Затова млъкна и го последва навън.

„Както и да е — каза си тя, — всичко ще бъде наред. Самолетите са по-безопасни от автомобилите, нали така?“

Веднага след като пристигнаха, Рейгън се запъти към кабинета, в който баща му и Дени разговаряха тихо. След размяната на поздравии, Кена се обърна към Дени:

— Къде е Марго? — попита, забелязала липсата на другата жена.

Младият мъж мрачно се усмихна.

— Вчера не беше в самолета. Снощи ми се обади, че е решила да прекара още една седмицата при родителите си. Казах ѝ, че така е по-добре, тъй като ще имам повече време, за да бъда с теб — заключи той с дяволити пламъчета в очите. — Тази седмица прекарахме доста време заедно, нали Кена?

Тя простена вътрешно и му отправи гримаса, знаейки какъв ефект ще имат думите му върху Рейгън.

Но той не видя физиономията ѝ, обърнат с лице към кабинета.

— Трябва да погледна тези договори още веднъж, татко — рече той на баща си.

Ангъс огледа единия, после другия си син и сви рамене.

— Добре. Дени?

— Мисля да правя компания на Кена — отвърна по-младия мъж.

— Би ли помолил майка си да ни донесе кафе? — попита баща му.

Той намигна на Кена и влезе в кабинета. Рейгън изгледа гневно Кена и доведения си брат, преди да затръшне вратата след себе си.

— В последно време му стана навик — забеляза Дени намръщено.

— О, трябваше да си някъде наоколо вчера следобед — каза му тя, докато вървяха към кухнята, където майка му изваждаше от фурната тава с домашно приготвени бисквити.

— Защо? — веднага попита Аби, поглеждайки към Кена с широка усмивка. — Какво се е случило?

— Мамо, невъзможна си — каза ѝ усмихнат Дени, облягайки се на ръба на мивката, за да наблюдава работата ѝ.

— Винаги съм била, затова и баща ти се ожени за мен. Хайде, Кена, издай тайната. Нещо много странно става тук.

По-младата жена повдигна вежди.

— Може би само така ти се струва — прошепна тя.

— Я, стига! — смъмри я Аби. Тя прехвърли в едно плато бисквитите с шпатула. — Рейгън се затвори с Ангъс в кабинета, след като вече шест пъти обсъждаха тези договори. Дени изглежда така, като че ли идва края на света. Ти — тя се взря многозначително в почервенялото ѝ лице — имаш вид, сякаш искаш да отхапеш от нещо или от някого. А Марго — тя погледна към малкия си син — мистериозно удължава престоя си у дома. И вие ми казвате, че нищо не става?

— Защо не започнеш да пишеш криминалета? — предложи Дени. — Винаги си толкова подозрителна...

— Искам да знам само едно — продължи Аби. — Ти и ти — тя погледна от единия към другия — двойка ли сте или комбинацията е друга?

— Дени е с Марго — с усмивка каза Кена. — Или поне се надяват, че е така.

— А ти къде се вписваш в цялата картинка? — попита Аби.

— Аз изгубих кристалната си пантофка — дойде тъжният отговор.

— А? — безизразно рече по-възрастната жена.

— За твоя рожден ден ще ти разкажа цялата история — обеща Кена. — Ужасно е сложно.

— Така и предположих.

— Защо имам чувството, че и аз съм в неведение, също като теб? — обърна се намръщено Дени към майка си.

— Може би защото си. Добре, скъпа, ще спрем да те нападаме — каза Аби на Кена и я прегърна бързо. — Но на рождения ми ден те очаквам тук с всички подробности.

— Да, госпожо — отвърна младата жена.

— И аз съм поканен, нали? — зададе въпрос Дени.

— Питай майка си. О, Рейгън помоли да им занесеш кафе в кабинета — добави Кена, когато си спомни.

— Помоли? — попита с насмешка Аби. — Последният път, когато Рейгън е молил за нещо, беше след операцията от апандисит и учтивостта му се запази чак докато излезе от упойката. Ето, Кена, можеш да им го занесеш.

Кена изглеждаше ужасена. Дени забеляза нежеланието ѝ и се намеси.

— Аз ще го занеса — каза той и вдигна таблата, след като намигна на майка си. — Това е много тежко за една слаба жена.

— Ще те съдя! — извика Кена след него. — Но благодаря.

— По всяко време.

— Сега — рече Аби, възползвайки се от попадналата ѝ възможност. — Той е част от проблема, нали? Или ти си лудо влюбена в Рейгън, или аз съм бяла мишка.

Кена се отпусна на стола, и погледна нещастно.

— Разбираш ли, Рейгън искаше да ми помогне да привлече вниманието на Дени, нещо което си мислех, че искам. Затова ме заведе да пазаруваме и да ми направят тази прическа — посочи късата си, добре оформена коса. — Научиха ме как да се гримирам и какви дрехи ми подхождат. След това ми показа как да ходя, да говоря и флиртувам и как да бъда съблазнителна. Тогава ме представи на Дени.

— Като феята кръстница — ухили се дяволито Аби.

Кена се засмя въпреки своето нещастие.

— Приказен кръстник — поправи я тя. — Както и да е, сега Дени е на път да загуби Марго, защото брат му ме тласка към него, а самият Рейгън само обикаля, пуши и гледа враждебно.

— Знам това. Но защо?

— Каза, че не иска да се обвързва — въздъхна младата жена. Погледна към Аби, видя в нейно лице съюзник, и реши да ѝ разкаже цялата истина. — Той ме желае, но няма да направи нищо по въпроса, защото все още съм девствена. А не иска нищо друго, така че... — Тя сви рамене и склочи ръце между коленете си. — О, по дяволите, Аби. Мразя мъжете.

— Аз също — съгласи се с гримаса по-възрастната жена. — Предполагам, че се страхува, Кена. Любовта му към Джесика бе маниакална. Той си е такъв. Не може да даде само част от себе си, отдава се целия.

Кена заизучава ноктите си.

— Имала е късмет да бъде обичана толкова много. Аз не мога да си представя някой да изпитва същото към мен.

— Може да останеш много изненадана. Хайде, скъпа, помогни ми да прибера тези бисквити в хладилника. Дени ще се върне всеки момент и не мисля, че са му нужни повече муниции, които да използва срещу Рейгън. Той яростно му завижда, нали знаеш — въздъхна Аби.

— Да, знам, но не трябва. Самият той е достатъчно мъж — каза тя с нежна усмивка. — Защо съпругът ти не му даде шанс?

— Съпругът ми — изръмжа по-възрастната жена — е високомерен, арогантен тип, който си мисли, че знае всичко за хората. Но аз го обработвам. Рейгън също. Ще успеем да променим мнението му за Дени.

— С радост бих му казала и моето мнение, ако можех — рече Кена с въздишка.

— Не унивай, мила — успокои я Аби. — Партито ще бъде страхотно, нищо че го казвам аз — ще танцуваме, ще пием шампанско и нека бъдещето да се погрижи само за себе си.

— Дано да си права, Аби.

— Надявам се да си донесла нещо съблазнително, което да използваш срещу Рейгън — ухили се Аби.

Кена повдигна вежди и се усмихна.

— Със сигурност. Искаш ли да видиш?

— Да, в интерес на истината, искам. — Тя свали престилката си и я хвърли на облегалката на един стол. — Организаторите на

тържеството ще се погрижат за всичко останало. Хайде да ми покажеш твоя тоалет, а аз ще ти покажа моя.

— От колко време сте женени с мистър Коул? — попита Кена докато се изкачваха по стълбището.

— Двадесет и шест години — въздъхна по-ниската жена. — Как лети времето. И все още мисля, че Ангъс е най-сексапилния мъж, когото познавам.

Кена не можеше да си представи, че някой смята Ангъс Коул за секси, но Аби явно го възприемаше така. Запита се как ли ще се чувства, ако с Рейгън празнуват двадесет и шестата годишнина от сватбата си и цялата изтръпна при тази мисъл. Знаеше, че и след толкова много години, за нея той щеше да продължава да бъде секси.

Когато двете с Аби се върнаха долу, Дени и баща му бяха в кабинета, чиято врата вече беше отворена. Рейгън не се виждаше никъде.

— Къде отиде? — попита Аби и понижи заговорнически глас, когато се присъединиха към мъжете.

— Отиде да се преоблече — предположи Ангъс и повдигна вежди в посока към Кена. — Изглежда бързаше да се измъкне. Има цял час преди да тръгнат за летището.

Дени също наблюдаваше Кена. Дръпна я настрана, докато Ангъс и Аби обсъждаха партито.

— Рейгън ми даде благословията си — каза младият мъж с лукава усмивка. — Без желание, но ми я даде, после си наля голяма чаша от татковия джин и отиде да се преоблича.

— Ооо... — каза Кена нещастно, загледана в обувките си.

— Ти не разбираш — настоя Дени. — Той мрази джин. Не мисля, че знаеше какво пие. Защо не отидеш да му кажеш, че почти съм ти предложил и да видим какво ще се случи? — ухили ѝ се той. — Предизвиквам те.

— Не мисля, че от това ще излезе нещо добро — отвърна нервно тя.

— Ако не опиташ, няма как да разбереш.

— Вярно е.

— Хайде — подкани я, — какво има да губиш?

— Моята гордост, самоуважението ми, моята...

— Давай, момиче — окуражи я Дени и я обърна. — А аз ще се обадя на Марго, за да видим дали ще зареже съседа си и ще се прибере у дома, за да се омъжи за мен. Сега върви и се бори, войнико! — завърши той с обичайния си ентузиазъм.

Тя се засмя немошно.

— Няма да му хареса.

— Чудесно. Така ще види от какво се отказва.

Младата жена въздъхна.

— Всичко или нищо, а? — Дръпна подгъва на блузата си и сви устни. — Пожелай ми късмет.

— Мислиш ли, че ще ти е нужен, при начина, по който изглеждаш? — попита Дени.

— Добре, че ми напомни. Дръж! — Тя свали очилата си, подаде му ги и приглади косите си. — Моля те, насочи ме към стълбището!

— Ето, точно тук. Нагоре по стълбите, първата врата вдясно.

— Благодаря ти, партньоре.

Младата жена тръгна нагоре по дългото стълбище, а сърцето ѝ блъскаше в гърлото. „Моля те, нека проработи — молеше се мълчаливо тя. — Нека го заинтересувам, да ме ревнува безумно и да ми каже да не приближавам отново до Дени!“ Тя достигна до неговата врата и се поколеба. Е, Дени беше прав, какво имаше да губи? Тя беше единствената, която можеше да накара Рейгън да се осмели да живее... Почука силно на вратата му.

— Какво има? — изръмжа той.

— Може ли да поговорим за малко? — извика през дебелилото дърво.

Последва напрегната пауза. Изнервена, Кена стоеше в коридора, чудејки се какво да направи, ако той откаже. Но след малко чу тежки стъпки, а после вратата се отвори.

Не беше подготвена за гледката, която се разкри пред шокираните ѝ очи. Беше виждала Рейгън по риза и това беше най-небрежното му облекло в нейно присъствие. До този момент. Мъжът беше гол до кръста и тя се запита дали е приемливо една модерна жена да припадне при вида на тази гледка. Той беше най-великолепното нещо, което някога бе виждала. И най-големите ценители на голите

мъжки гърди не биха намерили недостатък по него. Мускулите му бяха добре очертани, тялото му — стройно, с красив бронзов тен. Гъсти черни косъмчета започваха от ключиците му и стигаха до колана, а вероятно и доста под него. Кена трябваше да прилепи силно ръце до тялото си, за да не посегне към него.

— Е? — попита рязко той.

Тя вдигна поглед, срещна неговия и забрави всичко, което смяташе да каже, докато се качваше нагоре. В едната му ръка имаше хавлия — очевидно току-що бе взел душ, защото тъмната му, разрошена коса бе все още влажна. Ако беше раздразнен, че го е прекъснала, не го показа. Безмълвно я улови за свитата в юмрук длан и я издърпа в стаята, като затвори тихо вратата зад тях. За един дълъг, бездиханен миг, потърси с очи нейните, преди внезапно да хвърли кърпата на един стол и да постави дланите ѝ на широките си гърди.

— Е? — рече тя тихо. Това бе всичко, което успя да каже, за да му отговори. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за усещането от гъстите, хладни косми под пръстите си. Едва възпираше ръцете си да не започнат да го гаят, нещо, което желаше до болка. — Дени ме попита... дали ще се омъжа за него — изрече лъжата, както брат му ѝ бе предложил.

Гърдите му се повдигнаха и спаднаха бурно под пръстите ѝ. Кена затвори очи и си пожела с цялото си сърце Рейгън да я обича толкова, колкото го обичаше тя, да ѝ го признае, да я пренесе през няколкото метра до застланото с кафява покривка легло и да я положи върху него...

Сърцето ѝ заби лудо, когато мъжът внезапно я вдигна от пода и почти сбъдна мечтата ѝ. Отнесе я до леглото и я спусна в неговата мекота, като легна до нея. Подпря се на ръце и се надвеси отгоре ѝ.

— Това ли е, което искаш? — попита я студено. — Един последен флирт с мен, преди да му дадеш отговор? Защо не? Вероятно можем да си доставим един на друг удоволствие, преди да започнеш да носиш пръстена му... — преди да довърши изречението, устните му смазаха нейните.

Тя се стегна, но само за минута. Беше чакала прекалено дълго, желаше го твърде отдавна, за да протестира. Зарови дълбоко гордостта си, пресегна се и го докосна, усети гладката му бронзова кожата, подръпна гъстите косъмчета върху гърдите му. С пръсти,

тръпнещи от желание, изследва всеки мускул. Устните ѝ се отвориха без увещания, езикът ѝ отговори на неумолимия натиск на неговия. Тялото ѝ сякаш с удоволствие се сгуши в сладката, дива интимност, която споделяха.

— Това ли е, което искаш? — повтори въпроса си срещу устните ѝ с нестабилен глас.

— Да — прошепна му безсрамно. Протегна ръце, за да го придърпа по-близо. — О, да, това е, което искам, Рейгън.

Устните му докосваха нежно нейните, усещайки копринената им гладкост, докато пръстите му се спуснаха надолу към предната част на блузата ѝ и започнаха да разкопчават копчетата едно по едно. Кена знаеше, какво прави той, но не издаде нито звук, нито се опита да го спре. Нейното тяло му принадлежеше, така както никога нямаше да принадлежи на никой друг. Ако го желаше сега, бе добре дошъл да си го вземе. Тя нямаше да се съпротивлява.

— Всичко наред ли е, Пепеляшке? — попита той, когато освободи последното копче и отметна краищата, откривайки малкия дантелен сутиен, който носеше под блузата.

— Всичко е наред — отвърна, докато го гледаше в лицето. Мъжът мушна ръка под нея и го разкопча. Повдигна я и сръчно изхлузи блузата ѝ — първо от едната, а после и от другата ръка. Презрамките на сутиена я последваха и когато я положи обратно на леглото, между тъмните му, спокойни очи и тялото ѝ нямаше нищо. Опита се да диша нормално, но сърцето ѝ биеше лудо. Погали с поглед мургавето му лице, очарована от израза, изписан върху него, когато се взря надолу към малките ѝ стегнати гърди.

— Разочарован ли си? — попита го тихо.

— Не — той прокара пръсти по ключицата ѝ и вдигна очи, за да срещне нейните. — Не съм разочарован. — Наблюдаваше я докато ръката му се движеше и леко галеше гладката ѝ плът. Хвана твърдото връхче между пръстите си и го подръпна леко, тя се изви и затаи дъх от болезненото удоволствие. Пръстите ѝ се вкопчиха в силните му рамене и Кена се втренчи в него като малка, безпомощна животинка в ръцете на своя похитител. Но това, което усети, беше удоволствие, за каквото само беше слушала досега.

— Повдигни се, скъпа — прошепна той, движейки ръцете си около нея, за да нагласи тялото ѝ срещу голите си гърди. — Позволи

ми да ти покажа какво е усещането. — Задъхан, той наблюдаваше как меките ѝ гърди се притискат в косъмчетата по гърдите му. — О, Боже, никога не съм мечтал, че всичко може да бъде толкова сладко!

Младата жена затаи дъх, затвори очи и се притисна по-плътено, за да се наслади на дивата магия на тази нова интимност. Плъзна ръце около врата му и зарови лицето си в шията му, докато той се отпусна на една страна и я прилепи до мощното си тяло. Краката ѝ докоснаха неговите, почувства тяхната сила, изви бедра и усети незабавната реакция на тялото му от нежния контакт.

— Рейгън — прошепна тя като в просъница, гласът ѝ бе мек и изпълнен с любов.

— Мога да те взема сега — прошепна той грубо.

Ръцете му се плъзна надолу по тялото ѝ, преминаха през гърдите ѝ, докато не се намериха в основата на гръбначния ѝ стълб. Кракът му се промъкна между нейните, а устата му я потърси отново, пое я с ленив, настойчив натиск, който изтръгна стон от гърлото ѝ. Ръцете му галеха кожата ѝ, откривайки с благоговение как от докосването тялото ѝ леко се възбужда. Той захапа нежно устните ѝ и полака се отдръпна.

— Искам да те целуна тук — промърмори той, придружавайки прошепнатите думи с докосване на ръцете си. — Ти си като кадифе, толкова мека на допир.

Положи я по гръб и погледна надолу към тялото ѝ. Лицето му бе неразгадаемо, очите му пламтяха. Тя изви гръб като котка, за да се погали, леко шокирана от собствената си невъздържаност. Не се чувстваше неудобно, не бе срамежлива, нито дори стеснителна, когато беше с него. Харесваше ѝ да усеща върху себе си погледа и ръцете му. Чувстваше се красива с този мъж. Палците му се притиснаха към талията ѝ, възхищавайки се на нейното стегнато съвършенство. Плъзнаха се по плоския ѝ корем, преминаха отстрани на гръба ѝ и се насочиха към устата ѝ. Тя трепереше, издаде странен слаб звук, когато за първи път усети магията на топлите мъжки устни върху меката си плът.

— Мога да се изгубя в теб — прошепна ѝ тихо. — Всеки път, когато те докосна, полудявам по малко.

Пръстите ѝ погалиха тъмната му коса и тя затвори очи, потънала в океан от сладко удоволствие.

— Аз също — отвърна шепнешком. Изви се, за да приближи тялото си до търсеците му устни. — Това е прекрасно — каза колебливо. — Толкова... възхитително.

— Ела по-близо, Кена — прошепна той. Устата му се плъзна и покри нейната, нагласи тялото ѝ в извивката на своето, толкова плътно, колкото никога не са били. Нейният отговор на нежния глад на устните му, изтръгна стон от напрегнатото му тяло. Ръцете му върху гърба ѝ трепереха леко, а хълбоците му се движеха срещу нейните в странен ритъм.

— Не — изведнъж процеди през зъби той. Тялото застина, след това я притисна за миг към себе си, преди да я пусне и се отдалечи. Седна в леглото, провеси от него крака и обхвана с ръце наведената си глава. — Не, Кена.

Тя остана да лежи на възглавниците, загледана в мъжа, замаяна от удивителните усещания. Дъхът излизаше накъсано от гърлото ѝ.

— Рейгън? — прошепна тя.

Той си пое задавено въздух.

— Не мога — отвърна остро. — Не разбираш ли, дявол да го вземе? Не мога!

Устните ѝ трепереха. Отхвърлянето му бе толкова категорично, че я заболя. Насили се да седне, придърпа сутиена си и се облече, без да каже нищо.

Рейгън се изправи, извади цигара от пакета на скрина и я запали. Ръцете му трудно задържаха пламъка стабилен. После отиде до прозореца и се загледа надолу към розовата градина с празен поглед.

— Това е, защото не съм Джесика, нали? — попита Кена, докато се изправяше с олюляване. — Защото никой не може да заеме мястото ѝ в сърцето ти.

Той се обърна и ѝ се намръщи.

— Какви ги говориш, по дяволите? — попита остро. — Не се опитвай да ми прехвърлиш вината, скъпа, ти си тази, която дойде тук, при мен.

— Да, така е — призна тя, — но ти си този, който ме отнесе в леглото!

— А ти възпротиви ли се? — контрира я мъжът. — Не забелязах никакви момински задръжки. Не си въобразявай, че като се омъжиш аз ще ти предоставям това, което явно Дени не може — добави студено.

Лицето ѝ пламна.

— Надявам се, че можеш да печаташ, адвокате, защото след този удар, ще ти се наложи да пишеш сам проклетите си петиции!

— Напускаш, така ли? — попита той.

— Да — отвърна безразсъдно тя. — Дени ще попита баща си дали може да работи в корпорацията и аз също ще отида там! Целият офис остава на твое разположение!

— Няма да ми е нужен — каза Рейгън, обръщайки се към прозореца. — Следващата седмица се връщам в Ню Йорк. Решихме го преди няколко минути с татко и Дени.

Идеше ѝ да седне на пода и да закрепци. Помисли си го за миг, дори само за да види какво ще направи той. Вероятно щеше да мине през нея, реши мрачно.

Със свито сърце, но прегърнала гордостта си, тя се обърна, за да отвори вратата.

— Съжалявам, че те накарах да нарушиш принципите си — каза горчиво. — Повече няма да ти се нахвърлям.

— Вината не е изцяло твоя — отбеляза той уморено. — Изглежда напоследък не мога да държа ръцете си далеч от теб. Не исках това да се случи.

— Знам. — Сълзи напълниха очите ѝ. — Кога си тръгваш?

— В понеделник — отвърна ѝ твърдо. — Онзи случай, опитът за убийство, за който ти разказах, ще се разглежда другата седмица и се нуждаем от време. Нямам намерение да губя.

— Ти изобщо губил ли си дело? — попита Кена с горчив хумор. — Надявам се да ги убедиш, адвокате.

— Двамата с Дени — каза той, — не забравяйте да ме поканите на сватбата.

— Разбира се — рече задавено, като внимаваше да стои с гръб към него. — Благодаря ти отново за всичко, с което ми помогна. Ще ти върна парите за дрехите веднага, щом...

— Смятай ги за сватбен подарък — прекъсна я мъжът рязко. — Надявам се, Дени да те направи щастлива.

„Аз няма да се омъжа за Дени и той никога няма да ме направи щастлива. Цял живот ще тъгувам за любовта си към теб“, помисли си тя с мъка. Но само кимна и запази съкрушителните думи за себе си.

— Ние вече няма да можем да си говорим — каза той, когато тя отвори вратата. — Не и по този начин. Надявам се, че все още сме приятели, Кена.

Тя не можеше да го погледне.

— Ти винаги ще бъдеш мой приятел — каза тя тихо. — Докато съм жива.

— Плачеш ли? — попита той изведнъж.

— Не, не разбира се. — Тя излезе през вратата. — Мисля, че бих искала след партито да се прибера вкъщи. Ще помоля Дени да ме закара, няма да се налага ти да го правиш.

— Не трябва да ходиш толкова далече, за да избягаш от мен — каза той грубо. — Остани. Аз ще се върна в Атланта.

Сълзи напълниха очите ѝ и се стекоха по бузите ѝ.

— Проклет да си — задави се тя. — Отивай на гробищата при нея да видим дали изобщо ми пука!

Кена се затича по коридора, сякаш по петите я гонеше глутница хрътки, без да обръща внимание на грубия, дрезгав глас, който я викаше по име. Влезе в стаята си, затръшна вратата и я заключи. Остана там, докато Дени и Рейгън не тръгнаха.

ГЛАВА 9

След като двамата отпътуваха, денят започна да се влечи безкрайно бавно. Кена се постара да не се пречка, когато хората от кетъринга пристигнаха и започнаха подготовката за вечерта. Цветарят донесе поръчаните от Аби украси, а Ангъс се затвори в кабинета си, докато младата жена помагаше на госпожа Коул при последните приготовления в хола.

Масите изглеждаха прекрасно — върху бели ленени покривки бе наредено най-хубавото сребро на Аби, имаше букети от свежи цветя и плата, които чакаха да бъдат напълнени. Кухнята гъмжеше от работниците на кетъринг фирмата, които бяха започнали да приготвят ордъврите и коктейлните сандвичи. Аби обикаляше навсякъде, като се опитваше да наглежда едновременно всички, но с напредването на следобеда ставаше все по-обезпокоена. Тя погледна часовника си, когато се присъедини към Кена в хола за бърза чаша кафе.

— Досега трябваше да са се обадили от летището — прошепна възрастната жена. — О, къде ли са? Гостите ще бъдат тук след няколко часа... Кена, мъжете изобщо не се съобразяват — оплака се тя, преди да стане и да тръгне обратно към кухнята. — А после се оплакват, че жените мърморели с часове.

Кена само се усмихна.

— Ще си дойдат скоро — увери я, опитвайки се да не мисли, че самолетът вече се бе повреждал веднъж.

За да се отвлече от собственото си безпокойство, младата жена излезе да се поразходи с Пууч. Той я следваше лениво, като спираше от време на време да лае в сенките на гората. На брега на езерото, докато хвърляше парченца хляб на лебедите, Кена остави ума си да се носи към по-приятни мисли. Поне щеше да има нещо, което да си спомня за Рейгън, когато той се върне в Ню Йорк. Ще скъта в най-дълбоката част на съзнанието си сладките мечти и късметата щастие, за да ги изважда през самотните си зимни нощи.

Ех, да можеше само той да преодолее скръбта си. Тя щеше да му помогне. Не че искаше от него да забрави напълно Джесика. Любовта се изявява в толкова много форми, всяка една от които е малко по-различна и специална. Възможно е да се обича повече от веднъж, и тя нямаше право да завижда на Джесика за онази част от живота му, която бяха споделили заедно. Мъжът заслужаваше да бъде обичан дълбоко и безусловно. Колко жалко, че беше взел решение да живее без любов до края на живота си.

Тя разроши козината на кучето и двамата тръгнаха обратно към къщата. Аби тъкмо идваше по алеята да я търси. На лицето ѝ бе изписано силно безпокойство.

— Какво има? — попита младата жена без предисловие, опасявайки се от най-лошото.

— Самолетът е паднал — каза Аби дрезгаво.

Кена замръзна по средата на пътя, докато светът около нея сякаш почерня и умря. Не, това не можеше да е вярно!

— Самолетът? — повтори безизразно.

— Да — отвърна Аби и приближи да я прегърне — О, Кена, те са се разбили с проклетото нещо — простена и рухна напълно. — Синовете ми, моите момчета...!

Сега вече Кена повярва, защото никога не бе виждала Аби Коул да плаче. Вцепенена, обгърна с ръце по-ниската жена, и когато реалността я застигна, усети в себе си смразяваща болка. Самолетът е паднал, разбил се е с Рейгън и Дени. Може би Рейгън е мъртъв. Никога не се бе чувствала толкова ужасена. Това я връхлетя като черна болест, заслепиха я сълзи.

— О, не — прошепна, сякаш думите можеха да спрат кошмара, преди да е започнал. — Не.

— Проклет самолет — изръмжа от мъка Аби, гласът ѝ се пречупи. — Проклет, проклет самолет! Уверявах ни, че е безопасно...

Кена я успокояваше с ръце, вцепенени от студ и уплаха.

— Как се е случило?

— Още не знаем. — Жената се отдръпна и избърса очите си с голяма носна кърпа, преди да я подаде на Кена, която не бе осъзнала, че по бледите ѝ бузи се търкалят огромни сълзи. — Всичко, което научихме, е, че са напуснали Грийнвил преди няколко часа. Когато не са кацнали на летището, дежурният служител ни потърси. Той ни е

близък приятел. Свързал се е с летището на Грийнвил, за да разбере кога са излетели и какъв е летателният план. Планините... Освен това и вали... О, боже мой, защо от всичките дни точно днес трябваше да се състои тази глупава среща? На моята годишнина...!

— Всичко ще бъде наред — успокои я тихо Кена, произнасяйки празните фрази, които се използват в моменти като този. Думи, които не означаваха абсолютно нищо.

— Надявам се, Кена — въздъхна Аби. — Надявам се да е така! Хайде! Отиваме на летището. Не мога да седя тук и да чакам да се обадят по телефона. Трябва да бъде там, където мога да разбера нещо.

Когато стигнаха пред къщата, Ангъс вече вадеше от джоба си ключовете за колата. Лицето му — сурово и мрачно, толкова приличаше на лицето на Рейгън, че Кена избухна в нов порой от сълзи.

— Рейгън е пилотирал — съобщи им той, когато се качиха в мерцедеса и потеглиха към летището. — Синът ми е опитен летец, участвал е в бойни мисии. Ако е възможно този самолет да бъде приземен успешно, той ще го направи.

— Повечето инциденти стават заради пилотска грешка — съгласи се Аби, — но понякога се случват и заради отказ на оборудването. А проклетият самолет вече падна веднъж — припомни тя на съпруга си с треперещи устни.

Кена седеше на задната седалка, вцепенена от страх, слушаше, но без да се включва в разговора. „Рейгън... — шепнеше тя. — О, Боже, моля те, нека Рейгън да е жив, моля те, не го оставяй да умре. Моля те, не го оставяй да умре.“

— Ако се измъкнат благополучно от тази ситуация, ще разглобя тази машина на части и ще я дам за претопяване — обеща рязко Ангъс.

— Имат ли въобще някаква представа къде може да са паднали? — попита Аби. — В планините около Токоа или близо до Робертстоун...

— Те са по курса на полета им — промърмори Ангъс.

— Да, но вали. Може да са се отклонили от курса. Или ако уредите са в неизправност... Ангъс, не мога да понеса да загубя и двамата — рухна тя. — О, Боже, виждала съм толкова много самолетни катастрофи! Зная прекалено много за това, което се случва, неща, които никога не излизат в печата, защото са твърде ужасни.

— Стига — тихо каза Ангъс. — Просто се успокой и спри да мислиш за най-лошото. Не се натоварвай с проблеми, скъпа.

— Съжалявам. — Аби избърса очите си и се обърна назад към Кена. — Добре ли си?

Младата жена кимна.

— Ще мине ли много време, преди да узнаем нещо?

Ангъс вдигна рамене.

— Нямам представа — отговори ѝ измъчено с дълбокия си глас. Ръцете му стиснаха волана. — Може да имаме късмет.

— Нашата годишнина — прошепна Аби нещастно и отново зарони сълзи. — Помолих кетъринг фирмата да се погрижи за гостите, ако не се върна, бе твърде късно да се откажем и аз... не мога да започна да се обаждам на хората сега...

— Малко по малко, Аби — каза Ангъс нежно. Той се пресегна и хвана ръката на жена си в своята и я стисна здраво. — Ще чакаме, ще се молим и ще се надяваме за най-доброто.

— Да, Ангъс — съгласи се през сълзи тя и отвърна на жеста му.

Кена ги наблюдаваше и започна да разбира какво вижда Аби в по-възрастния мъж. Рейгън прилича на него, помисли си тя. Силен и нежен и в същото време твърд като скала, когато жената има нужда от опора. Тази мисъл предизвика отново сълзи в очите ѝ и тя извади кърпичка от чантата си.

По-късно, сгушена до госпожа Коул на голата дървена пейка пред летищната служба, Кена гледаше сивите облаци с неவிждащи очи. Независимо от факта, че самолетът бе закъснял и вероятно бе паднал някъде, тя не можеше да престане да го търси в небето. Грийнвил бе на по-малко от два часа път с кола от Гейнсвил, разстоянието бе почти нищожно. Какво би могло да се случи? Възможно е бурята да ги е отклонила от курса, но ръководителят на полетите каза, че не са съобщили по радиостанцията за подобно нещо. Службата в Атланта му се обадила, когато двумоторният самолет закъснял и те провели телефонно търсене от летище на летище на липсващия пилот и неговия пътник.

— Предполагам, че ако останем тук, ще подгизнем — каза Аби, — но проклета да съм, ако мога да вляза вътре и да слушам... — Гласът ѝ се прекърши, заглъхна и тя отново избухна в сълзи. — Не

мога да понеса да ги загубя. Аз няма да мога да понеса да ги изгубя — призна тя.

Ридаейки, младата жена силно я прегърна.

— Нито пък аз — прошепна Кена. Долната ѝ устна затрепери и пистата се замъгли пред очите ѝ. — Аби, ако нещо се случи с него, не мисля, че мога да продължа да живея.

Възрастната жена се отдръпна, за да погледне в измъчените очи на момичето.

— Рейгън? — попита тя.

Кена кимна.

— Рейгън.

— Скъпа моя — каза госпожа Коул безпомощно. Тя обви ръце около по-младата жена и двете останаха под дъжда, утешавайки се взаимно, докато небето потъмня и мъглата ги обгърна.

Ангъс им донесе по чаша горещо кафе.

— Скоро ще се стъмни — каза им. — Няма да започнат да ги търсят до утре сутринта, ако се стигне до там — той сви широките си рамене, докато оглеждаше небето.

— Дори и да са се приземили безопасно, вероятно ще е необходимо време, за да стигнат до телефон. Има много населени места от тук до Грийнвил.

— Да, вярно е — обади се Аби вцепенено. — Но има и много хълмисти места — на запад в планините.

— Елате вътре — каза съпругът ѝ нежно. — Ще се простудите, ако останете тук.

— Не мога да стоя вътре — прошепна Кена.

— Нито пък аз — съгласи се и Аби. — Ще ни се обадиш ли...?

— Ангъс! — извика управителя на летището. — Ела тук!

Ангъс замълча, като че ли искаше да защити жените от това, което можеше да чуе, сякаш искаше да им забрани да отидат с него. Но те бяха вече на крака и изглеждаха готови да се бият с него, ако се опита да ги спре. Той сви рамене и ги поведе към офиса. Управителят се смееше. Смееше се!

— Те са добре — каза им без предисловия, с микрофон в ръка. — Рейгън е успял да приземи самолета, но са се измокрили и измръзнали, докато са чакали спасителите. Кацнали са на някакво пасище в Североизточна Джорджия.

— Какво по дяволите се е случило? — поиска да разбере Ангъс, когато страхът отстъпи място на гнева.

— Таблото с контролните уреди се запалило и е трябвало да го гасят. Рейгън успял да се справи навреме, така че предавателят за аварийна локация е останал непокътнат. Но навигационното оборудване било унищожено и те се отклонили от курса. Частен самолет е уловил сигнала и съобщил на наземните спасителни служби. — Мъжът се усмихна. — Искате ли да ви кажа какви са шансовете на двумоторен самолет да кацне на пасище? Добре, че е летял на изтребители във Виетнам, нали, Ангъс?

Ангъс се смееше, в очите му имаше сълзи на облекчение.

— Така е — съгласи се той, когато спря да си поеме дъх. — Къде са сега?

— На път за насам — каза операторът, усмихвайки се. — Един стар приятел, пилот, ще ги докара със самолета си.

Кена отправи безмълвна молитва на благодарност, докато тихо плачеше заедно с Аби. Светлината в живота ѝ се върна. Въпреки проливния дъжд и мрака на последните няколко часа, беше прекрасно, че е жива и в един и същи свят с Рейгън. Дори да не го види никога отново, всичко щеше да бъде наред. Той беше жив. Благодарение на Бог, той бе жив.

Следващият половин час сякаш се проточи цяла вечност. Докато пиеше кафе с другите, младата жена наблюдаваше тъмното небе с очи, жадни да съзрат любимото лице. Тя бе раздърпана и цялата мокра. Един от хората на летището ѝ даде пуловер, а Аби бе наметнала якето на Ангъс, но Кена дори не чувстваше студ.

Когато един едномоторен самолет се приземи и рулира, за да спре на плаца, Кена се затича към него. Не я беше грижа за глупавата ѝ гордост или пазенето на тайни. Обичаше Рейгън и не я интересуваше, че ще се издаде и дали някой ще разбере. Сега нищо друго нямаше значение, освен да го докосне и да го подържи, за да се увери, че той наистина е жив, а не просто плод на измъченото ѝ въображение. Не си даваше сметка, нито за Аби и Ангъс зад нея, нито за другите хора.

Рейгън и Дени излязоха от самолета и се спряха, като я наблюдаваха как тича към тях. И двамата бяха мокри, също като нея. По лицето на Рейгън имаше рани от порязване, а сакото му беше раздрано. Дени го държеше за ръка. Бяха живи!

— Рейгън! — извика младата жена, звучеше като някой, който се връща от ада.

Тя се устреми право към него, без да забелязва Дени или изненадания израз в тъмните очи на Рейгън, когато той разтвори ръце, за да я посрещне. Тялото ѝ се удари в неговото. Тя го прегърна, притисна го с цялата сила на треперещото си тяло. Очите ѝ се замъглиха от пороя сълзи. Той беше в безопасност. Почувства го топъл и солиден, усети дъха му в ухото си. Той беше в безопасност.

Ръцете му жадно я обгърнаха, болезнено се притиснаха към гърба ѝ и почти я смачкаха в огромното му тяло. Лицето му се сгуши в нейното, докато търсеше да намери устата ѝ. Целунаха се жадно, превзеха устните си с гореща, дива болка, която ги отведе далеч от ситния дъждец и любопитните погледи. Тя се притисна в него, почувствала го как трепери, като се наслаждаваше на натиска на големите му ръце и всепоглъщащата сила на устните му.

Кена не видя как Дени прегръща родителите си, нито осъзна кога ръката на Ангъс докосна гърба на Рейгън, нито любещия поглед на Аби. Цялото ѝ същество бе съсредоточено да покаже на Рейгън огромната ѝ радост от факта, че е жив. Че си е у дома.

След няколко дълги минути той вдигна глава. Очите му блестяха със странна необузданост, когато я погледна, цялото му тяло трепереше. Също като нея, но по съвсем друга причина, въобразяваше си тя. Остави ръцете си да се отдръпнат от него, но не можа да откъсне поглед от очите му. Пръстите ѝ докоснаха лицето му.

— Ранен си — прошепна, хлипайки.

— Не — каза той със странно разтреперан глас, — това е просто драскотина.

— Бяхме толкова притеснени — прекъсна го Аби, използвайки възможността да го прегърне. — Приземяване на пасище. Това е нещо ново.

— За няколко минути беше опасно — засмя се Дени, поглеждайки от преbledнялото лице на Кена към мрачната, зачервена физиономия на Рейгън. — Но бойната подготовка на брат ми помогна. Тъъ, татко, самолетът...

— По дяволите, самолета — изръмжа Ангъс, стиснал с топлота ръката на Рейгън. — Ще разтопим това, което е останало от него, и ще купим нов.

— Слава богу, че разполагахме със спасителни жилетки — отбеляза Дени. — Използвахме ги, за да смекчим удара върху лицата си.

— Ръката ти счупена ли е? — попита Ангъс по-малкия си син.

— Не мисля, но по-добре да минем през спешното отделение на болницата и да проверим — въздъхна Дени. — И двамата се понатъртихме малко.

— Ще го направим — съгласи се възрастният мъж. — Имате десет дни, за да напишете доклад за случая и да го подадем в Националния съвет за безопасност на транспорта.

— Аз им се обадох, преди да тръгнем за насам — каза Рейгън на баща си. — Те ми изпратиха формулярите.

Той звучеше развълнуван, но Кена предполагаше, че има право да бъде в подобно състояние. Гледаше го с очи, широко отворени от страх, облекчение и безпокойство. Аби потисна една многозначителна въздишка.

— По-добре да тръгваме — промърмори Ангъс. — Момчета, нямате представа колко много оценявам вашата помощ — започна той, като се отправи към летищния персонал, за да изрази своята благодарност.

— Добре ли си? — попита Аби Дени, като го подкрепи с ръка около кръста.

— Добре съм — отвърна й той с усмивка.

Кена със закъснение се отдалечи от Рейгън да прегърне Дени.

— Съжалявам, че си ранен — каза тя вцепенено. — Но толкова се радвам, че и двамата сте живи.

— Ще се върна след малко — каза Рейгън тихо и пристъпи в офиса, където бе влязъл баща му.

— Направи страхотно шоу, нали знаеш? — промърмори с кисела усмивка Дени, като погледна надолу към Кена. — Не може да целуваш мъжете около себе си, по този начин, освен ако не си доста хлътнала, а Рейгън не е глупав.

Тя въздъхна с уморена усмивка.

— Добре, че се връща в Ню Йорк, нали? — попита тя нещастно. — Не искам да ме гледа състрадателно.

— Ако начинът, по който те целуна преди малко е от съжаление — прошепна Аби, — аз съм патка.

— Той нямаше голям избор, тъй като аз го целунах — каза Кена. Тя отстрани косата от очите си. — В края на краищата, това няма значение. Предпочитам двамата да сте живи, отколкото да пазя гордостта си.

— Амин — усмихна се Аби. — Хайде, да ви водим в спешното отделение.

— Партидо — възкликна Дени, когато си спомни.

— Сигурна съм, че гостите си прекарват страхотно — каза майка му небрежно. — Така ще направим и ние, когато се доберем до там. Какъв хубав подарък за годишнината ни, скъпи мой — добави тя и се протегна да го целуне с усмивка. Дени само се засмя и също я целуна.

По обратния път за къщи, мерцедесът беше препълнен. Лекарят в спешното отделение бе поставил превръзка около изкълчената китка на Дени и бе почистил драскотините по смуглото лице на Рейгън. След което им беше дал удостоверение, че са здрави.

Кена седеше притисната между двамата мъже, усещайки до крака си твърдото бедро на Рейгън, а рамото му докосваше нейното. Ако това го смущаваше, то той не го показваше.

Не казваше нищо, остави Дени да разкаже мъчителната история на принудителното кацане. На Кена ѝ беше достатъчно да седи до него. Толкова малко нещо, а предизвикваше такова голямо удоволствие. Тя се облегна на седалката и затвори очи, докато разговорът около нея звънтеше в ушите ѝ, без да има смисъл.

Къщата беше пълна с любопитни хора, непознати на Кена. Те наобиколиха семейство Коул, когато влязоха, и Ангъс обясни какво бе станало.

— Във всеки случай — каза той на гостите, — вълнението свърши и ако ни извините за малко, докато се преоблечем, ще бъдем скоро при вас. Сигурни сме, че сега има какво да празнуваме! — И тръгна нагоре по стълбите.

Кена бързо се преоблече във вечерната си рокля и прокара четка през късата си коса. Сложи си тънък слой бледо червило и благодари отново, че Рейгън е жив. Че и двамата мъже са живи, поправи се тихо. Е, сега той знаеше истината, помисли си отчаяно. Всички я знаеха.

Със свито сърце се върна обратно долу, за да се присъедини към останалите. Със сигурност това щеше да бъде последният път, когато ще види Рейгън. Вероятно и за двамата така ще бъде най-добре. Би

било толкова срамно за него, колкото и за нея, всички да знаят, че е влюбена в него.

Аби стоеше в салона, отделно от Ангъс, с чаша шампанско в ръка.

— Пий, скъпа — каза тя на Кена и повдигна пълна чаша от масата. — Налях я за теб.

— Благодаря. — Тя претърси с поглед стаята. — Къде е Дени?

— На телефона. Говори с Марго — добави възрастната жена с усмивка. — Тя се обади току-що и той я забавлява с разкази за своята смелост. Не е ли страхотно?

Кена се засмя.

— О, да, така е. Мисля, че този път се хвана, нали се сещаш.

— Е, това ще бъде трудна задача — наблюдаваше я Аби. — Но аз я харесвам, тя е приятна. И сме спокойни, като знаем, че не го преследва заради парите му. Това притесняваше всички ни, преди да разберем за семейството ѝ.

Младата жена кимна, загледана в чашата си. Бе склонна да забрави колко богато семейство бяха. Те не парадираха с това, което имаха, и не гледаха надменно на другите хора.

— Прозвуча ужасно, нали? — каза Аби дрезгаво и докосна леко ръката на събеседничката си. — Звучи, сякаш съм подозрителна към всяка жена, която погледне към синовете ми. Кена, никой, който те е видял този следобед с Рейгън, не може да те обвини, че си златотърсачка. Знаеш ли, никога не съм виждала хора да се целуват по този начин — освен себе си и Ангъс, преди години. Разбирах какво чувстваш. И това не е внезапна жажда за пари.

— Знаех, че нямаш предвид мен — каза тихо Кена. Тя вдигна очи и погледна към Рейгън, изпълнена с любов и благодарност за неговата безопасност. Сякаш усетил търсеция ѝ поглед, мъжът се взря в очите ѝ. И за няколко секунди, времето сякаш спря, докато той не се обърна към баща си.

— Той мислеше, че ще се омъжиш за Дени — каза Аби рязко. — Така ли е? — Тя отпи от чашата си. — Има ли причини да мисли така?

Младата жена кимна.

— Ние, във, мислехме, че може да го накараме да ревнува. — Сълзи замъглиха очите ѝ. — Не е ли смешно? — Тя се обърна. — Не

мисля, че тази вечер мога да издържа повече. Ще бъдете ли ужасно обидена, ако ви кажа лека нощ и отида да си легна?

— Но още е едва десет часа, скъпа — възрази меко Аби. — Не си изтанцувала дори и един танц — добави тя, и кимна към двойките, които се движеха на фона на възхитителната музика, изпълнявана от малкия бенд, нает специално за случая.

— Действително нямам желание. Наистина не ми е до това. — Тя остави полупразната чаша и импулсивно прегърна Аби. — Радвам се, че двамата са в безопасност. Ще се видим сутринта, нали?

— Добре. Приятни сънища, мила моя.

— И на теб. Тъъ... Ще... ще кажеш ли на другите? — попита тя нервно, защото се страхуваше от конфронтация, ако трябва да го направи сама.

Аби кимна разбиращо.

— Разбира се. Искаш ли аспирин?

— Не, само топла вана и леглото си. Всички ли ще ходим на църква сутринта? — попита тя.

Аби се усмихна.

— И още как. Мога да ти заема една рокля, ако не си си донесла.

Кена отвърна на усмивката ѝ.

— Донесла съм си. Лека нощ. — Тя се обърна и бързо излезе от помещението, без да забележи тъмните очи, които я проследиха със смесица от объркване и глад.

ГЛАВА 10

Кена се излегна в синята вана с въздишка и остави топлата вода да я обгърне с деликатния аромат на люляк, който бе добавила. Толкова беше хубаво да отпусне напрегнатите си мускули. Насапуниса се и се изплакна, като изви гръб, за да може водата да отмие пяната, когато усети, че в банята има някой.

Отвори очи и обърна глава към вратата. От изненада за миг замря. Рейгън се възползва от момента и тъмният му властен поглед се спусна надолу по меката ѝ розова голота.

Очевидно той също бе напуснал партито, защото беше само по панталони, а бялата му риза беше разкопчана до кръста.

— Вземам си вана — обясни Кена с писклив, задъхан глас, докато се чудеше какво да предприеме. Кърпата едва ли щеше да бъде от някаква полза, а и мъжът стоеше до нея.

— Да, виждам — каза той нежно и ѝ се усмихна. Това беше първата истинска усмивка, появила се на суровото му лице от доста дълго време насам. — Боже мой, ти си наслада за очите.

Тя се изчерви от комплимента и остана притихнала, объркана от вълнение.

— Стани — каза ѝ тихо. — Ще те подсуша.

Взе хавлия от закачалката, а младата жена се подвоуми дали да се гмурне под водата или да си плюе на петите. Явно колебанието ѝ пролича, тъй като мъжът тихо се засмя.

— Няма от какво да се притесняваш, скъпа — успокои я и се приближи с вдигната кърпа. — Ти си красива и аз обичам да те гледам. Сега се изправи. Не можеш да останеш там.

Той го направи да изглежда толкова естествено. Слиса я собствената ѝ реакция, защото стана грациозно и стъпи на килимчето пред ваната, като потърси спокойното му лице с широко отворени, любопитни очи.

— Виждаш ли — рече тихо мъжът и я уви в хавлията, — няма от какво да се срамуваш. Голотата е красива. Извращенията на хората я

превръщат в позор.

Тя се вгледа в лицето му, погледът ѝ спря върху дълбоката драскотина на челюстта му. Младата жена се пресегна и докосна нежно мястото, където свършваше лейкопластът.

— Никога в живота си не съм била толкова уплашена, както когато Аби ми каза, че самолетът е изчезнал — призна му неволно. Очите ѝ се напълниха със сълзи, спомнила си ужаса.

— Забелязах, Кена — промърмори той. Подсуши я бавно и внимателно, после захвърли настрана кърпата, за да залюлее жената в големите си ръце. — Не мога да ти опиша как се почувствах, когато на летището се затича към мен, а не към Дени. Боже мой, почти се разплаках...

Младата жена зарови лице в шията му, усети с голотата си топлината и силата на неговото тяло. Неволно разтвори ризата му, за да притисне плътта си до покритите с косъмчета мускулести гърди и се задъха от сладкия допир.

— Обичам те — въздъхна Кена и леко, с болезнен копнеж, плъзна гърдите си по голата му кожа. — Обичам те и не ме е грижа, дори целият свят да разбере!

— Предполагам, че повечето вече знаят, след като видяха как ме целуна на летището — промърмори Рейгън дрезгаво. — Не бъди толкова агресивна, скъпа, ще ме накараш да изгубя контрол.

— Искам да изгубиш контрол — прошепна тя в ухото му. — Люби ме, моля те. Нека бъда твоя. Не ме интересува, ако всичко, което някога мога да имам от теб, е само тази вечер — добави и се вкопчи в него, гласът ѝ се прекърши. — Обичам те!

Устните му се плъзнаха по бузката ѝ, спряха върху устата ѝ, като заглушиха думите. Мъжът бе опитен, завладя я с бавна, чувствена интимност, която я накара да застене.

— Тихо — прошепна ѝ нежно. После я отнесе в спалнята и я положи на леглото. Наблюдаваше я внимателно, докато сваляше ризата си, после я захвърли върху един стол. Панталоните му я последваха и Кена извърна очи, когато мъжът се присъедини към нея в леглото.

Той обърна лицето ѝ към своето, с бавна усмивка.

— Съмнявам се, че можеш да видиш каквото и да е в този момент. Без очилата си — отбеляза нежно. — Не, че има значение. По-

добре е да свикнеш да ме гледаш. Не мисля, че хората трябва да се крият в тъмнината, докато се любят, сякаш е мръсна тайна.

— Не е това — каза тя задъхано. — Просто всичко е ново за мен.

— За мен също — въздъхна и я огледа преценяващо, дълго и собственически. — Ще бъдеш първата ми девственица.

Изненадата от думите му се изписа по лицето ѝ.

— Джесика е имала и друг брак — обясни ѝ тихо. — И преди да продължим по-нататък, искам да разбереш нещо. Тя беше част от живота ми, която повече не съществува. Обичах я. Но тя е мъртва, а аз съм жив и животът продължава.

Той докосна лицето ѝ, погали я нежно с върховете на пръстите си, а очите му блестяха с някакво дълбоко чувство.

— Ти не знаеш нищо за предпазните мерки, нали? — попита я изведнъж и се усмихна на пламналата червенина върху лицето ѝ. — Няма значение. Ако забременееш, няма да настъпи краят на света.

Лицето ѝ стана наситено червено, но тя не отмести поглед.

— Не трябва да се чувстваш виновен за това...

— Не ставай смешна — прекъсна я той. Прокара ръка по тялото ѝ и я наблюдаваше как се разтрепери. — Ще ни бъде много добре заедно. Разбрах го още щом влязох за първи път в кабинета на Дени и между нас прехвърчаха искри. Борих се упорито, скъпа. Дори бях готов да те стоваря върху невинната глава на Дени, за да се спася. Но не сработи. — Лицето му помръкна. — Когато дойде тази сутрин при мен и ми каза, че ти е направил предложение, мисля, че полудях. Едва не се нахвърлих върху него, когато тръгнахме за летището. Проклинах го през целия ден, а той просто си седеше и ми се усмихваше. Когато на летището се хвърли в прегръдките ми, започнах да разбирам какво става.

Тя се изви близо до него, задъха се, когато усети кожата му да докосва всеки сантиметър от нейната и зарови лицето си в шията му, като му позволи да почувства трепета в тялото ѝ.

— Тогава бях зарязала своята гордост — прошепна неуверено. — Бях безумно уплашена. И все още съм.

— Затова ли трепериш? — промърмори той дяволито. После плъзна ръце по гърба ѝ, за да я притисне още по-близо. — Това е заразно — добави, когато собственото му тяло започна да отговаря с дива възбуда.

— Няма да те моля за нищо — прошепна тя. — Аз... трябва да бъда независима.

Мъжът я притисна плътно до себе си и покри зачервеното ѝ лице с леки, нежни целувки, които противоречаха на все по-силния глад, който тя усещаше в огромното му, стегнато тяло.

— Може да бъдеш независима до определена степен — съгласи се той. — Но аз ще искам да идваш с мен, когато пътувам. Не желая да прекарвам нощите далеч от теб.

Беше ѝ все по-трудно да мисли, докато ръцете му чертаеха странни, сладки форми по тялото ѝ, проучвайки я с опит, който бе едновременно смущаващ и диво чувствен.

— Ти... ти искаш да сме заедно не само... през почивните дни? — попита го, развълнувана от мисълта да е с него всяка вечер. Дори това да продължи само няколко седмици, всичко ще е прекрасно.

— Мхм — съгласи се той, като наведе глава, за да плъзне устни върху гърдите ѝ. Спря се на твърдите им връхчета и тя започна да стене страстно.

— За колко време, все пак? — едва успя да произнесе. Тялото ѝ бе излязло извън контрол, по един доста безразсъден начин, което я стресна.

— О, петдесет години, или нещо такова — промърмори срещу топлия ѝ плосък корем. — Може би и повече.

— Петдесет години? — избухна тя.

Погледна към нея и вдигна вежди.

— Е, това е доста скромно предположение, разбира се — каза той. — При всичките тези проклети чудотворни лекарства... не можеш ли да легнеш и да спреш да ме прекъсваш? Мислех, че искаш да правим любов.

— Да... но...?

— Това също е любов, Кена — каза той, смехът изчезна от лицето му и то стана смирено и нежно.

Отпусна се върху нея, пренасяйки тежестта си върху ръцете си и заизучава чертите ѝ, докато топлите му космати гърди подразниха нейните. Мъжът се усмихна безсрамно на безпомощната ѝ реакция.

— Това ще е най-сладкият и най-смел израз на любов, който някога си си представяла.

Почти не го чуваше, очите ѝ бяха пълни с обич и страст. Почувства болка, която нямаше нищо общо с болките в мускулите.

— Обичам те, не знаеш ли? — попита той, като я гледаше в очите. — А когато мислех, че съм те изгубил заради Дени ме заболя толкова, че не знаех как ще продължа да живея. Ще се омъжиш за мен, нали?

Сълзи замъглиха очите ѝ.

— Да. О, да! Ще те последвам и боса по снега — прошепна тя, — стига да пожелаеш.

— Знам — отвърна ѝ грубо. — Бих направил същото за теб. Боже мой, обичам те!

Младата жена протегна ръце и го притегли към себе си.

— Покажи ми — прошепна тя през сълзи. — И ме научи как да ти отвърщам.

Той се наведе бавно и докосна отворените ѝ устни.

— Каква сладка мисъл — прошепна страстно. — Отпусни се. Ще те докосвам, сякаш си най-фин порцелан.

Тя зарови треперещите си пръсти в гъстата му тъмна коса.

— Искам да ти доставя удоволствие — прошепна в нарастващата интимност на целувката му.

— Ще го направиш — прошепна той. — И аз ще ти доставя наслада, дори това да ми отнеме цялата нощ.

Ръцете му я докосваха нежно, сега вече по нов, приятно възбуждащ начин, докато в тялото ѝ лумнаха буйни, ярки и красиви пламъци. Рейгън я наблюдаваше през цялото време, тъмните му очи бяха ласкави и пълни с любов, когато я понесе със себе си на вълната на екстаза. Всички книги, които бе чела, не бяха подготвили Кена за усещанията, които изпита, докато мъжът я издигаше, отново и отново, в съвършеното безумие на удоволствието и я довеждаше до края, преди да започне всичко отначало.

Времето се разми в калейдоскоп от движения, стонове и наслада, граничещи с агония, докато невероятният му контрол най-после не издържа. Тя научи тайната на съвместното притежание в такава буря от страст, че дори не усети болка.

Много по-късно, изтощена, с лице мокро от сълзи, младата жена се притисна до влажните му гърди, без да може да повярва къде се намира. Той се бе подпрял на възглавниците, загледан надолу към нея,

и най-накрая тя успя да плъзне глава по ръката му достатъчно далеч, за да види лицето му.

— Лъжец — прошепна тя разтърсена. — Как ли си лудувал на младини! Къде си се научил на всичко това? Няма значение — добави бързо, като докосна устните му, за да спре отговора му. — Не искам да знам.

Рейгън повдигна вежда.

— Е, самата ти каза, че Бог ме е компенсирал за това, че съм грозен, нали?

Тя се засмя уморено и нежно отметна тъмните кичури от широкото му чело.

— О, скъпи, ти никога няма да бъдеш грозен. Не и за мен. Обичам счупения ти нос и големите ти стъпала, и намръщеното ти изражение, и характера ти...

— По-добре да спреш — промърмори той лениво — да изброяваш лошите ми черти.

— Дори не съм стигнала до най-добрата част. — Тя се ухили и се изчерви силно, като разбра как звучи.

Рейгън се засмя доволно и я гушна до себе си.

— Дяволче. Възхитително дяволче. Нараних ли те много?

— Това се опитвам да ти кажа — призна тя и зарови лицето си в него. — Не знам. Наистина не знам, бях толкова опиянена... Рейгън винаги ли ще бъде така, дори когато сме стари и сбръчкани?

— Говори само за себе си, аз не смятам да остарявам. Ще се разхубавявам с възрастта. — Той я целуна леко. — Също като теб. Ще ни бъде още по-добре заедно.

Тя се засмя тихо.

— Любовта ни е завинаги. Обожавам те.

— Обожавам те.

Тя въздъхна и се протегна.

— Толкова ми се спи... Мислиш ли, че ще шокираме семейството ти ако останеш цялата нощ?

— Татко ще ни погледне развеселен, Дени ще се ухили, а Аби ще попита кога се очаква да те направя почтена жена. Но никой няма да бъде изненадан. Те вече знаят какво има между нас. Мисля, че са знаели преди ние да разберем. — Той загаси цигарата в пепелника до

легло и изгаси лампата. — По-добре спи, докато можеш. Имам планове за теб на разсъмване.

Тя се изкиска доволно и се сгуши в него, когато той дръпна завивките над тях. Заспа, вдишвайки жадно аромата на огромното му тяло, опиянена от любовта и красотата, която бяха споделили. По някое време отвори очи и го потърси на слабата лунна светлина, проникваща през прозореца.

— Рейгън? — повика го тихо.

— Какво, скъпа? — промърмори той сънливо.

— Аз ще ти родя дете.

— Да. — Той я привлече по-близо като безценно съкровище.

Никой от тях не каза „да замени загубеното“, но то беше между тях. Кена се усмихна при мисълта какво ли би било едно малко момченце или момиченце да сподели любовта им. Сълзи напълниха очите ѝ. „Аз ще се грижа за него и заради теб, Джесика“, обеща тя безмълвно.

И в хладния мрак навън една птичка започна да пее.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.